„Un roman
senzual, romantic
și plin de suspans"
New York Times
Ducele
cu tatuaj
KERRIGAN
BYRNE

KERRIGAN BYRNE
DUCELE CU TATUAJ

***The Duke with the Dragon Tattoo by* Kerrigan Byrne**

Copyright © 2018 Kerrigan Byrne
Ediţie publicată prin înţelegere cu St. Martin’s Press
Toate drepturile rezervate
Ilustraţia copertei e Chris Cocozza
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Irina Stoica

„Ochii veşnic stau de pază, ochi de demon ce visează

Corbul, Edgar Allan Poe

Prolog

Londra, închisoarea Newgate, toamna anului 1858

— O să te doară al naibii de tare, îl preveni Walters, cu vocea lui marcată de consumul exagerat de tutun şi de funinginea din cartierul East End.

După voce, putea trece lesne drept un bărbat în vârstă, dar îl trădau trăsăturile copilăreşti ale chipului susţinut de un gât lung şi subţire ca o prăjină.

— Am constatat că începe să-mi placă durerea.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, băiatul se întrebă dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile. În închisoarea Newgate, cu toţii erau nevoiţi să înveţe să cadă la pace cu durerea, altfel riscau să sufere în permanenţă. Nu exista scăpare, iar băiatul învăţase, la fel ca tovarăşii lui, să lase durerea şi suferinţa să se insinueze, să-i analizeze efectele şi apoi să o dea mai departe cu o eficienţă diabolică.

Băiatul devenea bărbat. La 18 ani, deja era şeful bărbaţilor maturi. Walters, care de departe era cel mai mare şi mai puternic om pe care îi fusese dat să-l cunoască, îi executa ordinele şi îi stătea alături fără să crâcnească. La fel cum făceau toţi ceilalţi. Unii îi dădeau ascultare pentru că îl plăceau şi îl respectau. Alţii, pentru că îi erau datori. Dar cei mai mulţi se conformau de teamă. De fapt, realitatea era că *toţi* îi ştiau de frică. Se temeau de el. Pentru că el aducea durerea.

— Dă-i drumul odată! îi ceru lui Walters.

Ţinând strâns pana ascuţită între degetele cărnoase, Walters înmuie vârful în cerneală. Gesturile îi erau surprinzător de delicate, se gândi băiatul, contrariat că o asemenea namilă de om era capabilă de fineţe. De altfel, tocmai precizia şi atenţia la detalii îl transformaseră pe Walters într-unul dintre cei mai faimoşi falsificatori din Imperiul Britanic. Şi tot din cauza lor ajunsese după gratii.

În închisoare, veleităţile artistice ale lui Walters

găsiseră o altă formă de manifestare. La fel ca alţii ca el, nu avusese încotro şi fusese nevoit să se adapteze şi să-şi găsească o ocupaţie ca să nu simtă că zidurile groase şi gri ale închisorii îl strivesc. Trebuia să rămână alert, concentrat, ca să nu înnebunească. Sau ca să ţină monştrii la distanţă. Căci în penumbrele acelui loc al chinului şi al suferinţei sălăşluiau fel şi fel de întrupări odioase ale naturii umane.

— Unde ziceai că te-ai pricopsit cu asta? întrebă Walters arătând spre cicatricea deasupra căreia desena cu abilitate linii prelungi cu cerneală neagră.

— De la primul nemernic pe care l-am omorât, minţi băiatul. Un pirat.

Reputaţia era esenţială într-o închisoare, iar el ştia că era cu atât mai de temut cu cât se înconjura de o aură mai plină de pericol şi de mister. Şi, la drept vorbind, îşi dădea seama că nici în afara acelor ziduri lucrurile nu stăteau altfel. Băiatul nu lăsase niciodată adevărul să strice o poveste captivantă, mai ales dacă acea poveste îl făcea să pară un infractor redutabil. Adevărul era că, în ziua în care fusese arestat, şterpelise harta şi sigiliul de la un istoric danez amabil şi sărac, care luase masa cu mama lui.

Tot în acea zi, trupul fără viaţă al lui Caroline Morley fusese scos din Tamisa.

Reuşi să mascheze emoţia care, spre surprinderea lui, îl cuprinsese din nou la amintirea fetei cu părul de aur. Chiar în acel moment, simţi primele înţepături în antebraţ. Pe măsură ce vârful ascuţit îi străpungea pielea, băiatul reuşea, în sfârşit, să se lase pradă uitării, căci durerea îl distrăgea de la ce simţea şi ce gândea. Era mult mai uşor să îndure acea durere decât amintirea morţii lui Caroline.

În timp ce Walters îşi vedea de treabă, mintea băiatului lucra asiduu. Făcea planuri. Planuri de atac. Planuri de apărare. Estimări peste estimări. Cum ar fi fost să-i iasă planul? Atunci, fraţii Inimă Neagră puteau stăpâni imperiul până să împlinească 20 de ani.

Îşi stăpâni entuziasmul şi freamătul din stomac. Ultima lună în acea gaură de iad avea să fie, fără îndoială,

cumplită. La fel ca tatuajul, când ultimele momente în care vârful ascuţit apăsa pielea înainte de a o străpunge erau cele mai dureroase.

Voia să se termine odată. Să tragă din nou în piept aerul proaspăt al nopţii. Să mănânce mâncare fără viermi şi să bea apă care nu mirosea a urină şi nu avea gust de ouă clocite. Visa la un pat proaspăt făcut, dar s-ar fi mulţumit să doarmă şi direct pe pământ. Numai să aibă o pătură care să-i ţină cât de cât de cald. Îşi dorea nespus ceva moale. Măcar o vorbă bună şi o privelişte frumoasă.

În anii petrecuţi la Newgate, aproape că uitase că în viaţă pot exista asemenea plăceri. În schimb, le trăia în visele care îi populau nopţile. Visele îi erau atât de vii şi de intense!

— Povesteşte-mi din nou ce a zis piratul, îi ceru Walters, ştergând şiroaiele de sânge cu o cârpă curată. Dacă vorbeşti şi rămâi nemişcat, totul trece mai repede.

Băiatul încuviinţă din cap. Îşi amintea perfect povestea cu care istoricul Johan Sandergaard îi încântase pe el şi pe mama lui într-o seară, la cină. Când le povestise întâmplarea, ochii de obicei reci şi distanţi ai bărbatului sclipiseră de parcă ar fi fost cuprinşi de flăcări, de focul pe care îl moştenise de la străbunii lui.

— Legenda spune că, la vreo 50 de ani după crucificarea lui Iisus, Claudius, primul roman care a avut succes în campania de invadare a Britaniei, a scris în jurnalul personal că a descoperit pe acele pământuri ceva absolut uluitor, care îl va face mai bogat decât orice alt împărat. Însă nu a putut aduce cu el acel lucru atât de valoros, din pricina luptelor grele cu tribul băştinaş. Atunci, în disperare de cauză, l-a sigilat şi l-a lăsat în păstrarea Sigiliului Dragonului Scit, purtătorul de drapel al cavaleriei romane. Ştii bine ce apără dragonii, nu-i aşa?

— Şi un copil ştie că apără comori.

Walters înmuie din nou pana de scris, ştergând dârele de sânge care se prelingeau pe braţul băiatului. Apăsarea şi ştergerea repetată a rănilor inflamau pielea şi aşa chinuită. Băiatul rezistă dorinţei de a scrâşni din dinţi şi afişă o

grimasă care semăna cu un zâmbet.

— Întocmai, confirmă el, deşi sunetele abia îşi făceau loc printre dinţii strânşi. Claudius a fost otrăvit şi a murit înainte să se întoarcă în Britania, iar unicul indiciu rămas a fost acest sigiliu.

Priviră amândoi imaginea de pe sigiliu: un dragon cu gheare uriaşe şi cu limba subţire iţindu-se printre colţii înfricoşători şi cuvintele *NIGRAE AQUAE* gravate sub el. Când Dougan, fratele lui de cruce, îl învăţase să citească, băiatul sperase că avea să afle ce însemnau acele două cuvinte. Din păcate, încă nu reuşise. Cu siguranţă, erau în altă limbă decât engleza.

— Dar ce legătură are sigiliul cu harta? vru să ştie Walters, în timp ce trasa cu exactitate liniile şi începea să contureze sigiliul pe pielea băiatului.

— 900 de ani mai târziu, regele danez Sweyn Forkbeard a invadat Britania. O singură redută a rămas în picioare, ţinută de trei eroi anglo-saxoni şi o mână de săteni. Ei au ţinut piept unei oştiri de 2000 de oameni. Se spune că apărau o avere secretă, o comoară magică îngropată, care le dădea puteri nebănuite. Învinşi, danezii s-au adăpostit pe o insuliţă unde au dat peste o peşteră păzită de un dragon. De dragonul *ăsta*. În peşteră, se afla o comoară atât de mare, încât nu au putut să o transporte în Danemarca. Şi gândeşte-te că aveau o flotă pentru 2000 de oameni!

— Cred şi eu! exclamă Walters, clătinând din capul mare şi pleşuv, care cu greu se sprijinea de ceva prea gros şi scurt ca să poată fi numit gât.

Continua să lucreze concentrat, desenându-i literele la îndoitura cotului. Aproape ameţit de durere, băiatul abia mai simţea înţepăturile.

— Acea descoperire parcă i-a dat aripi regelui Sweyn. A pornit la atac contra lui Maldon şi a acceptat bani ca să părăsească Britania. Regele Sweyn n-a reuşit niciodată să recupereze comoara, care a rămas acolo până în zilele noastre. Iar acel loc e marcat de dragon pe harta asta.

— De unde ştii? întrebă Walters.

— Sweyn i-a lăsat harta fiicei lui, numai că fata îşi ura tatăl şi nu avea încredere în el. Aşa că nu a încercat niciodată să dea de urma comorii, iar harta a rămas într-o bibliotecă din Danemarca. Până de curând.

— Nu ştiu ce să zic… Astea nu prea arată a străzi. Iar eu am umblat prin destule locuri, spuse Walters, arătând neîncrezător către liniile ciudate ale desenului.

— Nu cred că sunt străzi, răspunse băiatul. Vikingii erau regii mărilor, marinari, deci aş crede că hărţile lor nu reprezentau drumuri pe pământ, ci pe apă.

Walters rămase nemişcat, studiind iar desenul, însă cu alţi ochi.

— Hm… Zău că aşa pare!

— Exact.

— Păi, asta ai de gând să faci peste o lună, când scapi de aici? Să cauţi comoara?

— O s-o caut până când o s-o găsesc, jură băiatul.

Când Walters termină desenul, băiatul era epuizat, dar mulţumit. Tatuajul arăta extraordinar. Nu mai văzuse ceva aşa de reuşit.

Walters îşi ascunse uneltele într-o crăpătură din zid.

— O să-i spui şi lui Dougan? întrebă el.

— Cum altfel? O să-i spun de îndată ce o să schimbăm din nou celulele.

Băiatul se îndreptă spre zidul cel mai îndepărtat al celulei, de lângă salteaua de paie a lui Dougan, şi mişcă o piatră. Băgă mâna, scoase câteva obiecte de contrabandă, apoi trase următoarea piatră. Acolo se afla ascunzătoarea pe care niciun gardian nu s-ar mai fi obosit să o caute odată ce ar fi dat peste prima.

— Îi las *lui* harta şi sigiliul. Pentru tine, pentru Murdoch şi pentru Tallow. Dar Dougan mai are de ispăşit trei ani, aşa că o să caut comoara câtă vreme el încă e aici. Poate că, până când ieşiţi toţi, dau de ea. Şi o să vă trimit vorbă. O să mă întorc după voi. După voi toţi.

— Sigur că da…

Băiatul ridică privirea cu un aer sever, gata să-l certe pe Walters pentru lipsa lui de respect. Dar expresia de

tristeţe şi melancolie de pe chipul falsificatorului îl opri.

Walters ajunsese cu multă vreme în urmă să se îndoiască de oameni, de intenţiile şi de vorbele lor. Îl privea pe băiat cu milă, dar fără dispreţ. Cu blândeţe, dar fără încredere.

— O să mă întorc. Chiar am s-o fac.

Walters se întoarse spre el.

— Mai bine te-ai bandaja înainte de a începe să muncim mâine la calea ferată. N-ai vrea să putrezească pielea pe tine.

O să-i arate el lui Walters, îşi spuse băiatul. Avea să distrugă zidurile acelei închisori. Nu avea de gând să-şi abandoneze tovarăşii. Ei erau familia lui. Îşi înghiţi nemulţumirile şi puse pietrele la loc, mascând ascunzătoarea. A doua zi de dimineaţă, avea să-i spună lui Dougan unde să caute harta. Walters stinse lumânarea la lumina căreia lucrase şi o ascunse într-un loc unde paznicilor nu avea să le dea prin minte să caute.

Băiatul se întinse cât era de lung, cu mâinile împreunate peste burta care îi zvâcnea de foame, şi privi în întuneric. Rănile provocate de tatuaj pulsau, dar cu ajutorul lor număra secundele. Mirosul lumânării stinse fu o scurtă alinare a dorinţei de răzbunare ce se agăţa de acele ziduri vechi.

Imediat ce avea să scape din acel loc, voia să îl caute pe Cedric. Era prietenul lui cel mai vechi şi cel mai potrivit om care să-l însoţească în marea aventură. Dougan îi devenise frate de cruce în închisoarea Newgate, dar cu Cedric se întovărăşise pe când trăiau amândoi pe străzi. De altfel, ajunsese după gratii pentru că luase asupra lui crima comisă de tovarăşul lui. Nu ezitase nicio clipă să se sacrifice. Simţise că îi era dator după moartea surorii gemene a lui Cedric.

Caroline… Caroline cea dulce era dusă pe veci.

Nu-i era clar de ce paşii grei pe care îi auzi pe culoar îl treziră din visare. Paznicii de noapte îşi făceau rondul din oră în oră. De data asta însă, după zgomote, îşi dădu seama că îşi făcuseră apariţia mai mulţi gardieni ca de

obicei, iar un violent sentiment de anticipare cuprinse noaptea grea şi umedă.

Închisoarea era un loc unde fiecare deţinut învăţa să simtă pericolul în aer. Mai ales deţinuţii foarte tineri, la fel ca el. După gratii, era o lume cu totul diferită faţă de cea de afară, mai cu seamă că prădătorii, mult mai numeroşi decât victimele, erau dispuşi să se sfâşie între ei pentru dreptul de a-l transforma pe el în pradă.

La început, asta se întâmplase. Înainte să apară Dougan şi Argent. Înainte de fraţii Inimă Neagră. Sări în picioare când auzi scârţâitul bine cunoscut al uşii celulei. Avea pregătit cuţitul de obsidian pe care îl găsise în tuneluri.

Camera fără geamuri fu brusc luminată de felinare care îl orbeau. Nu vedea nimic, dar se năpusti înainte cu forţa şi viteza dezvoltate trudind zilnic la săpatul liniei ferate de sub oraş. Reuşi să taie ceva. Pe cineva. Simţi pe mână un şuvoi de sânge cald.

La naiba! Cuţitul îi alunecă din mână din cauza sângelui.

Când i se limpeziră ochii, văzu că Walters fu izbit cu capul de zidul celulei, lăsând în urmă o pată de sânge.

Cinci gardieni îl înconjurară pe băiat şi-l încolţiră în încăperea unde cu greu aveau loc să doarmă doi adulţi.

— Dougan Mackenzie? rânji sergentul, care se apropie atât de mult, încât băiatul îi putea număra firele de tutun dintre dinţi.

— Nu! Nu sunt Dougan Mackenzie. Sunt Dor…

— Salutări de la taică-tu!

Băiatul reuşi să pareze primele lovituri cu braţul proaspăt tatuat. Durerea îl înnebunea, transformându-l în fiară. Văzu însă prea târziu bâta ce îl izbi cu putere în tâmplă. Şi cizma care îi zdrobi glezna. Căzu lat pe jos. Începu să numere secundele în ritmul loviturilor pe care le încasa cu o regularitate aproape demonică. În ritmul în care i se frângeau oasele şi îi ţâşnea sângele. Ultimul lui gând se îndreptă spre Walters şi vorbele pe care i le spusese. Walters avusese dreptate să aibă îndoieli în privinţa lui.

Nu avea să pornească niciodată în căutarea comorii.

Nu avea să se întoarcă niciodată să-şi ia prietenii cu el.

Pentru că nimeni nu se putea întoarce din morţi.

Capitolul 1

Dacă Lorelai Weatherstoke n-ar fi admirat, de la fereastra trăsurii, norii de furtună, nu ar fi observat trupul gol care zăcea la rădăcina unui frasin bătrân de pe marginea drumului.

— Tată, priveşte! exclamă ea, prinzându-l de mână pe Sir Robert.

Vru să mai spună ceva, dar fu copleşită de imaginea aceea. Avea 15 ani şi nu văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat. Cu atât mai puţin unul mort.

Zăcea cu faţa în jos, cu braţele întinse de o parte şi de alta a capului, de parcă ar fi încercat să înoate prin iarba firavă. Era plin de vânătăi, de răni, de sânge. Trupul longilin era diferit de al ei în toate modurile posibile.

Simţi că i se strânge inima. Nu reuşea să scoată niciun sunet. Îşi spuse că bietului om sigur îi era foarte frig, dar alungă degrabă gândul acela absurd, în timp ce trăsura îşi continua drumul.

Mortul devenea una cu frigul. Învăţase asta când îşi sărutase mama pe frunte, la înmormântare.

— Ce-i, răţuşcă?

Cu toate că tatăl ei deţinea titlu de baron, familia Weatherstoke, din care făcea parte, nu avea sânge albastru şi nu petrecuse suficient timp la Londra ca să scape de accentul provincial de Essex.

Lui Lorelai nu-i lipsise acel accent în perioada petrecută la şcoală, în Mayfair. Prima ei grijă acolo fusese să scape cât mai repede de el şi să adopte accentul londonez. Dar, când tatăl ei i se adresase, nu atât accentul,

cât cuvintele lui o luaseră prin surprindere. Unele dintre colegele ei de la Internatul Braithwaite puteau fi cumplit de crude şi rele cu ea, dar niciuna nu reuşise să o facă să se simtă atât de prost cum o făceau cei din familia ei când o strigau „răţuşcă”.

— E un… Uite, un bărbat! Un cadavru…

Dar nu! Dumnezeule, cadavrul tocmai se mişcase! Sau i se păruse? Îşi lipi faţa de fereastră, încercând să distingă ceva în ploaia torenţială. Reuşi să vadă că bărbatul strângea pumnii, făcând eforturi disperate să se târască.

— Opreşte! strigă ea, tremurând. Opreşte trăsura!

— Dar ce-ţi veni?

Mortimer, fratele ei mai mare, care stătea pe bancheta din faţă, se aplecă spre fereastră şi trase perdeaua.

— Blimey! E un cadavru însângerat pe marginea drumului!

Lovi de trei ori în plafonul trăsurii, iar vizitiul se opri.

— Cred că trăieşte! exclamă Lorelai. Jur că am văzut când s-a mişcat. Trebuie să-l ajutăm!

Dădu să deschidă portiera trăsurii, dar fratele ei o opri.

— Credeam că şcoala aceea sclifosită şi scumpă te va transforma un pic. Dar ai rămas la fel de idioată, răţuşco!

Sprâncenele stufoase ale lui Mortimer rareori se separau, dar se uneau într-o linie perfect dreaptă şi extrem de groasă când bărbatul afişa acea expresie de dispreţ amestecat cu dezgust adresată lui Lorelai.

— Ce să caute o împiedicată ca tine în noroiul ăsta?

— Mai bine ne-am vedea de drum spre Brentwood, propuse Sir Robert pe un ton împăciuitor. Iar când ajungem acolo, trimitem o trăsură-ambulanţă să-l ia.

— Dar până atunci trebuie să aibă cineva grijă de el, insistă Lorelai. Trebuie să-l salvăm, nu?

— N-am văzut atâta sânge de când sunt!

Ochii fratelui ei aveau o expresie de curiozitate morbidă. Nici urmă de milă.

— Mă duc să-l văd de aproape.

— Vin şi eu.

În clipa următoare, Lorelai se trezi îmbrâncită cu răutate înapoi pe bancheta de catifea.

— Tu rămâi cu tata! Îl iau pe vizitiu cu mine.

Ca de obicei, Sir Robert Weatherstoke nu spuse nimic şi nu-şi contrazise unicul fiu, aşa că Mortimer sări din trăsură şi trânti uşa după el.

Lorelai nu-şi mai învinovăţea tatăl. Influenta şi dominaţia lui Mortimer deveniseră mult prea puternice, iar tatăl lor făcuse definitiv pasul înapoi. Mortimer devenise mai autoritar. Şi mult mai crud.

Încercând să-şi potolească tremurul piciorului, privi cum cei doi bărbaţi înaintau în potopul de afară, la lumina gri a înserării, în care se mai puteau distinge doar variaţiile de culori. Nenorocitul era întins pe jos, iar carnea lui însângerată contrasta cu verdele intens al ierbii de primăvară.

Când Mortimer şi vizitiul ajunseră lângă el, bărbatul se ghemui cu un efort aproape supraomenesc. Aducea cu un melc care încercă să se refugieze sub carapace. Doar că trupul lui zdrobit nu era protejat de nimic.

Lorelai îşi înghiţi nodul din gât, încercând din răsputeri să-şi ţină în frâu bătăile inimii. Îi urmări pe cei doi în timp ce îl ridicau pe bărbat de la pământ, susţinându-l de o parte şi de alta. Mortimer era cel mai înalt bărbat pe care îl cunoştea, dar rănitul părea chiar mai înalt, după felul în care îi atârnau picioarele în noroi. Capul îi căzuse pe un umăr, aşa că trăsăturile nu i se distingeau deloc. În schimb, alte părţi ale corpului erau cât se poate de vizibile, iar Lorelai nu-şi putea lua ochii de la ele.

Se strădui să nu-l privească de la brâu în jos şi aproape că reuşi. În astfel de situaţii dramatice, pudoarea nu mai avea mare importanţă, dar, chiar şi aşa, bietul om merita să îşi păstreze ce-i mai rămăsese din demnitatea unei fiinţe umane. Aşa că doar trase cu ochiul o dată sau de două ori la zona interzisă, apoi îşi mută privirea mai sus.

Muşchii ce i se întrezăreau sub braţele ridicate erau umbre odioase de beznă desenate de traume. Zona

coastelor îi era vânătă într-o parte şi roşie în cealaltă. Răni adânci îi întrerupeau liniile simetrice ale abdomenului, de parcă ar fi fost lovit în mod repetat.

Când cei trei se apropiară, Lorelai observă că acolo unde crezuse că văzuse sânge era, de fapt, ceva mult mai înfiorător. Părea că îi fuseseră smulse bucăţi de carne. Smulse, nu muşcate. Carnea vie era vizibilă în zona umerilor, a pieptului, a şoldurilor şi a coapselor. Oare să fi fost arsuri?

— Doamne, Dumnezeule, cum de încă e în viaţă?!

Tonul şocat al tatălui ei îi aminti lui Lorelai că era şi el prin preajmă. Se grăbiră amândoi să deschidă portiera, iar Mortimer şi vizitiul urcară cu greu trupul pe podeaua trăsurii.

— N-o mai duce mult dacă nu ne grăbim. Nu cred că mai rezistă până în Brentwood, spuse vizitiul.

Lorelai îşi dădu jos pelerina şi înveli trupul tremurând.

— Trebuie să facem tot posibilul, insistă ea. E vreun doctor în Brentwood?

— Şi încă unul bun!

— Du-ne acolo fără întârziere!

— Sigur, domnişoară.

Vizitiul închise portiera, sări la locul lui şi dădu bice cailor, care porniră în galop. Chiar atunci, de pe buzele albite şi pline de cruste ale rănitului ieşi cel mai tragic sunet pe care îi fusese dat să-l audă. Omul îşi scoase braţul de sub pelerină, încercând să-şi protejeze faţa, iar gestul îi frânse inima lui Lorelai. Nu simţise în viaţa ei atâta milă. Arsura începea de la baza gâtului şi îi ajungea până la maxilar.

Resimţea aproape dureros mila şi compasiunea faţă de acel om. Fu nevoită să clipească iute ca să-şi stăpânească lacrimile, apoi tuşi, pentru a-şi alunga emoţiile, scoţând un sunet cu care liniştise multe dintre animalele rănite de pe râul Blackwater.

Respiraţia rănitului devenea tot mai slabă, iar pielea părea din ce în ce mai palidă. Era pe moarte. Fără să stea pe gânduri, Lorelai îşi scoase o mănuşă şi îşi apăsă uşor

mâna peste a lui, cuprinzându-i degetele între ale ei.

— Nu pleca! Rămâi aici, rămâi cu mine!

Mâna lui aspră şi murdară o prinse pe a ei cu atâta forţă încât Lorelai aproape că ţipă de durere. Bărbatul rămase cu ochii închişi, dar îşi întoarse uşor faţa spre ea. Acel mic gest prin care îi arăta că era conştient şi că îi simţea prezenţa o încurajă. Poate chiar îi aducea un pic de alinare, se gândi ea.

— O să te faci bine, şopti ea.

— De ce îl minţi pe amărât? întrebă Mortimer cu o strâmbătură încărcată de dispreţ. Nu e vreo gâsculiţă cu aripa rănită, niciun pisoi şchiop, precum cei pe care îi tot aduni tu. Ce are el nu o să se rezolve cu un bandaj, cu o masă caldă sau cu unul dintre cântecele tale ciripitoare. O să moară, Lorelai!

— N-ai de unde să ştii! replică ea pe un ton mai aspru decât intenţionase.

Necugetarea îi fu pedepsită cu o palmă.

— Iar tu n-ai de unde să ştii ce o să-ţi fac dacă-mi mai vorbeşti vreodată aşa!

Într-o asemenea situaţie, orice fată ar fi căutat protecţia tatălui. I-ar fi cerut, măcar din priviri, să intervină. Însă Lorelai învăţase cu mult timp în urmă că nu avea cine să o protejeze.

Aşa că plecă ochii şi se strădui să ignore durerea arzătoare din obrazul lovit. Ştia că Mortimer avea să interpreteze gestul ca pe o dovadă de supunere, dar, în realitate, singurul motiv pentru care pleca privirea era să nu i se vadă furia care mocnea în ea. Învăţase cum să se comporte în preajma fratelui ei în momentele de criză, fiind ea însăşi mirată că dăduse dovadă de o asemenea nesăbuinţă. Ştia *exact* de ce era capabil Mortimer. Strânsoarea puternică a rănitului nu era nimic în comparaţie cu durerea pe care fratele ei i-o provoca cel puţin o dată pe lună.

Ignorând pulsaţia dureroasă din picior, Lorelai nu-l luă în seamă pe Mortimer şi se aplecă uşor spre rănit. Îi dădu la o parte o şuviţă de păr ud doar ca să constate că ochiul pe

care îl acoperea era atât de umflat, încât bărbatului i-ar fi fost probabil imposibil să-l deschidă chiar dacă ar fi fost treaz.

De pe bancheta opusă, Mortimer se aplecă, la rândul lui, studiindu-l pe rănit cu o expresie plină de curiozitate şi dezgust.

— Mă întreb ce a păţit. În viaţa mea n-am văzut pe cineva care s-o fi încasat în aşa hal.

Lorelai făcu eforturi să-şi controleze expresia feţei la auzul vorbelor remarcii fratelui ei. Mortimer avea doar 20 de ani şi, în afară de violenţele din viaţa lui sportivă, singurele acte de cruzime la care asistase erau cele pe care el însuşi le comisese.

— Cine să fi făcut aşa ceva? Să fi fost oare o bandă de tâlhari la drumul mare? se întrebă cu glas tare Sir Robert, care începu să se foiască neliniştit şi să caute în bezna de afară posibile siluete de răufăcători.

— E posibil, zise Mortimer nepăsător. Dacă nu cumva e el însuşi un tâlhar. Suntem îngrijorător de aproape de Colţul Spânzuraţilor.

— Mortimer, nu-mi spune că ai adus un criminal la noi în trăsură! Ce o să spună lumea? se îngrijoră Sir Robert.

Mottoul familiei Weatherstoke era *Fortunam maris*[1], dar, dacă ar fi întrebat-o cineva, Lorelai ar fi spus că adevăratul motto era *Quid clicam homines*[2]*?*

Era replica preferată a tatălui ei şi, în acelaşi timp, cea mai mare temere a lui. Aşa stăteau lucrurile de când se ştia.

Lorelai deschise gura, vrând să protesteze, dar fratele ei i-o luă înainte cu o strălucire stranie în ochii precum safirele.

— După părerea mea, a fost atacat cu bună ştiinţă. El a fost ţinta. Cineva ar provoca astfel de răni cuiva numai dacă ar vrea să se răzbune sau să-l omoare pe nefericit. Poate că e un gentleman care are datorii prea mari la jocuri şi nu le-a putut plăti. Sau, cine ştie, poate că nişte buni

1 Norocul provine din mare

2 Ce o să spună lumea?

creştini l-au prins că le necinstea sora, deşi lui i-au lăsat acea parte intactă, nu-i aşa, răţuşcă?

Înroşindu-se ca racul, Lorelai nu avu forţa să susţină privirea plină de cruzime a fratelui ei. Să-i vadă ochii. Tocmai ochii erau singura asemănare dintre ei doi. Tatăl lor spunea că sunt bijuteriile familiei Weatherstoke. Iar ea ura să se privească în oglindă, pentru că tot ce vedea erau ochii fratelui ei uitându-se fix la ea.

În schimb, privi cu atenţie unghiile murdare ale bărbatului pe care îl ţinea de mână. Şi mâna îi era toată o rană. Pielea îi plesnise ca după o lovitură violentă. Indiferent de motivele pentru care fusese atacat, nu stătuse cu mâinile în sân. Se împotrivise.

— Nu cred că e un gentleman, constată ea. Are prea multe bătături. Are mână de fermier. Sau poate de grăjdar.

Nu era nevoie să facă un efort de imaginaţie ca să aibă în faţa ochilor imaginea acelor mâini strângând cu putere hamurile unui armăsar năbădăios. Două bestii mari măsurându-şi forţele.

— Mai curând, ajutor de grăjdar, pufni Mortimer. Pun rămăşag pe toată moştenirea mea că e mai tânăr decât mine.

— Cum poţi să-ţi dai seama?

Le era imposibil să-i vadă trăsăturile, aşa că Lorelai nu avea niciun indiciu cât de mic în privinţa vârstei rănitului. Părul nu avea fire cărunte, în jurul buzelor umflate nu se întrevedeau riduri. Tot ce-şi putea da seama era că bărbatul nu era bătrân. Dar în afară de asta…

— Nu are mult păr pe corp. Se vede că încă nu e adult.

— Dar e atât de înalt! obiectă ea. Şi se vede că a fost ars rău pe piept, aşa că poate i-a ars şi părul.

— Nu la pieptul lui mă refer, toanto, ci la…

— Mortimer, *te rog!*

Lorelai tresări. Rostite de tatăl lor, acele cuvinte erau aproape o mustrare adresată lui Mortimer. Fratele ei chiar avea o minte murdară. Ghinionul ei fu că de data asta şi-ar fi dorit sincer ca el să-şi termine fraza. Trăsura trecu în

viteză peste un dâmb, zguduindu-i puternic. Lorelai fu cât pe ce să cadă grămadă peste bietul bărbat. Rănitul încercase să strige de durere, dar din gât nu-i ieşise decât un geamăt greu.

— Îmi pare rău! Îmi pare tare rău, scânci ea.

Căzu în genunchi şi se aplecă deasupra lui. Cu mâna liberă căută câteva clipe o zonă teafără pe care să o atingă, ca într-o mângâiere, fără să-i provoace durere. Dar nu găsi niciuna. Trupul îi era tot o rană. O lacrimă i se prelinse pe obraji şi căzu pe degetele lui.

— Mai bine te-ai aşeza la loc, răţuşcă.

Vocea tatălui ei o duse cu gândul la sunetul unui ceainic în care apa e pe cale să dea în clocot.

— Nu se cade ca o fată de rangul tău să stea în genunchi pe podea.

Lorelai oftă şi se strădui să se sprijine de piciorul sănătos şi să se prindă cu mâna de catifeaua banchetei. Însă ceva îi trăgea braţul, împiedicând-o să se ridice. Mai făcu o încercare.

— Ţi-am zis să te ridici! repetă Sir Robert iritat.

— Nu pot, gemu ea, nevenindu-i să creadă. Nu mă lasă să mă ridic.

— Ce e asta? întrebă Mortimer, înlăturând pojghiţa de noroi de pe braţul bărbatului.

Atunci observă că, sub stratul de murdărie, pe piele se contura un desen ciudat, cu tuşe negre. Era o imagine făcută cu pricepere, cu unghiuri şi curbe meşteşugite, deopotrivă interesante şi sinistre, dar greu de desluşit din cauza rănilor.

— Să fie un fel de pasăre? Sau un şarpe?

— Nu, răspunse Lorelai, scrutând cu privirea liniile şi formele neobişnuite. E un dragon.

Capitolul 2

Inspira agonie şi expira chin şi teamă.

Ca întotdeauna. De când se ştia. De o eternitate.

Strângea din dinţi ca să nu se lase copleşit de isteria şi confuzia provocate de valurile de durere şi disconfort pe care le simţea din clipa în care se trezea. Zăcea cât putea de nemişcat. Zăcea în beznă, căci bandajele care îi acopereau ochii nu-i îngăduiau să vadă nicio rază de lumină. Zăcea şi îşi începea lista. O listă pe care adăuga, într-o frenezie şi cu o hotărâre vecină cu încăpăţânarea, noi şi noi nume.

Ştia că se născuse într-o groapă comună, moşit de foc şi de chin. Lumea în care venise îi era necunoscută. Fraţi îi erau corbii care se ospătau din cadavre. Focul era leşia turnată peste cadavre, ca să se dezintegreze mai repede. Chinul fusese cu totul altceva. Suferea de amnezie, cuvânt care nu îi spunea nimic. Dar auzea voci după voci, voci fără trup, repetând acel cuvânt cu o uimire crescândă. Fusese lovit la cap atât de tare, încât i-l înfăşuraseră cu totul. Doar gura nu îi era bandajată. Durerile de cap îl săgetau aproape în permanenţă, iar una dintre tâmple îi zvâcnea dureros şi fără încetare.

Ştia despre el că trăise în Anglia, dar nu ştia unde anume. Era frânt în cel puţin cinci locuri: glezna, coastele, clavicula şi nasul. Şi la ochi se spărsese ceva. Era roşu şi umflat.

Cu o zi în urmă, reuşise să se ridice în capul oaselor şi îşi putuse ridica umărul rănit ceva mai sus decât cu o seară înainte, dar braţul îi rămânea imobilizat de un bandaj. Arsurile nu mai supurau şi începeau să se cicatrizeze. Şi, cu toate că nu vedea, auzea cât se poate de bine. Asta era tot ce ştia despre el. Erau deja săptămâni bune de când dormea printre străini şi se afla în grija lor.

Unul era un doctor grijuliu, pe nume Holcomb. Era un individ mai curând eficient decât binevoitor. Avea glasul aspru, dar atingerea blândă. Cele mai multe lucruri despre el însuşi le aflase de la Holcomb, cu sau fără voia bunului doctor.

Altul era un bătrân zăpăcit, Sir Robert Weatherstoke, conte de Southbourne. Anxios. Demoralizat. Slab. Avea

mereu cu el un obiect ciudat, care ticăia. Oare era un ceas? Paşii lui sunau precum o hârtie trasă pe podea, iar vocea îi tremura adesea când vorbea în şoaptă.

Pe celălalt ar fi vrut să-l ucidă: Mortimer Weatherstoke. Tot timpul avea un ton sarcastic. Fiecare observaţie făcută de el era stranie şi morbidă. Fiecare replică era o insultă la adresa celui care tocmai vorbise. Păşea ca şi cum ar fi lovit podeaua cu nişte ciocane, iar temperatura din cameră creştea brusc la apariţia lui, în rarele ocazii când binevoia să intre în încăpere. Inima îi era plină de ură, iar limba, de venin.

Şi mai era ea…

Fata pentru care se trezea în fiecare dimineaţă.

Doctorul Holcomb îi spunea „domnişoara Weatherstoke”. Ceilalţi doi o numeau „răţuşcă”.

Într-o bună zi, când el urma să aibă un cuvânt de spus, nimeni nu avea să i se mai adreseze astfel. Îşi dorea să ştie cum o chema mai mult decât voia să-şi afle propriul nume. Când se gândea la ea, inima îi bătea mai tare, iar trupul îi era cuprins de o căldură plăcută. Vocea ei îngerească îl adusese înapoi, îl făcuse să se întoarcă de la marginea abisului deasupra căruia plutise în zilele febrile.

„Nu pleca”, murmurase ea. „Rămâi aici, rămâi cu mine!”

Iar el rămăsese.

Rămăsese în viaţă doar pentru că îi ceruse ea.

Ori de câte ori moartea încercase să îl seducă, promiţându-i că avea să-i curme suferinţa, voise să-i mai audă vocea o dată. Apoi încă o dată. Atingerea degetelor ei compensa cumva teroarea unui trecut fără urme, a unui trecut neştiut. Brusc, nu mai conta cine fusese sau ce avea să se aleagă de el.

Măsura timpul în funcţie de perioadele chinuitoare dintre vizitele ei.

Ea îi fusese alături când îl aduseseră, îl lăsaseră, îl cususeră sau când îi puseseră şi schimbaseră bandajele. Îl atinsese. Îi murmurase cuvinte de încurajare şi îi lăudase progresele. Îi promisese că avea să se facă bine.

Uneori, îi cânta. Vocea îi era dulce, cu tonalităţi înalte şi... complet lipsită de talent. Dumnezeule, cânta de-a dreptul groaznic! Dar, de fiecare dată când termina de cântat, el îşi vindea sufletul diavolului în schimbul unui alt cântec.

Căci nici infernul, nici raiul nu însemnau nimic fără ea.

Absolut nimic.

Noaptea, ea îi era rugăciune. Îi era lumina călăuzitoare în beznă, îi era trecut şi prezent. Şi viitor.

Şi nici măcar nu o văzuse vreodată.

Nici nu conta cum arăta. Inima lui luase deja hotărârea de a bate pentru ea.

Ciuli urechile, căci auzi zgomotul uşii de la capătul culoarului. Făcu eforturi să îşi controleze respiraţia şi să nu se lase copleşit de nerăbdarea care îi vibra în tot trupul. Înghiţi în sec când uşa se deschise aproape fără zgomot, graţie balamalelor bine unse. Paşii ei erau precum ecoul bătăilor inimii lui.

Uneori, stătea în dreapta patului, dar de această dată mica adâncitură din saltea îi spuse că se aşezase chiar pe pat. Făcu eforturi uriaşe să nu se rostogolească spre ea. Să nu se cuibărească lângă ea. Îşi mişcă mâna pe care o ţinea pe piept şi strânse pumnul. Tresări, ştiind că ea urma să îl atingă, dar fără să ştie când. Momentele dintre apariţia ei şi clipa când îl atingea erau agonie pură.

El nu-i vorbise niciodată. Nu încercase să o atingă. Nu doar pentru că trupul rănit şi chinuit nu i-ar fi îngăduit, ci pentru că simţea cumva că atingerea lui avea să-i întineze perfecţiunea. Îşi imagina că avea degetele murdare, pătate de genul de vină şi ruşine ce nu ar putea fi şterse vreodată. De fiecare dată când deschidea gura să vorbească, cuvintele îi îngheţau în gât, căci se temea cumplit de reacţia ei, se temea că avea să fie dezgustată şi se putea retrage. Aşa că se închidea în el, iar şi iar, în tăcere.

Dacă stătea nemişcat, poate că ea nu avea să plece. Dacă nu spunea nimic, nu o putea insulta.

Dacă nu respira, poate că ea îl atingea.

Spre uimirea lui, chiar aşa se întâmplă.

Ca un răspuns la rugăciunile lui fierbinţi, degetele ei îi apucară uşor încheietura şi îi prinseră mâna sănătoasă între palmele ei mici şi delicate.

— Am veşti extraordinare, şopti ea, ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret incredibil. Doctorul Holcomb îţi scoate azi bandajele de la cap.

Îi luă aproape un minut să înţeleagă. Rămas cu gura căscată, nu-şi putea controla uimirea. Şi nu neapărat pentru că avea şansa de a vedea din nou sau de a respira iar pe nas. Ci pentru că ea îi dusese mâna la pieptul ei.

Exact sub linia gâtului. Simţea o margine fină de dantelă şi un rând de nasturi minusculi. Ea îşi lăsă obrazul pe mâna lui, iar el îi simţi zâmbetul.

Pe toţi sfinţii, dacă era să moară în acel moment, ar fi murit fericit. Zâmbise datorită lui.

În cameră intră doctorul Holcomb, cu paşi mari şi siguri.

— Ia zi, băiete, crezi că poţi să stai iar în capul oaselor?

Cu doctorul Holcomb mai vorbise. Îi răspunsese la întrebări când rămăseseră singuri. Dar nu mai fusese nevoit să articuleze în timp ce cotul i se rezema de pieptul tânăr al domnişoarei Weatherstoke. Fără să îşi dea seama, încuviinţă din cap, iar Holcomb îl apucă de subsuori şi îl ajută să se sprijine de perne. Lumea parcă se clătină, dar ea continuă să îi ţină mâna între palmele ei. Strânsoarea ei îi era ancoră. Doar datorită ei nu se prăbuşea, cu toate că urechile îi ţiuiau iar ameţeala îl chinuia.

— Eşti gata? întrebă Holcomb.

El înghiţi în sec şi încuviinţă din cap.

Zgomotul făcut de foarfecă îi răsună în urechi. Îşi ţinu respiraţia când simţi că strânsoarea bandajelor slăbeşte, iar strânsoarea mâinilor ei sporeşte. Nu-şi dădea seama cine tremura mai tare, el sau ea. Sau poate amândoi. Doctorul scoase pansamentele din nas şi din jurul nasului, apoi le îndepărtă pe cele de pe ochi. Pleoapele i se deschiseră imediat.

Vedea safire dansând într-o mare de aur.

— Mă vezi? şopti ea cu răsuflarea tăiată.

Ar fi vrut să îi răspundă. Chiar s-ar fi cuvenit să o facă. Dar trupul nu-l asculta, iar cuvintele refuzau să i se formeze pe buze.

— Închide ochii! îi ceru doctorul Holcomb.

Ascultă ordinul şi îşi simţi pleoapele şi nasul scăldate în apă caldă şi şterse cu o cârpă moale. Clipi şi deschise din nou ochii cât putu de repede. Vederea lui deja tânjea după ea.

— Mă vezi! exclamă ea.

Dacă o vedea? O sorbea din priviri! O devora. Fiecare detaliu al chipului ei îi umplea memoria flămândă, cu o precizie aproape neomenească. Nu voia să mai vadă nimic altceva.

Curba minunată a obrajilor ei radianţi, cu gropiţe. Zâmbetul încântător. Buzele pline şi expresive. Cârlionţii neîmblânziţi care se revărsau precum mierea pe rochia de culoarea piersicii. Nu era poet, de asta era sigur, căci fiecare cuvânt care îi venea în minte era deopotrivă banal şi nepotrivit.

Nu exista nimic cu care să o poată compara. Nici metafore potrivite. Îşi amintea însă că acolo, în groapa comună, se târâse până în dreptul unei statui ce reprezenta un înger. Un înger blând, cu obrajii plini, dar solemn, cu cârlionţii de piatră atingând cartea de rugăciuni pe care o ţinea în mâini. Avea capul uşor înclinat într-o parte şi îi privea cu duioşie pe cei dragi care părăsiseră această lume. Gândul că acelui înger – sau cuiva ca ea – i-ar putea fi dor de el, că l-ar putea iubi, presupunând că ar trece pe lumea cealaltă, îi dăduse puteri, forţa de a se târî prin furtună, plin de arsuri, de răni şi de fracturi, până la marginea drumului.

În săptămânile pe care le petrecuse în pat, în beznă, când durerea îi lăsase câteva clipe de luciditate, înţelesese câteva lucruri. Nu venise nimeni după el, deşi bătrânul conte trimisese vorbă în toate cele patru zări. Se trezise într-o groapă a săracilor rezervată celor neiubiţi, nedoriţi. Sau, mai rău, celor condamnaţi. Avea un duşman. Un duşman care îl omorâse în bătaie. Sau, cel puţin, încercase

şi era convins că reuşise.

Iar acum avea un înger păzitor în carne şi oase. Un înger mai frumos decât lucrarea oricărui artist. Iar chipul îngerului fusese plăsmuit, fără îndoială, chiar de mâna Celui de Sus.

Era tânără. Foarte tânără.

Dar el?

Nu tocmai tânăr. Cel puţin aşa se simţea. Se simţea bătrân ca însuşi timpul.

Trăseseră draperiile şi aprinseseră o singură lumânare pentru momentul când aveau să îi desfacă bandajele, dar părea că încăperea era luminată de soarele aprins al amiezii. Lumina pe care o emana ea pornea din interior, era pură şi parcă desprinsă din altă lume. Ochii mari străluceau ca nestematele, pielea îi era proaspătă, aproape nepământeană. Întreaga ei fiinţă părea prea frumoasă ca să fie reală.

Prea celestă ca să fie muritoare. Prea strălucitoare ca să fie făurită din acelaşi aluat ca el.

Iar el…

„Oh, fir-ar să fie! Oare cum arăt?”

Avea nevoie de ceva. De un lucru care nu era pe masa de toaletă din cealaltă parte a încăperii, nici pe noptiera de lângă pat, ci…

Acolo. Lângă lavoarul din dreapta lui.

O oglindă.

— Mai bine… mai bine nu te uiţi chiar acum.

Nasul ei fin se încreţi uşor, cu o expresie de îngrijorare, în clipa în care ea îşi dădu seama care era motivul neliniştii lui.

Lui i se înmuiară umerii. Ar fi vrut să-şi scoată ochii. Ar fi dat orice ca ea să-şi mute privirea şi să-l lase să plece. Inima i se zbătea în piept, chinuită. Căci ea îi confirmase cele mai negre temeri.

— Sunt un monstru, gemu el.

Oare era vocea lui? Aspră, la fel ca pietrele din groapa din care se smulsese.

La naiba, erau primele cuvinte pe care i le adresa!

— Ah, nu! exclamă ea şi îi strânse mâna. Să nu crezi aşa ceva! Eşti o minune. Un miracol!

Ochii îi străluceau, sinceri şi luminoşi, dar el nu mai găsea forţa să-i privească.

— Nu-i nevoie să minţi.

Căută privirea doctorului Holcomb, iar ochii lui mici şi inexpresivi îl făcură să se crispeze.

— Nasul e aproape vindecat, dar nu e atât de drept cum aş fi sperat, iar întreaga zonă este mai umflată decât aş fi vrut. Dar rănile superficiale se vor vindeca în curând. Cel mai mult va dura până când ţi se va reface glezna. Nu trebuie să o soliciţi deloc până când nu îţi scot ghipsul. Adică vreo două săptămâni.

Doctorul ridică lumânarea şi i-o puse în dreptul ochilor, urmărindu-i cu atenţie mişcările.

Ar fi vrut să fugă de acel bărbat. Impulsul era atât de puternic, încât îl făcu să tresară, iar sângele începu să-i fiarbă. Furia feroce se împletea cu teama. Holcomb se prefăcu abil că nu observă nimic.

— Ochiul e în continuare roşu, dar reacţionează la lumină şi la mişcare. Vezi la fel de bine ca înainte?

Adevărul era că habar nu avea.

— Cred… Da, cred că văd bine.

— Una peste alta, domnişoara Weatherstoke are dreptate. Recuperarea ta e de-a dreptul miraculoasă. Ca să fiu cinstit, nu credeam că vei supravieţui.

— Vezi? îl încurajă ea. Eşti un miracol, nu un monstru. Trebuie să faci ceva monstruos ca să poţi fi considerat un monstru.

Făcuse.

Revelaţia îl lovi drept în piept.

Iar dovada era tocmai reacţia lui instinctivă şi violentă faţă de tot şi de toate.

În afară de ea.

Începu să caute cu disperare prin lacunele din creierul lui, să scotocească după cea mai mică urmă de trecut. Nu găsi nimic. Nu îşi amintea nici cum îl chema, nici vârsta sau originea. Nici măcar ce culoare aveau ochii şi părul lui.

Cu toate acestea, anumite instincte primare îl făcuseră să-şi înţeleagă natura înfricoşătoare a firii sale. Ştia de ce ar fi fost capabil un monstru. Remarcase tot ce ar fi remarcat un monstru.

Putea ucide. Putea ucide cu acel cuţitaş special pentru deschis scrisorile, cu perna pe care îşi odihnea capul, cu urciorul de apă spart în cioburi letale. Putea tăia o arteră sau chiar o jugulară dacă era nevoie. Ştia exact cât de gravă ar fi fost fiecare lovitură. Şi cât timp i-ar fi luat. Unde să aplice cea mai mare presiune.

Durerea şi suferinţa îl ţintuiau în acel pat, dar ele nu-i erau doar duşmani, ci şi unelte. Prietene. Singurele prietene pe care şi le amintea.

Cum era posibil să nu ştie nimic despre el, dar să conştientizeze totuşi acele lucruri?

Atingerea doctorului îi provoca repulsie într-un fel confuz, dar ferm. Un bărbat puternic cu ochi reci. Cineva care deţinea mai multă putere decât el.

Deocamdată.

Nu se putea împăca deloc cu acest lucru. De ce? De ce oare?

Îi aruncă doctorului o privire prudentă, în timp ce acesta îi luă pulsul. La rândul lui, Holcomb îl privi ciudat.

— Mă duc… mă duc să-l anunţ pe conte. Veniţi cu mine, domnişoară Weatherstoke? continuă el când ajunse în pragul uşii.

— O să rămân aici. Vreau să-l conving pe pacientul nostru să bea două înghiţituri de supă.

— Sunteţi sigură că e bine să rămâneţi singură cu un…

— Totul va fi bine, doctore Holcomb, mulţumesc.

Până şi felul în care îl expedia semăna cu un compliment.

— Cum spuneţi, răspunse doctorul, mijind ochii.

Şi apoi rămaseră singuri.

Oare auzea cât de tare îi bătea inima? Vedea cât de repede i se înălţa şi îi cobora pieptul? Oare simţea şi altceva decât milă atunci când îl privea?

Ea îi dădu drumul la mână şi luă bolul cu supă de la căpătâiul patului.

Îşi duse mâna sănătoasă în dreptul inimii, care mai tare îl durea decât bătea.

— Nu ţi-e foame? întrebă ea pe un ton vesel.

El dădu din cap. Îi era prea greu să-şi găsească cuvintele. Mâncarea era ultimul lucru la care se putea gândi. Cel puţin nu de faţă cu ea. Era o lady, iar asta se vedea în cele mai mici gesturi. Dacă în timp ce mânca avea să facă vreun gest penibil?

— E foarte gustoasă, continuă ea, ridicând lingura. Te-am hrănit zi de zi de când ai ajuns la noi. Supa asta e preferata ta.

Aşa să fie? Privi cu neîncredere lichidul maroniu, întrebându-se ce anume plutea la suprafaţă.

— Vrei să gust eu prima?

Lingura era plină cu supă şi legume. Şi era delicios de aproape de buzele ei îmbietoare şi roz. El simţi că i se usucă gura privind-o cum savurează mâncarea.

— Mm, gemu ea apreciativ. E grozavă. E absolut delicioasă azi!

Reacţia propriului trup îl punea într-o situaţie jenantă. Îşi încrucişă cât putu de discret picioarele şi îşi înăbuşi geamătul de durere pe care i-l provocase mişcarea bruscă.

— Trebuie să te hrăneşti ca să-ţi recapeţi puterile. Nu ţi-e poftă de nimic? Ce ţi-ar plăcea? îl întrebă ea privindu-l îngrijorată.

— Numele tău…

Rosti cuvintele înainte să le poată cumpăni. Ea clipi, iar mâna în care ţinea bolul îi tremură uşor. Se îmbujoră, iar roşeaţa din obraji era mai degrabă de culoarea piersicii decât roz, imagine care i se întipări în minte.

— Lorelai. Mă numesc Lorelai Weatherstoke.

Lorelai… Nici nu îndrăznea să îi rostească numele. Se temea că l-ar fi întinat. Era un nume parcă desprins din poeme. Mai întâi, trebuia să îl repete. Nu o dată, ci de nenumărate ori. Voia să îl rostească înainte de a se încumeta să i se adreseze.

— Eşti un bărbat de cuvânt? întrebă ea atât de poetic.

Îi stătu inima.

— Adică?

Oare era un om de cuvânt? Simţea cu toată fiinţa că nu era.

— Spuneai că o să mănânci.

— Ah, da…

Era o promisiune pe care şi-o putea respecta, fără îndoială. De fapt, ceva îi spunea că niciodată nu ar fi încălcat o promisiune pe care i-ar fi făcut-o ei. Mai bine ar fi murit decât să-şi încalce cuvântul.

Ea băgă lingura în supă şi apoi i-o duse la buze, timp în care, fără să îşi dea seama, îşi mişcă buzele ca şi cum ar fi gustat ea însăşi din mâncare. Deschise gura, apoi o închise, imitându-i mişcările. Apoi înghiţi, de parcă ar fi încercat să îl înveţe cum se face. Îl fixa atât de intens cu privirea, încât el nu simţi gustul mâncării decât la a doua lingură.

Fata nu-l păcălise. Supa era, într-adevăr, foarte bună. Conţinea bucăţi hrănitoare de carne slabă şi morcovi dulci, era îngroşată cu cartofi şi avea ierburi aromatice. Se mai ghicea în ea un gust extrem de bun pe care nu-l putea însă identifica. Ceva îi spunea că nu avusese parte prea des de mâncare atât de gustoasă.

Atinse lingura cu vârful limbii şi zăbovi câteva clipe, savurând acea intimitate furată a faptului că folosea aceeaşi lingură pe care buzele şi limba ei o atinseseră şi că gustau din aceeaşi mâncare. Poate că ingredientul secret era chiar ea.

— Probabil te întrebi ce anume din supa asta te face să-ţi lase gura apă, presupuse ea.

El clipi nedumerit. Nu era cu putinţă să-i ghicească gândurile! El alungă iute acel gând. Dacă ar fi fost aşa, fata ar fi fugit de mult din încăpere. Descoperi că, dacă voia să înghită un dumicat, trebuia să evite să-i privească buzele, chipul, gâtul, pieptul… Pur şi simplu, era de preferat să nu o privească. Îşi fixă privirea asupra micii pietre prinse de lobul urechii ei.

Lumina se reflecta în ea ca într-un dans, ca flacăra unei lumânări, ca un diamant ce împrăştia irizaţii albastre, roz şi verzi. Oare fusese făurit dintr-o scoică? Ea îi întinse din nou lingura, iar privirea lui fu atrasă de o nuanţă ciudată pe care pielea ei o avea la încheietură. Sub faldurile delicate ale mânecii, se distingea clar urma unei vânătăi. Oare îşi făcuse rău singură?

— Sare, spuse ea, cu tonul cu care i-ar fi împărtăşit un mare secret.

— Poftim?

Ea profită de nedumerirea lui ca să-i îndese încă o lingură cu supă, iar el se văzu nevoit să mestece.

— Sarea Black Water e cea mai bună şi cea mai rară din lume, adăugă ea. Nu-i uşor de procurat, căci nu se găseşte în cantităţi mari, dar localnicii reuşesc să facă rost.

Îi făcu poznaş cu ochiul, iar el aproape că se înecă.

Lorelai. Numele îi era la fel de unduitor precum pletele blonde care îi treceau de umeri. Câteva şuviţe mai scurte îi încadrau fata ca o aură. Era atât de frumoasă şi avea un nume aşa de frumos! Oare de ce…

— Ei de ce îţi spun răţuşcă?

Ea păli.

— Nu ştii?

El roşi, la fel de jenat ca ea, blestemându-se că deschisese gura.

Şi-ar fi înghiţit limba de jenă. Ar fi făcut orice ca ea să nu se mai uite la el cu acea expresie îngrozită. Probabil avea legătură cu faptul că una din buze îi era răsfrântă. Ar fi trebuit să-şi dea seama fără să o mai întrebe. Sperase însă că i se spunea aşa mai mult ca alint, nu ca jignire. Sau că avea legătură cu faptul că voia să salveze orice mică vieţuitoare, în special boboci de raţă orfani. Într-unul dintre rarele lui momente de luciditate, ea îi povestise despre mica ei menajerie. Ascultând-o, reuşise să nu se mai gândească, pentru câteva clipe, la durerile cumplite care îl făceau să vrea să-şi smulgă carnea de pe el.

Privi mâneca lungă a cămăşii de pe el. Sigur nu era a lui. Era plin de cruste oribile pe braţ, pe trunchi, pe mijloc.

Nu le vedea, dar le resimţea teribil de dureros.

— Acum mult timp, mi-am rupt glezna, murmură ea. Ca tine. Doar că a mea nu s-a vindecat prea bine.

Îi întinse încă o lingură de supă şi, cu un zâmbet, îi dădu de înţeles că încheiase subiectul. El mâncă ascultător.

Zgomotul unor paşi grei alungă liniştea. Uşa se dădu la perete, iar în cameră intră Mortimer Weatherstoke. Nemernicul era masiv, blond, înalt, exact aşa cum şi-l imaginase. Îi privi cu aerul unui suveran care asista la uciderea vânatului care urma să îi fie oferit la cină şi care găsea măcelul deopotrivă revoltător şi fascinant.

— Doctorul Holcomb mi-a zis că s-a trezit amărâtul… Dumnezeule mare! exclamă el, iar trăsăturile i se crispară. E de-a dreptul grotesc. E chiar mai rău decât credeam, răţuşcă!

— Ba deloc! se răsti ea la fratele ei. Chiar deloc, continuă ea, privind spre pat dornică să îl liniştească. Doctorul Holcomb a spus că ai avut mare noroc că a plouat aşa de tare în ziua în care au turnat leşie pe tine. Apa i-a redus efectul, adăugă ea aproape şoptit. Ai avut noroc că arsurile nu s-au infectat. O să-ţi revii pe deplin după ce vei scăpa de cruste. Dar ar fi mai bine să nu le priveşti până atunci, îmi promiţi?

El deschise gura, dar nu apucă să protesteze, căci se trezi cu încă o lingură cu supă între buze. Îngerul lui păzitor era mai creativ decât anticipase.

Se uită la ambii fraţi în timp ce se căznea să mestece o bucată cam aţoasă de carne. Mortimer îşi aşeză mâna cu manichiură îngrijită pe umărul lui Lorelai, iar ea sări ca arsă.

Inima băiatului începu să bată nebuneşte. Vânătaia de la încheietură… în forma ei, se ghicea urma unui deget. Sau a două degete. Era convins că, dacă i-ar fi ridicat mâneca, ar fi descoperit şi alte vânătăi făcute de mâna necioplitului de lângă ea.

— Chiar nu ţii minte nimic? întrebă Mortimer, trecându-şi degetele prin părul cu câteva nuanţe mai deschis decât al surorii lui. Nici cum te cheamă, nici cine îţi

sunt părinţii? Nici unde locuieşti?

El înghiţi îmbucătura şi, odată cu ea, furia care îl cuprindea ori de câte ori se gândea la toate lucrurile pe care nu şi le putea aminti. Clătină din cap.

— Se mai întâmplă, din ce înţeleg, continuă Mortimer, muşcându-şi buza de sus, deasupra căreia începuse să-i mijească mustaţa, făcându-l să arate ca un pui care încă nu-şi schimbase complet penajul. Li se întâmplă în special soldaţilor. Eşti soldat?

Ce întrebare stupidă!

— Nu… Nu ştiu.

Privirile li se întâlniră şi ştiu brusc că ochii îi erau negri. Negri de furie şi de ură. Părul lui Lorelai avea culoarea grâului copt, cu reflexii aurii, iar pielea fără cusur era sărutată de soare, ca o mărturie a numeroaselor ore petrecute afară, în aer liber. În contrast, pielea lui Mortimer era pur şi simplu galbenă. Chiar sălcie. Părul, mustaţa ridicolă şi pielea palidă îi dădeau un aspect bolnăvicios, evidenţiat de haina de casă în nuanţa muştarului. Avea însă ceva ce inspira forţă brută, de primată. Braţele îi erau prea lungi în comparaţie cu trunchiul scurt. Postura lui exprima forţă şi o apatie insolentă. Arăta ca o gorilă aurie.

Naiba să-l ia, abia dacă părea uman!

— Poftim, spuse Lorelai, dându-i încă o lingură de supă şi străduindu-se să risipească tensiunea din încăpere. Crezi că poţi termina porţia?

— Îţi place iepurele, aşa-i? întrebă Mortimer.

— Iepurele? făcu ea, încruntându-se uşor. Bucătăreasa nu a ajuns azi la piaţă. Sau, în sfârşit, ai prins tu vreunul în cursă?

— Nu, răspunse Mortimer, pronunţând apăsat, cu o privire crudă şi încântată.

— Mortimer, ce ai făcut?

Ea lăsă jos bolul cu supă şi se ridică, înfruntându-şi fratele. Pe chip i se citea teama, un sentiment pe care băiatul nu reuşea să-l înţeleagă.

— De ce m-aş deranja să prind iepuri în cursă când avem chiar aici, în gospodărie?

Mortimer savura expresia de groază de pe chipul surorii lui. Se bucura de reacţia ei mai întâi şocată, apoi îngrozită şi, în cele din urmă, zdrobită.

— Nu! gemu ea. Mortimer… cum ai putut să faci aşa ceva?

Fratele ei ridică absent din umeri.

— Ei, haide, răţuşcă! Iepurii sunt iepuri. Ce contează dacă sunt prinşi în cursă sau luaţi direct din cuşcă? Tot tocană devin.

— Dar ştiai că sunt ai mei! I-am salvat când erau aproape morţi de foame. Le-am dat nume, Mortimer! Erau prietenii mei!

— Şi acum au devenit mâncarea ta, replică Mortimer, încântat de sine.

— I-am… i-am mâncat, şopti ea, pălind.

Brusc. Lorelai simţi cum i se contractă stomacul. Îşi duse mâinile la gură şi icni tremurând. Apoi ieşi în grabă din cameră, atât cât îi permitea piciorul beteag.

— Mă amuz teribil de fiecare dată când o văd alergând, chicoti Mortimer.

Cuprins de un cumplit sentiment de neputinţă, băiatul nu se putu ridica din pat pentru a o urmări cu privirea. Văzu doar cum se rezemă uşor de perete, înainte de a dispărea pe hol, ca o furtună de bucle şi durere. Furia aproape că îl împiedică să respire, iar pe buze simţi un gust amar. Îl dureau fălcile, iar de furie, i se puse un nod în gât, pe care îl simţea ca o bucată de cărbune încins.

— Prostuţă mai e! o compătimi Mortimer. Când avea să elibereze iepurii ăia proşti, unde crezi că ajungeau? În cursele întinse de mine, desigur. Sau pe mâinile altui vânător, iar de acolo, la măcelar. Cine să mai înţeleagă femeile?

— Ai făcut-o special, reuşi el să şoptească, descleştându-şi cu greu gura. Ca să o răneşti.

Ochii albaştri ai lui Mortimer se întunecară.

— Fii cu băgare de seamă, ologule! Tata a fost de acord să rămâi la noi numai pentru că am vrut eu.

— De ce?

Voise să ştie de ce era atât de crud cu dulcea lui soră, însă Mortimer înţelese greşit întrebarea.

— Din plictiseală, răspunse, ridicând iar din umeri, pentru a-şi exprima mai bine lipsa de interes faţă de tot ce îl înconjura. Iar tu eşti un mister pe care vreau să-l desluşesc.

Se părea că furia îl făcea să se simtă bine. Îi circula prin vene ca oţelul topit, transformându-l într-o armă letală. Senzaţia devenise mai puternică decât durerea permanentă pe care i-o provocau glezna ruptă, capul şi împunsătura ascuţită pe care o resimţea în zona coastelor ori de câte ori inspira sau expira. Îl făcea mai puternic. Îl modela. Ştia cum să-şi folosească furia precum o armă. Dar nu în clipa aceea. Nu încă. Trebuia să aştepte până ce se întrema. Mortimer nu terminase ce avea de spus.

— Dacă te-ai fi văzut… Dacă ai fi văzut cum îţi fierbeau rănile, apoi explodau. Şi ce miros cumplit! Iar rătuşca asta era mereu la căpătâiul tău, făcând pe asistenta doctorului Holcomb. Aducea fel şi fel de plante medicinale, făcea amestecuri şi poţiuni. Mă mir că nu te-a otrăvit cu prostiile alea ale ei. Sau că nu ţi-a provocat o pântecăraie soră cu moartea.

Amândoi îşi îndreptară privirile spre hol, în direcţia în care fugise Lorelai.

— Vezi să nu te ataşezi de ea! pufni Mortimer. Pentru ea, eşti doar un animăluţ rănit, precum cele pe care îi place să creadă că le salvează. Când te vei face bine, te va elibera în maldărul de rahat din care te-ai târât. Niciodată nu-şi păstrează prea mult pacienţii. Unde mai pui că o oloagă de viţă nobilă nu poate să se arate interesată de un olog de joasă speţă. E drept însă că m-aş tăvăli de râs să vă văd ducându-vă pe undeva.

Fierbinţeala din vene i se transformă brusc în gheaţă. Trupul i se întări dureros aproape. Sângele învolburat se potoli, în aşteptarea următoarei comenzi. Crezuse că avea să se înfurie şi mai tare, că urma să răbufnească. Dar nu. Simţea că avusese şi în trecut astfel de trăiri. Chiar înainte de a face moarte de om. Şi nu o dată.

Era calm. Rece. Aproape… la pândă.

„Aşa, deci”, îşi spuse. „Chiar sunt un monstru”. Se simţea împăcat. Mai mult, aproape bucuros de descoperire.

— Te crezi periculos, nu? întrebă Mortimer, care îi intuise trăirile.

— Nu mă cred în niciun fel.

— Nu zic nu, poate chiar eşti. Am fost cu doctorul Holcomb la acea groapă comună. E plin de victime ale holerei din East End, pentru care regina a plătit bani grei ca să fie duse şi îngropate cât mai departe de oraş. Printre ele, câţiva spânzuraţi, executaţi probabil pentru faptele lor deosebite. Uneori, înainte să se arunce cu leşie, câte o victimă reuşeşte să iasă la suprafaţă printre cadavre. Mortimer se aplecă spre el, iar chipul lui pătrăţos se apropie neplăcut de mult. Doctorul Halcomb spune că eşti prea zdravăn ca să fi suferit vreodată de holeră. Ai răni în zona gâtului, dar nu sunt urme de frânghie. Aşa că ne întrebăm care e treaba cu tine. Oare eşti criminal sau victimă?

Probabil şi una, şi alta.

Mortimer îi strânse braţul rănit.

— Poate că într-o bună zi ne vom lămuri care dintre noi este mai periculos.

Se ridică şi pufni ironic, apoi se îndepărtă cu mâinile la spate, cu acelaşi aer indolent cu care venise. Băiatul rămase singur, cu pieptul tremurând în lumina lumânării care abia mai pâlpâia. Se simţea prizonier în acel trup neajutorat.

Ei, bine, Mortimer Weatherstoke avea să afle foarte multe lucruri despre el.

În ziua în care el urma să-l pedepsească pe fratele lui Lorelai pentru că o lovise.

Şi pentru că o făcuse să plângă.

Capitolul 3

Mâna în care ţinea lampa îi tremura, azvârlind în jur

fulgere sinistre de lumină. Lorelai înainta pe hol cât de repede îi îngăduia piciorul beteag. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. I se părea chiar că bătăile inimii răsună pe culoarul care ducea spre aripa de est a conacului Southbourne Grove. Respiraţia precipitată îi răsuna ca nişte focuri de armă în liniştea nopţii. Fantomele aveau s-o audă, fără doar şi poate.

Când se trezise şi auzise acele zgomote oribile, crezuse că Cirus şi Ioana d'Arc se încinseseră iar la joacă. Cei doi ogari aveau împreună doar şapte picioare, trei ochi şi o coadă, dar se jucau ca nişte căţeluşi. Numai că uneori joaca lor se transforma în încăierare. Cu toate acestea, nu erau animale nocturne. Sunetele cumplite, ceva între ţipăt şi urlet de fiară rănită, se auzeau din camera lui. Ea se opri în dreptul uşii şi îşi lipii urechea de lemnul rece.

Nu ştia niciun animal care să scoată astfel de sunete. Şi nici un om.

Suferinţa care răzbătea din acele gemete era atât de sinistră, încât părea din altă lume. Mai întâi, se auzea un scâncet. Apoi un geamăt, ca o chemare. Urma o lamentare prelungă, ce nu era nici plânset, nici ţipăt. Era cu mâna pe clanţă, dar ceva o făcea să ezite. Dacă nu era singur în încăpere? Dacă cineva îi făcea rău? Căci aşa părea. Oare n-ar fi fost mai bine să fugă şi să ceară ajutor? Dacă acela care îi făcea rău era chiar Mortimer? La acel gând, apăsă iute pe clanţă şi intră în cameră.

Lorelai nu era sigură dacă trebuia să fie uşurată văzând că trupul lui mare era prins într-o încleştare cu bezna. Şi cu demonii care se pare că îi bântuiau visele. Cu două zile în urmă, doctoral Holcomb îi scosese bandajul care îi ţinea fixat braţul rănit.

Privea cum mâinile lui lungi se luptau cu disperare să alunge atacatori nevăzuţi.

— N-o să-mi veniţi de hac! gemu el gâtuit. Nu în noaptea asta!

Cine să-i vină de hac? Şi de ce?

Puse lampa pe un dulap de lângă uşă, convinsă că n-ar fi fost în siguranţă în preajma lui, judecând după felul în

care dădea din mâini. Se aventură mai aproape şi observă că cearşafurile de sub el erau ude şi boţite. Cămaşa de noapte era aruncată pe podea, de parcă şi-ar fi smuls-o, văzând în ea un duşman. Soldurile suple i se mişcau neobosite, iar capul îi zăcea într-o parte, cu gâtul tensionat şi venele pulsând.

— O să regreţi amarnic dacă îndrăzneşti să mă atingi!

— Cine, eu? scânci ea, împreunându-şi mâinile.

— O să vă spintec pe toţi şi o să vă pângăresc leşurile. Nu glumesc deloc!

— Poftim? icni ea.

Vocea îi suna mai tânără decât când era treaz. În acea bravadă se simţea o undă de groază.

— Lăsaţi-mă să plec, ceru el ameninţător. Lăsaţi-mă să plec, continuă, aproape rugător de data asta.

Implora şi se lupta să-şi ţină atacatorii la distanţă, dar era tot mai limpede că ducea o luptă pe care o pierdea. Şi că miza era cumplită. Dumnezeule mare, bine ar fi fost să fie doar un vis, nu retrăirea unei amintiri! Lorelai simţi că, într-un fel sau altul, trebuia să-i pună capăt chinului. Ştia că pumnii lui strânşi aveau forţa unor ciocane, dar nu avea de ales, trebuia să se apropie.

Irosi secunde preţioase planificându-şi fiecare mişcare. Oare cum trebuia atins un bărbat în plin coşmar violent pentru a nu fi rănit?

Caii speriaţi trebuiau atinşi pe greabăn. Şarpele se prindea din spate, de cap. Iepurele se lua de picioarele din spate şi se atârna de câteva ori în jos până când i se scurgea sângele în cap şi se calma. Câinele trebuia prins cu degetele de gât, aşa cum l-ar apuca un mascul conducător cu colţii. Apoi fiecare animăluţ trebuia mângâiat şi alinat până când căpăta încredere. Numai că primul pas era întotdeauna supunerea – imobilizarea animalului pentru ca şi el, şi ea să fie în siguranţă. Principala regulă, indiferent dacă era vorba despre creaturi mici sau mari, era să le evite cu orice preţ faţa.

Dar cum se proceda cu oamenii? Nu ştia cum să liniştească un astfel de suflet chinuit şi violent. În

asemenea cazuri, de obicei se retrăgea. Doar că acum era o situaţie specială. Un geamăt prelung o făcu să ia instinctiv decizia de a se apropia. Când ajunse lângă el, văzu că avea obrajii uzi de lacrimi, iar părul ca abanosul era asudat. Cineva îi făcea rău, iar ea nu putea să îndure acest lucru. Se aplecă înspre el şi se feri în ultima clipă când mâinile lui mari încercară să o apuce de gât. Îşi puse palma pe pieptul bandajat, atentă să nu îl apese prea tare şi să nu îi provoace durere.

— Trezeşte-te! îi ceru ea. Întoarce-te!

Două mâini uriaşe îi prinseră braţele ca nişte cătuşe, iar el se trezi cu un suspin. Trupul îi tremura de parcă ar fi fost cuprins de convulsii. Lorelai îi luă mâinile şi i le îndepărtă de piept, gemând de durere şi de teamă. Era aproape sigură că avea să-i frângă oasele, atât de tare o strângea. Iar spre marea ei uimire, el nu slăbi strânsoarea. O privi drept în ochi – privirea îi fierbea ca lava încinsă a unui vulcan, golită de orice altă expresie în afară de o furie dezlănţuită. Ca un câine gata de atac, îşi dezvelise dinţii ascuţiţi şi ameninţători. Respira greu, de parcă alergase o milă. Nu arăta deloc ca bărbatul pe care îl hrănise cu mâna ei cu doar câteva zile în urmă. Bărbatul pe care îl avea în faţă putea fi… un monstru.

— Eu sunt, spuse ea cu glas pierit. Sunt Lorelai.

El o eliberă la fel de repede precum o înşfăcase. Scoase un geamăt prelung şi îşi privi uluit şi furios mâinile, ca şi cum l-ar fi trădat. Părea că voia să şi le smulgă din încheieturi. Degetele ei tremurânde îi atinseră fruntea încinsă de febră. Când îl atingea, parcă simţea mici fiori electrici.

— Ai visat, murmură ea. Eşti în siguranţă. A fost doar un vis.

El nu-i răspunse, dar ochii i se umplură de lacrimi care începură să i se prelingă pe obraji, aproape de tâmple, amestecându-se cu broboanele de transpiraţie. Respira greu. Cute adânci i se formară la rădăcina nasului, iar întregul chip i se încordă.

— Ai dureri, înţelese ea.

Oare se rănise din nou? Bandajele de pe piept îi ajutau rănile provocate de arsuri să se vindece mai repede. Oare trebuia să trimită după doctor? Ori să se încumete să verifice chiar ea, să ridice pătura care îi acoperea şoldurile şi picioarele?

— Pot să te ajut? Spune-mi de ce ai nevoie! întrebă ea speriată.

El nu plânsese niciodată în timpul tratamentelor, nici când erau agonizant de dureroase. Din moment ce plângea acum, probabil avea dureri cumplite.

— Unde te doare cel mai rău?

Ochii lui negri injectaţi şi cu vase de sânge sparte îi căutară pe ai ei, parcă încercând să găsească răspunsul la o întrebare pe care nu îndrăznea să o rostească. Atmosfera din încăpere se schimbă brusc. Unde de încredere începură să vibreze între ei, luând locul fricii şi ezitărilor. Încet şi cu mare băgare de seamă, el îi luă mâna şi i-o puse în dreptul inimii. Pielea îi era mai caldă decât s-ar fi aşteptat Lorelai. Caldă şi tare. Îi simţea pulsul rapid şi neregulat, singura dovadă a tumultului pe care chipul lui reuşise cu dibăcie să nu-l trădeze. Era la fel de stoic cum îl ştia, dacă făcea abstracţie de genele încă ude de lacrimi.

Brusc, înţelese ce voia să-i transmită. Trupul lui tânăr şi puternic se vindeca extrem de rapid. Dar care era oare remediul pentru o inimă însingurată şi rănită?

Nu ştia niciunul.

El închise ochii şi începură din nou să-i curgă lacrimile. Ea simţi că îi ascundea acel ceva sau pe acel cineva care o privise din beznă. El strânse pumnii, strângând aşternuturile aproape cu violenţă, şi întoarse capul, încercând cu disperare să-şi recapete controlul. Lorelai înţelese instinctiv că trebuia să fie cu băgare de seamă, să păstreze cu grijă fragilul echilibru dintre compasiune şi milă. Îşi luă mâna de pe pieptul lui şi, mânată de un sentiment căruia simţea că nu i se poate împotrivi, se aplecă şi îl sărută pe piept, chiar deasupra inimii. El se încordă şi rămase nemişcat. Aproape că îngheţă. Nici măcar nu respiră până când ea nu se retrase.

— O să-ţi vindec inima, promise ea.

Luase hotărârea că, orice s-ar întâmpla, avea să găsească un leac pentru inima lui frântă.

El deschise ochii din nou şi o privi de parcă tocmai i-ar fi furat sufletul sau i l-ar fi redat. Lorelai îşi trecu uşor limba peste buzele uscate. Aveau gust de săpun, de sare… şi de el. Aerul din încăpere se schimbă din nou, îngreunându-se de o promisiune nerostită, nici măcar înţeleasă pe de-a întregul. Lorelai se strădui să ignore tensiunea dintre ei.

— Cineva îţi făcea rău în visul tău. Ţi-ai dat seama cine era?

— Erau mai mulţi bărbaţi, erau cei care…

Începu din nou să respire precipitat, iar trăsăturile i se crispară.

— Ce făceau?

— Nu contează, răspunse el, scuturat de un fior.

— Pot să te ajut cu ceva?

Îi puse din nou mâna pe piept, căci simţea impulsul incontrolabil de a-l atinge. Aerul rece al nopţii îi pătrunse prin cămaşa subţire de noapte, iar Lorelai îşi aminti că nu îşi legase panglicile decolteului.

Lacrimile lui se uscaseră rapid. Sudoarea i se transformase într-o peliculă fină de sare. Iar felul în care începuse brusc să o privească…

Lorelai înghiţi în sec. Mereu considerase negrul o culoare rece. Brusc, se răzgândise. Flăcări negre de obsidian dansau în lumina pâlpâitoare a lămpii.

— Pleacă!

Cuvântul păru că îl sugrumă. Îi luă mâinile şi le îndepărtă de el, aproape cu asprime.

— Poftim? zise ea nedumerită, strângându-şi braţele la piept.

— Să nu mă mai vizitezi noaptea. Niciodată!

Nu înţelegea. Era convinsă că îl ajută. Că îi făcea bine. Nu ea îl salvase de atacatorii din vis?

— Şi ce o să faci dacă mai ai coşmaruri? Nu pot să te las să…

— Ba da. Lasă-mă pradă lor!

Un avertisment primitiv, animalic străluci în ochii lui negri.

— Dar eu…

— Nu-mi poţi controla visele! răbufni el. Şi nu-mi pot controla…

Ridică mâinile spre ea, apoi renunţă şi se luă de păr. Din anumite motive, ea nu putu să-i privească părţile încă acoperite de cearşafuri. Se temea de el, căci şi lui îi era frică de el însuşi. Dar, în acelaşi timp, tânjea după el în feluri pe care nu reuşea să le înţeleagă.

— Pleacă, te rog!

Tonul lui era prea tânguitor ca ea să se mai opună. Lorelai se simţea ca o pisică încolţită şi gonită. Nedumerită şi abătută, şchiopătă spre uşă, dorindu-şi s-o cheme înapoi. Spera că el avea să se răzgândească şi să îşi dea seama că avea nevoie de compania ei.

Dar el nu făcu nimic din toate acestea, iar Lorelai luă lampa şi închise uşa după ea. Porni spre camera ei, dorindu-şi din toată fiinţa să poată uita gustul care îi rămăsese pe buze. Gustul lui.

*

O săptămână mai târziu, Lorelai deschise uşa şi se uită spre patul bolnavului. Avea ochii închişi. Genele prelungi îi tremurau uşor. Visa. Iar ea spera că era un vis frumos. Tremura, la rândul ei, dar nu din pricina emoţiilor care se treziseră în ea în acea noapte despre care niciunul din ei nu mai adusese vorba. În acea zi, o incita teribil gândul că avea să îşi pună în aplicare planul-surpriză pe care îl pregătea de când avusese acea idee genială, cu două nopţi în urmă.

Deveniseră prieteni apropiaţi în ultima perioadă, de când ploile care nu se mai opreau îi ţintuiseră pe toţi ai casei înăuntru. Aflase, cu acel prilej, că el nu suferea doar din cauza durerilor, ci şi a plictiselii. În multe nopţi, venise pe furiş la el în cameră, ca să vadă cum se simţea, şi îl găsise treaz. Reuşise să-i mai schimbe dispoziţia cu câteva

jocuri de cărţi. Din când în când, jucau o partidă de whist. Îl învăţase să joace şah, deşi nu excelase niciodată la acest joc. Uneori, avea impresia că o lăsa să câştige, judecând după greşelile pe care le făcea ea. Se vedea în ochii lui sumbri şi întunecaţi că era extrem de inteligent.

Avea senzaţia că nu doar îi tolera prezenţa, ci îi făcea cu adevărat plăcere compania ei. Cu toate acestea, în felul în care o privea se strecura uneori o expresie distantă. În alte rânduri, dimpotrivă, ochii lui o fixau cu intensitate, iar cuvintele şi mişcările îi deveneau aspre ea nişte lame de cuţit.

Lorelai se gândea că probabil îl chinuia gândul că depindea de bunătatea unor străini.

Şi să fie străin chiar şi pentru el însuşi!

Cu ideea asta în minte, Lorelai pusese la cale un plan cu ajutorul căruia să-l distreze cu lucruri şi activităţi noi, cele mai plăcute la care se putuse gândi. Adusese cu ea câţiva dintre servitorii mai binevoitori şi le dăduse indicaţii unde să se aşeze, iar ei făcură întocmai. Fiecare aduse o cutie pe care o puse la locul stabilit, în deplină linişte.

Lorelai le mulţumi cu gesturi largi, iar ei ieşiră din cameră aproape pe nesimţite. Ea închise uşa, apoi se întoarse spre el. În acel moment, îi văzu ochii larg deschişi, privind-o fix. Lorelai se strădui să îşi ascundă dezamăgirea. Dacă el ar mai fi dormit câteva minute, totul ar fi fost perfect. I se strânse stomacul, ca de fiecare dată când el o privea astfel. Rămase nemişcată, cu o cutie în mâini, iar zâmbetul i se şterse de pe buze. Chiar dacă îşi reproşase adesea acele gânduri, considerase mereu că privirile lui erau apreciative. De parcă l-ar fi salvat de la ceva groaznic.

Ce prostie din partea ei să spere că îi putea face o surpriză! oftă dezamăgită.

În ultima perioadă, îşi dăduse seama că, în afară de orele în care dormea adânc în timpul nopţii, era extrem de alert şi reacţiona imediat la cea mai mică mişcare, la cel mai slab sunet, chiar şi la cea mai subtilă schimbare a aerului. Trupul i se încorda, iar ochii i se deschideau imediat, vigilenţi şi scrutători.

În acele clipe, avea aerul unei sălbăticiuni cu toate simţurile în alertă, care ştia că trebuia să atace pentru a nu fi sfâşiată. În momentele acelea, o înduioşa mai mult ca oricând. Lorelai înţelegea că fusese nevoit să facă asta din cauza mediului în care trăise. Luptase zi de zi pentru supravieţuire.

El se ridică încet în coate, dar fără ezitare şi, pare-se, fără dureri. Şi fără să-şi ia ochii de la ea. Îşi recăpăta puterile alarmant de repede. În acea zi, doctorul Holcomb îi scosese bandajele de pe piept. Ea încercă să ignore faptul că nu-i încheiase nasturii cămăşii. Şi felul în care pieptul dezgolit i se ridică şi cobora la fiecare răsuflare. Aproape că reuşi.

Rănile de pe trup se vindecaseră aproape complet. La fel, coastele fracturate. Cu toate acestea, avea mereu senzaţia că el făcea mari eforturi să respire. Cel puţin în prezenţa ei. Brusc, îşi dădu seama că îl ţintuise prea mult cu privirea. Era nepoliticos din partea ei.

În tot acest timp, el nu-i adresă niciun cuvânt. Nici nu încercă să se acopere cu pătura. Era ceva în felul în care o privea sau în care* stătea aşezat, cu umerii laţi puţin lăsaţi. Îi dădea senzaţia că era mai alert şi mai prezent ca oricând. El îşi lăsă uşor bărbia în piept, parcă observându-şi brusc pieptul dezgolit, curbele line ale pectoralilor, mica adâncitură dintre ei, simetria muşchilor abdominali. Ea numără patru rânduri de muşchi. Restul trupului îi era ascuns sub pătură. Lorelai înghiţi cu greu, simţindu-şi gura uscată, şi îi căută din nou privirea. Când ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei, în privirea lui lucea parcă o invitaţie periculoasă. Ceva ce aducea a admiraţie. Oare îşi dorea ca ea să-l privească? Şi să-i placă ce vedea? Pentru că îi plăcea. Până peste poate.

Lorelai îşi drese glasul şi se apropie de el, dureros de conştientă de felul în care şchiopăta la fiecare doi paşi.

— Am hotărât ca azi să fie ziua ta, îi spuse cu toată voioşia de care se simţea în stare, pentru a aduce o rază de soare în camera convalescentului.

El ridică sprâncenele cu o expresie în care se

amestecau uimirea şi ironia.

— De ce? Şi de ce azi?

Îi plăcea vocea lui când era un pic somnoroasă, puţin răguşită, cu o notă abia vagă de prudenţă. Încurajată de reacţia lui, de simplul fapt că reacţionase, Lorelai simţi că îşi recăpăta entuziasmul. Ştia cât de rar se întâmpla ca trăsăturile lui să prindă viaţă. Se bucura că îl scosese din obişnuita lui impasibilitate. Ridică braţele şi îi întinse o cutie, abia ţinându-şi echilibrul.

— Am ales această zi în primul rând pentru că bucătăreasa a pregătit un tort cu glazura mai bună ca oricând.

Puse cutia pe marginea patului, o deschise şi trecu furculiţa prin numeroasele straturi ale deliciosului desert. Mai întâi, prin crema de unt de culoarea oului de măcăleandru. Apoi prin blatul moale, siropul gălbui şi zmeura răcoritoare. Şi din nou prin aceleaşi straturi de tort galben cu glazură.

Lorelai luă cu grijă o bucată de tort şi i-o duse la buze. De-abia aştepta ca el să guste din acea bunătate. Nu putea decât să-şi imagineze cât de fericit o să…

În acea clipă, simţi cum furculiţa şi farfuria îi sunt luate din mâini.

— Pot şi singur.

— Ah, da, sigur, normal că poţi, răspunse ea, simţindu-se copleşită de emoţie.

Reuşi să-i zâmbească. Mereu reuşea să surâdă în momente dificile. Dar aproape că închise ochii ca să-şi ascundă adevărata reacţie. Oare de ce era atât de dezamăgită? Nu şi-ar fi dorit ca el să rămână neputincios, invalid, dar ar fi vrut să rămână. Să rămână acolo, cu ea. Căci, pe măsură ce se înzdrăvenea, se apropia momentul în care avea să plece.

Doctorul Holcomb îi informase că bolnavul păşise puţin prin cameră, iar glezna fracturată putea deja să-i susţină greutatea. Dacă în curând n-o să mai aibă nevoie de ea? Dacă, într-o bună zi, decidea să plece de la Southbourne Grove, în căutarea trecutului pe care nu şi-l

amintea?

Începură să o înţepe ochii. Apoi să-i ardă de lacrimi fierbinţi.

— Te descurci foarte bine.

El îşi plecă uşor capul spre umăr, de parcă ar fi vrut să-l vadă fără să fie nevoită să ridice privirea spre el. Când se uită la el, văzu că mesteca, vădit încântat de ceea ce îi era dat să guste. Ea înghiţea odată cu el şi saliva de parcă ar fi simţit delicioasa îmbucătură.

— Nu-mi *amintesc* să fi mâncat vreodată ceva mai bun.

Înfipse furculiţa în tort şi aproape că luă jumătate din bucata de pe farfurie. În timp ce o savura, ochii începură să-i zâmbească.

Uluită, ea îşi dădu seama că el încercase să glumească pe seama propriei amnezii. Începu să chicotească încet. Apoi mai tare. Tot mai tare.

El o privi în timp ce se pregătea să ia încă o îmbucătură.

— Dacă tot ai hotărât că azi este ziua mea, te-ai gândit câţi ani împlinesc?

Se grăbi să-i răspundă cu însufleţire:

— Mortimer spune că sigur eşti mai mic decât el. Iar el are 20 de ani.

Când auzi numele fratelui ei, strălucirea din privire i se stinse.

— Tu ce părere ai? întrebă el.

Lorelai clipi. Nimeni nu-i mai pusese vreodată o asemenea întrebare. Simţi un fior cald, de încântare. O întrebase pentru că voia să ştie. Vedea asta în privirea lui curioasă.

Se făcuseră multe speculaţii cu privire la vârsta lui. Dar, privindu-l în acele momente, ea îl studie cu atenţie.

Creatorul lui, oricine ar fi fost, avusese un ochi foarte atent la detalii, în dauna celorlalţi muritori. Trăsăturile băiatului erau aproape agresiv de masculine. Ample. Ascuţite. Cu linii ferme. Dar, la o privire mai atentă, se vedea că acela care îi sculptase chipul se străduise să

ascundă o anumită senzualitate. De exemplu, buza de sus era subţire, dar cea de jos era mult mai cărnoasă şi plină. Nasul patrician, demn de însuşi împăratul Cezar, făcut ca să-i privească de sus pe supuşi, era încadrat de obrajii cu pomeţi pronunţaţi, ca de barbar. Până şi maxilarul şi bărbia despicată îi erau puternice, ca de războinic. E drept, nu la fel de pătrăţoase ca ale lui Mortimer.

Avea genul de bărbie care, dacă ar fi fost pictată, i-ar fi dat subiectului un aer de personaj negativ, nu de erou. Urme roşietice de arsuri aproape vindecate i se întindeau de la urechea stângă până spre gât, apoi către oasele prelungi ale claviculelor.

Lorelai îşi dădu seama că, în perioada pe care o petrecuse la Southbourne Grove, tânărul nu prea avusese nevoie să fie bărbierit. Simţise cu degetele şi chiar cu buzele că pielea de pe bărbie îi era fină, lipsită de păr. Iar bărbaţii aveau păr pe faţă. Poate că el încă nu era bărbat. Dar nici băiat nu era, cu siguranţă.

În ultima lună, capul îi fusese complet acoperit de bandaje. Acum, şuviţele de culoarea abanosului se răsfirau în toate direcţiile. Nici pomăda, nici pieptănul nu le putea îmblânzi. Îl prindea acel stil rebel. Totul îl prindea.

Roşi când îşi aminti că îi văzuse părul negru care îi acoperea zona intimă. Sau, mai precis, care îi acoperea… cum s-o fi numind acea… chestie. Despre care Mortimer spusese cu dispreţ că nu era suficient de dezvoltată ca să indice că ar fi fost bărbat, nu băiat.

Privirea ei iscoditoare îşi continuă explorarea. Nu ştia nimic despre astfel de lucruri şi nici nu avea pe cine să întrebe ca să primească răspunsuri.

— Lorelai?

Rostit de el, numele ei suna mai degrabă a rugăminte decât a întrebare. Pentru Dumnezeu, doar nu gândise cu voce tare? El se oprise din mâncat şi o privea fix, părând că îşi făcea propriile calcule. Ea îşi drese vocea, scoţând un sunet nepotrivit pentru o lady.

— Îmi imaginez că eşti mai mare decât mine, căci ai voce de bărbat, în vreme ce băieţii de vârsta mea au vocile

asemănătoare cu a mea.

— Câţi ani ai? întrebă el imediat.

— Am 14 ani, răspunse.

El îşi drese vocea, iar Lorelai încercă să ghicească din atitudinea lui dacă era mulţumit sau nemulţumit de noua informaţie.

— Hai să zicem că tu ai 17 ani! Măcar azi. Nu ai încă 20, dar eşti la un pas să devii bărbat.

Trupul îi era plin de vigoare şi de tinereţe, dar din privire i se ghicea un suflet care avusese deja parte de greutăţi cât alţii nu puteau duce într-o viaţă. Sau în mai multe vieţi.

— Deci aş avea cu patru ani mai mult decât tine, spuse el pe un ton care făcea ca detaliul să pară din cale afară de important.

— E o diferenţă prea mare? Sau prea mică? nu se putu abţine ea.

— Nu ştiu, răspunse el, luând încă o îmbucătură, cu un aer distrat, în ce dată suntem azi? Aş vrea să ştiu, în caz că supravieţuiesc până la următoarea mea zi de naştere.

— E 2 august. Ca să ştii pe viitor, zâmbi ea.

El scoase un sunet ciudat. Semăna cu un mormăit. Sau cu sunetele pe care le scoteau uneori câinii de vânătoare de la conac când erau plictisiţi.

— Îţi place ziua ta de naştere? Putem s-o schimbăm dacă vrei.

Privirea lui se înmuie. Ochii îi păreau de smoală topită.

— Până acum, e ziua mea preferată.

Încântată şi încurajată de seriozitatea cu care îi vorbise, Lorelai începu să se foiască prin cameră, căutând ceva de făcut, care să-i distragă atenţia de la gândurile ce nu-i dădeau pace.

— Ţi-am adus cadouri. Mă rog, un fel de cadouri, pentru că n-o să le poţi păstra. Dar m-am gândit că e o ocazie bună să îmi cunoşti prietenii.

Ridică învelitorile de pe cutiile şi cuştile pe care le adusese. Se simţea ca un magician care îşi pregătea marea dezvăluire.

— Aşa că ţi i-am adus!

El îi privi prietenii cu o expresie plină de curiozitate şi de încântare, iar ea se felicită pentru că avusese o idee aşa de grozavă. În cutii şi cuşti erau trei vulpi somnoroase, două ţestoase, un iepuraş, un dihor şi un şarpe.

— Tu i-ai salvat pe toţi? şopti el.

— Da! răspunse ea cu glasul plin de o mândrie care i se păru apoi exagerată.

Nu-şi dădea seama de ce, dar îşi dorea cu ardoare ca el să o admire, să o placă. Poate chiar să rămână impresionat de ea. Orice, numai să nu simtă că-i era indiferentă.

— Şi stai să vezi! Pe cel mai grozav l-am adus special pentru tine.

Trase o cutie de lemn până în dreptul căpătâiului patului şi ridică veselă capacul.

— La mulţi…

Nu apucă să-şi încheie urarea, căci el se trase brusc înapoi, cu o violenţă neaşteptată în faţa creaturii din cutie, apoi slobozi un potop de înjurături şi blesteme. Ea privi şocată spre cutia din care se uita la ea un pui de corb cu aripa frântă.

— Nu îţi place?

Era conştientă de inutilitatea acelei întrebări, dar i-o adresase fără să gândească, încă uimită de reacţia lui.

— Să-mi placă? gemu el, de la celălalt capăt al patului. Ce naiba e de plăcut la…

El păli se şi mai tare din pricina dezgustului pe care nici măcar nu încerca să şi-l ascundă. Dar, când observă că ochii ei erau plini de lacrimi, decise să-şi înghită vorbele.

Lacrimi fierbinţi începură să curgă pe obrajii lui Lorelai. Şi-ar fi dorit ca lacrimile să i se transforme într-un râu, într-un torent care s-o înece, atât era de îngrozită de ceea ce făcuse.

Disperarea ei îl făcu să intre în panică.

— Nu plânge, nu plânge, îi spuse el, luându-i mâinile într-ale lui.

— Nu plâng, suspină ea şi începu să plângă cu

sughiţuri.

— Te rog, gemu el, nu pot să îndur să te văd cum…

Trăsăturile i se înăspriră. Făcu eforturi să se apropie de ea fără să privească de mai mult de trei ori spre cuibul păsării.

— Ţi-am oferit o zi de naştere şi pe urmă am stricat totul…

— Lorelai…

Mâinile lui mari o apucară de o braţe şi o traseră în jos, pe marginea patului, apoi la pieptul lui. Trupul lui cald şi ferm o învălui ca într-un cocon protector, unde nu mai existau suferinţă şi tristeţe. Ea se lăsă în voia lui, abandonându-şi ultimele fărâme de voinţă şi de autocontrol. Nimeni n-o ţinuse vreodată aşa în braţe. Nimeni nu îi luase povara de pe umeri, nu o consolase, nu se pusese scut între ea şi lucrurile care o făceau să sufere. Nu-şi mai dorea decât să înceteze cu plânsul, ca să se poată bucura de acel moment magic. Degetele lui pline de bătături îi şterseră lacrimile de pe obraji.

— Te rog, Lorelai, nu plânge! Îmi pare rău.

Disperarea din tonul lui îi alină un pic tristeţea, îndeajuns cât să îi dea puterea de a-şi înăbuşi lacrimile. O trase mai aproape, iar Lorelai îi simţi respiraţia dulce şi caldă, ca o adiere. Cu o voce aproape de copil, el începu să îi explice:

— Când m-am trezit în acea groapă, erau corbi, mulţi corbi… Şi ciuguleau din cadavre. Rupeau bucăţi din ele. Înţelegi acum? Iar unul a venit la mine…

Dumnezeule mare! Lorelai se lipi de pieptul lui, simţind că o podidesc din nou lacrimile. Darul ei era întruparea celui mai crunt coşmar al lui. Cum fusese atât de nesăbuită?

— Lorelai!

Se îndepărtă uşor de ea, doar cât să îi ridice delicat bărbia cu degetele şi să o oblige să-l privească.

— Dulce Lorelai…

Parcă nu se sătura să-i spună numele. Privirea lui era învăluitoare şi tandră. Părea vrăjit. Trăsăturile lui aspre

căpătaseră brusc contururi blânde.

— Te cunosc. Ai avut un motiv serios, nu-i aşa? Să-mi aduci aşa ceva, şopti el, făcând un semn din cap către pasărea care începuse să croncăne.

— E un motiv atât de prostesc!

— Spune-mi care e, murmură el, ştergându-i lacrimile şi trecându-şi degetele peste şuviţele de păr care i se udaseră de lacrimi.

Lorelai suspină şi arătă jenată spre corb.

— Mi s-a părut că penele lui seamănă cu ochii tăi. Par negre, dar, dacă te uiţi cu atenţie, vezi că au o mulţime de culori.

Se îndreptă uşor, nu ca să se retragă din îmbrăţişarea lui, ci doar ca să îi arate la ce se referea.

— Uite, au nişte irizaţii. Nu-i aşa? Mi se pare ceva extraordinar! De fiecare dată când mă uitam la corb, mă gândeam la tine. Mi se părea că penele lui sunt adorabile.

Între timp, pasărea începuse să-şi netezească penajul, absolut indiferentă la răbufnirea emoţională pe care o cauzase. Trecură câteva momente de linişte, apoi el întinse ezitant mâna spre cutie.

— Parcă el nu e chiar atât de înspăimântător…

Mângâie cu vârfurile degetelor penele lucioase şi nu se putu abţine să nu tresară când pasărea îi observă atingerea. Câteva clipe, nici omul, nici înaripata nu făcură vreo mişcare. Cu toate simţurile în alertă, Lorelai remarcă momentul în care el începu să se relaxeze, iar muşchii oţeliţi îşi recăpătară căldura omenească. Nu se simţise niciodată atât de ocrotită, atât de bine. Se simţea în siguranţă.

— Dumnezeule! Ce face?!

Pasărea îşi rezemase ciocul de mâna lui şi îi privea curioasă pe amândoi, mişcându-şi rapid capul de la unul la celălalt.

— Cred că te place, îndrăzni ea.

Se gândea că, dacă l-ar fi învăţat tot ce ştia ea despre păsări, ar fi ajuns să le înţeleagă. Poate chiar avea să le ierte pentru că îl luaseră drept cadavru.

— Corbii sunt nişte păsări extraordinar de inteligente. Mi-a spus cineva că au chiar un limbaj al lor, unul complicat, nu doar croncănituri. Sunt foarte curioşi. Şi le place să se joace.

Mângâie aripa teafără a corbului, admirându-i culoarea în care se reflecta flacăra lumânării.

— Şi se îndrăgostesc, continuă ea.

— De unde ştii?

Şoapta lui o făcu să se înfioreze.

— Când îşi aleg un partener, rămân împreună pe viaţă. Şi se întorc la el indiferent de locul unde le-a purtat vântul. Sau soarta, întotdeauna le-am considerat păsări romantice şi frumoase. Sigur, câtă vreme nu mănâncă oameni. Lorelai nu-i vedea faţa, dar simţea că el zâmbea. De aceea, vreau ca Attila să se vindece cât mai repede, continuă ea. Dacă îl aşteaptă cineva? Dacă arde de nerăbdare să se întoarcă la jumătatea lui? Dacă partenera lui e deja îngrozită de gândul că nu îl va mai vedea niciodată? Că nu se va întoarce la ea?

Era un gând care nu-i dădea pace.

— L-ai botezat Attila? întrebă el după o clipă de gândire.

— Ah, da! se însufleţi ea. Pe şarpe îl cheamă Hannibal. Ţestoasele sunt Ginghis şi Kublai. Vulpile sunt Vlad Ţepeş, Ivan cel Groaznic şi Ecaterina cea Mare. Iniţial, îi spusesem Alexandru Cel Mare, dar, din motive lesne de înţeles, a trebuit să-i schimb numele. Dar am păstrat a doua parte a numelui.

— Normal.

Îndrăzni să-şi lase capul pe umărul lui. Aproape că se simţea legănată în ritmul respiraţiei sale.

Nu-şi îngădui să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă ar fi fost surprinsă într-un asemenea moment, atât de aproape de un bărbat aproape dezbrăcat. Simţea că, îngrijindu-l, între ei se creaseră o familiaritate şi o intimitate pe care nu le crezuse posibile. Îşi dorea să-l aibă aproape cu o intensitate pe care mintea ei de copilă nu o putea înţelege. Adora să-l privească. Voia să-i simtă pielea lângă

a ei. Îi savura mireasma şi căldura. Nu avusese parte de căldură din partea nimănui.

Mai mult, nimănui nu-i păsa de animăluţele ei. Trebuia să fie mereu atentă şi să le apere de Mortimer. Iar indiferenţa pe care tatăl ei o manifesta faţă de micile creaturi era deja cunoscută. Lorelai bănuia că nici servitorii nu prea se dădeau în vânt după ele şi că le priveau ca pe o bătaie de cap, chiar dacă erau prea politicoşi să i-o spună direct.

— Cum ai botezat-o pe nevăstuică? vru el să ştie.

— Nu e nevăstuică, e dihor şi îl cheamă Brutus. Ah, şi iepuraşul de aici e Napoleon Bonaparte. Pe Josefina, pe Lucien şi pe Pauline i-am… mâncat. Acum Napoleon a rămas singur, suspină ea, simţindu-şi din nou sufletul greu.

El o legănă uşor şi strânse pumnii.

— Le-ai dat nişte nume foarte războinice, comentă el, iar ea zâmbi încântată, căci remarca lui părea aprobatoare. Să înţeleg că şi ţestoasele tale sunt din cale-afară de violente?

Amândoi se întrebau, în acelaşi timp, acelaşi lucru: dacă el îşi amintea numele unor personaje istorice, cum nu-şi aducea aminte propria istorie?

— Am vrut să poarte numele unor personaje extraordinare şi să aibă destine asemănătoare. Ca să fie nişte războinici sau mari cuceritori, trebuie mai întâi să se întremeze. Şi m-am gândit că nişte nume mari le vor fi de ajutor. Numele contează mult, să ştii. Are forţă, putere. O ţestoasă care poartă numele unui mare han tătar ar simţi că a dus o viaţă lipsită de sens dacă nu se luptă măcar o dată.

— Hai să găsim un nume şi pentru mine, propuse el. Să mă cheme William, după William Cuceritorul? Sau Iulius, după împăratul Cezar. Sau Antoniu? În niciun caz Octavian sau Augustus, nu accept. Poate David, cel care l-a învins pe Goliat? David îmi sună cumva cunoscut…

— Stai liniştit, deja ţi-am dat un nume, îl anunţă ea veselă.

Nu intenţionase să-i facă acea mărturisire, dar uitase

de asta, prea absorbită să-i urmărească venele proeminente de pe braţe. El înţepeni.

— Şi cum mi-ai zis?

— Ash[3].

El pufni.

— Pentru că aproape am fost carbonizat?

— Pentru că te-am găsit sub un frasin uriaş, bătrân şi falnic.

— Ash, repetă el. Nu e tocmai un nume de rege sau de războinic…

— E mai bine de atât, se grăbi ea să îi explice, îngrijorată de unda de nemulţumire din vocea lui. Maeve, menajera noastră, spune că familia ei se trage dintr-un neam de druizi şi că, pentru ei, frasinul este copacul vieţii, care susţine cerul şi pământul, e puntea lor de legătură. Îi vindecă pe bolnavi, îi apără pe nevinovaţi, iar pe bogaţi îi face nemuritori. Aşa că se poate spune că ţi-am găsit un nume straşnic.

— Asta cam aşa e.

O privi cu atâta tandreţe, încât Lorelai simţi că i se umple inima de fericire.

— Aşadar, Ash să-mi rămână numele. Până când o să-mi aflu numele de familie.

— Te-ar putea chema Ash Weatherstoke, propuse ea, ştiind că era groaznic să-şi dorească atât de mult ca el să aparţină doar familiei ei. Pe tata nu l-ar deranja. E de părere că societatea apreciază când o familie ca a noastră ia sub oblăduire o rudă săracă. Un văr îndepărtat, de pildă.

Tandreţea dintre ei se risipi brusc. El strânse buzele, iar privirea îi redeveni oţelită.

— Nu-mi place ideea de a fi ruda săracă a cuiva. De a fi cineva care nu-i suficient de bun pentru… Se opri şi îşi feri privirea. Nu dacă într-o bună zi…

Lorelai şi-ar fi dorit din tot sufletul ca el să-şi ducă acele idei până la capăt. Niciodată nu-şi dorise ceva cu atâta intensitate.

— Nu am vrut să te jignesc.

---

3 În limba engleză, *ash* înseamnă frasin sau cenuşă. (n.tr.)

„Din nou”, îşi spuse în gând. Era ridicol, dar îi mulţumea Cerului că animalele nu înţelegeau ce spunea. Altfel, probabil că le-ar fi pus pe fugă.

— Eu doar ţi-am propus să devii parte din familia noastră. Tata e cel care a pomenit de ruda săracă.

— Nu vreau să dau nimănui ocazia să râdă de mine. Să mă desconsidere.

— Nimeni n-ar îndrăzni să o facă.

Era sigură de asta. Un bărbat ca el, cu înălţimea, forţa şi trupul lui musculos nu avea cum să fie pradă uşoară pentru filfizonii înfumuraţi.

— În plus, nu e chiar aşa de rău, adăugă ea.

Văzându-l cum o priveşte, se grăbi să-i explice:

— Când eşti batjocorit sau luat în derâdere, la un moment dat uiţi. Şi totul devine ceva care pur şi simplu se întâmplă, apoi trece.

— Ceva care se întâmplă din cauza lui Mortimer?

Îi rostise numele de parcă ar fi scuipat smoală.

— Da, din cauza lui Mortimer. Şi a celorlalţi din jur.

— Din cauza gleznei tale?

Încuviinţă din cap ruşinată. El îşi puse cu blândeţe mâna pe genunchiul ei şi începu să îi ridice uşor rochia până la glezne. Fata era doar în ciorapi. Nu purta niciodată pantofi în casă, căci îi suporta foarte greu. Amândoi fixară cu privirea glezna subţire, întoarsă în interior, într-un unghi grotesc.

— Aşa te-ai născut?

— Nu. S-a întâmplat când aveam şase ani.

Curiozitatea blândă din glasul lui o făcu să răspundă şi la întrebarea pe care o evitase dintotdeauna.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am rupt glezna. Ca tine.

— Cum ca mine? întrebă el uimit. Doctorul Holcomb mi-a spus că glezna mea o să fie ca nouă până la sfârşitul anului. Deja aproape că pot merge. A ta de ce nu s-a vindecat?

Ea se mulţumi să ridice din umeri, năpădită de acel sentiment de ruşine, redusă la tăcere de aceeaşi furie,

copleşită de aceleaşi sentimente care o încercau de fiecare dată când venea vorba de beteşugul ei.

— Lorelai?

O bănuială cumplită i se insinuă în glas.

— Lorelai, cum ţi-ai rupt glezna?

— N-am voie să spun.

Încercă să se ridice de lângă el, dar el o strânse de braţ.

— Mortimer.

Din felul în care rostise numele, ea înţelese că îi descoperise acel secret pe care cu niciun preţ nu avea voie să-l dezvăluie. Pusese în acel cuvânt toată bezna unei nopţi fără lună. Şi o mânie diavolească.

— Am călcat pe sabia lui de lemn. Purtam cizme şi i-am rupt-o.

Ar fi vrut ca glasul să nu-i fie atât de sfârşit. Ar fi vrut să se simtă resemnarea la care se străduise să ajungă în mai bine de jumătate din viaţă.

— Aşa că m-a lovit cu cizma până când mi-a rupt glezna.

Ash împietri. Părea că nici nu mai respira.

— Te doare? o întrebă după secunde bune de tăcere.

— Uneori, recunoscu ea.

— Doctorul ce a spus?

— Nu m-a văzut niciun doctor, pentru că tata n-a vrut să se afle.

Îl privi înspăimântată şi se trase înapoi.

— Nu o să spui nimănui, bine? Nu o să-mi dezvălui secretul!

Se aşteptase să vadă furie pe chipul lui. Să se întunece de mânie. Dar expresia lui împietrită o ducea cu gândul la un lac nemişcat, cu adâncimi nebănuite. Era o expresie aproape plăcută. Părea neînduplecat şi ferm, dar calm, de un calm aproape nefiresc.

— N-o să suflu o vorbă.

El îi mângâie pletele cârlionţate, iar pe buzele crispate i se ghici o umbră de zâmbet.

— Dar nu o să se mai întâmple, continuă el.

Rostise cuvintele într-un fel ciudat, care o făcu să tresară.

— Ce vrei să spui?

El se uită în jos, spre cuibul corbului. Părea că brusc simpatizează pasărea cu pene ca smoala.

— Mai povesteşte-mi despre micul tău prieten de aici, încercă el s-o linguşească, mângâind corbul.

— Dar, Ash…

— E ziua mea, îi aminti el. Hai să nu ne mai gândim la trecut! Nici la viitor. Vreau să aflu totul despre corbul Attila şi despre colecţia ta de cuceritori şi războinici.

Lorelai nu se lăsă prea mult rugată, căci pasiunea ei pentru animale era subiectul ideal pentru a-i distrage atenţia. Începu să povestească plină de însufleţire cum îl găsise pe Attila ţopăind disperat, cu aripa prinsă sub o piatră. Nu îşi dădea seama că Ash nu prea îi asculta povestea şi că îi privea fix glezna, cu o lucire stranie în ochii ca de obsidian.

Preţ de mai multe ore, el îşi ţinu în frâu gândurile criminale şi se jucă împreună cu ea cu animăluţele. Hrăni cu boabe de struguri ţestoasele care se plimbau agale pe saltea şi mângâie vulpiţele poznaşe. Lorelai nici nu bănuia că, deşi îşi pierduse memoria, Ash ştia sigur că era cea mai frumoasă aniversare din viaţa lui. Şi mai ştia că avea în faţă o fată care le sărea celorlalţi în ajutor, însă pe ea nu o ajutase nimeni. O fată care, în ciuda beteşugului de care suferea, îşi făurise o lume a ei, frumoasă şi încântătoare. O lume care ar fi fost mult mai bună dacă din ea n-ar mai fi făcut parte un anumit frate. Ash era convins de asta.

Capitolul 4

Două săptămâni mai târziu, apăru ocazia ideală de a scăpa lumea de Mortimer Weatherstoke.

— Eşti sigur că nu vrei să te însoţesc azi la Heybridge? întrebă Lorelai cu ochii strălucind de speranţă.

Ash îşi plecă privirea, spunându-şi că trebuia să se concentreze mai bine asupra drumului pe care avea de gând să se furişeze pe lângă mlaştinile de lângă Southbourne Grove. De fapt, ştia prea bine că n-ar suporta să-i citească pe chip dezamăgirea după ce Lorelai avea să-i audă răspunsul.

Îşi trecu degetele prin iarba înaltă şi smulse câteva fire pentru a alunga un roi de ţânţari.

— Va fi o călătorie foarte plictisitoare, minţi el. Sir Robert mi-a găsit un post de ucenic. Am de luat repede un costum de la croitor, pe urmă o să mă văd toată ziua cu nişte bărbaţi în vârstă. Te vei plictisi de moarte.

Ura să o mintă, dar nu îi putea mărturisi ce intenţii necurate avea.

— Cu tine nu mă plictisesc niciodată, spuse ea repede, împletindu-şi degetele subţiri cu ale lui şi prinzându-l apoi de braţ cu cealaltă mână. Se plimbau des împreună, ea păşind mult mai uşor când se sprijinea de el. Şi cred că mi-ar plăcea mult să te văd în costum.

El îi luă mâna într-a lui, făcând eforturi să nu o îmbrăţişeze. Era cuprins de o emoţie pe care o simţea de fiecare dată când se afla în preajma ei, pe care începea să o identifice şi pe care spera din toată inima că într-o bună zi avea să i-o împărtăşească şi ea. Ideea de a purta costum nu-i mai displăcea acum, când aflase că ea s-ar fi bucurat să-l vadă astfel îmbrăcat. De când nu mai zăcea la pat, purtase doar cămăşile vechi ale lui Mortimer, nişte pantaloni şi câteva veste prăfuite. Nu că l-ar fi deranjat. Pentru el, hainele erau doar un mod de a-şi ascunde cicatricele.

Îi venea tare greu să îşi potrivească pasul după al ei, chiar şi în zilele în care noroiul şi mocirla nu înecau vastul conac al familiei. S-ar fi târât însă pe coate şi în genunchi dacă ar fi fost nevoie, ca nu cumva să o facă să se simtă prost din cauza handicapului ei. Nu înţelegea cum reuşea Lorelai, cu piciorul ei beteag, să parcurgă atât de des acel traseu dificil prin terenul mlăştinos.

De câteva luni, devenise oficial ajutorul ei. Calul de

povară. Căra lăzi şi animale din şi în estuar. La început, glezna lui nu suportase prea bine drumul, dar apoi Ash constatase că, tot mergând pe acel teren moale şi denivelat, devenise mult mai puternic şi sigur pe picioare. Lorelai îi fusese de mare ajutor fiindcă ştia toate potecile şi îi arăta pe unde s-o ia ca să evite un ochi de mlaştină sau un iaz ascuns sub păpuriş.

Acele locuri erau sanctuarul ei şi îi aparţineau în aceeaşi măsură ei ca vietăţilor care îl populau. În zori, fuseseră să-l elibereze pe şarpele Hannibal, căruia i se vindecase coada.

Lorelai aproape că nu vărsase nicio lacrimă la plecarea lui Hannibal. Ea şi Ash rămăseseră tăcuţi câteva minute, privind întinderea de câmpuri incredibil de verzi, pătate din loc în loc cu mici lacuri care dădeau până departe, spre mare. La orizont, apa şi cerul se întâlneau, marcând curbura pământului, iar norii parcă se întreceau să ajungă primii la mal. Apoi se grăbiseră să se întoarcă la Southbourne, să ajungă la timp pentru plecarea lui.

— Nu-i corect că Mortimer te poate însoţi, iar eu nu pot, se plânse ea.

— În ochii proprietarilor turnătoriei, Mortimer este reprezentantul tatălui tău, spuse Ash ridicând din umeri, părând că acceptă că aşa stăteau lucrurile.

— Tata e de modă veche, nu crezi? Nu înţelege că trăim alte vremuri. Evită în continuare să se afişeze alături de oamenii din clasa muncitoare. Una peste alta, e doar conte. Iar strămoşii lui au obţinut titlul pentru că erau nişte industriaşi prea bogaţi ca să poată fi ignoraţi de Coroană. Îşi rezemă uşor capul de braţul lui. Pe măsură ce îmbătrâneşte, caută tot mai des pretexte să nu iasă din casă. Mai ales de când l-a lovit Mortimer.

— Hai să nu vorbim despre fratele tău! îi ceru Ash şi îi strânse mâna. Foarte curând, avea să rezolve această problemă. Tatăl tău a fost foarte amabil, m-a ajutat să-mi găsesc de lucru. Pare convins că, în câţiva ani, o să-l pot ajuta pe domnul Thatcher să administreze turnătoria sau pe domnul Robbins să conducă minele de sare. Cred că am

şanse să mă descurc bine acolo.

Schimbase subiectul cu suficientă abilitate, iar ea muşcă imediat momeala.

— Tata şi-a dat seama cât eşti de inteligent. Iar dacă vei deveni un Weatherstoke, pentru el e foarte important să fii respectat în comunitate.

Şi pentru Ash era important. Dacă reuşea să-l înlăture pe Mortimer, care îi teroriza pe toţi din jur, şi dacă în următorii ani avea să avanseze profesional, poate că reuşea să pună deoparte suficienţi bani ca să îndrăznească să îi ceară tatălui lui Lorelai mâna fetei.

Ea îi întoarse braţul cu palma în sus, urmărind cu degetul liniile ciudate ale aripii dragonului pe care îl avea tatuat pe antebraţ. De fiecare dată când se duceau în mlaştini, el îşi sufleca mânecile cămăşii, iar ea nu se putea abţine să nu-i atingă tatuajul.

Atingerea ei era ca un balsam. Avea degete fermecate, ce reuşeau să aline şi să-i potolească pornirile ameninţătoare pe care le simţea mocnind uneori.

— Eşti un mare mister, murmură ea, continuând să-şi plimbe degetele delicate pe zona unde cicatricele întrerupeau desenul, mângâind uşor fiecare rană vindecată, fiecare porţiune de piele traumatizată.

Atingerea ei era diferită în zonele unde fusese ars cu leşie. De parcă l-ar fi atins o fantomă. Sau o amintire. Senzaţia fizică nu era la fel de puternică, dar asta nu-i reducea puterea de a-l alina. Din contră, parcă puterea ei vindecătoare era mai mare.

— Ştiu că nu prea vorbeşti despre asta, dar nu ţi se întâmplă să te întrebi ce semnifica pentru tine dragonul tatuat?

— Uneori, răspunse el scurt.

Avea câteva idei, dar niciuna nu-l convingea. Era oare indicaţia că făcea parte dintr-un regiment al armatei? Sau, poate, dintr-o grupare criminală? Cel mai tare îl deruta ce fusese scris lângă tatuaj. Deasupra dragonului rămăseseră literele RAE, iar sub el erau UAE. Celelalte litere fuseseră şterse de arsura leşiei, fiindu-i imposibil să îşi dea seama ce

cuvinte formaseră cândva. Îl înnebunea efortul de a le desluşi semnificaţia, aşa că lăsase povestea cu tatuajul în trecut, acolo unde îi era locul.

— Te întrebi cu ce te ocupai înainte… Adică înainte să te găsesc?

— Deseori, răspunse el, cu toate că mai mult îl preocupa ce fel de duşman aproape că îl omorâse în bătaie decât cum îşi câştigase existenta.

— Cred că e posibil să fi muncit în subteran, continuă ea. Eşti palid, se vede că nu prea te-a văzut soarele. Iar după felul în care arăţi, se vede că făceai o muncă fizică.

— Şi te deranjează?

— Nicidecum. Eşti perfect, şopti ea, apoi îşi duse mâna la gură ca să-şi mascheze zâmbetul. Vreau să spun că forţa te-a ajutat să ieşi cu bine din încercarea cumplită prin care ai trecut. Iar pentru asta sunt foarte recunoscătoare.

El acceptă complimentul care îi încălzise sufletul, dar nu îndrăzni să facă vreun comentariu.

— Şi eu sunt recunoscător. Au fost momente în care am crezut că n-o să mă mai ridic niciodată din pat.

— Cum spuneam, e cale lungă de la *acum* la *niciodată.* Se pot întâmpla atâtea!

— Aşa e.

Chiar conta pe asta.

Dinspre golf, plutea o ceaţă sărată, care îi înconjură tocmai când ajunseseră la marginea pajiştilor uriaşe de la Southbourne Grove, ascunzând vederii coloanele albe, impresionante ale proprietăţii. Lorelai se opri pe neaşteptate şi îl întoarse cu faţa spre ea. O cută de îngrijorare îi apăruse pe fruntea sărutată de soare şi, în loc să i-o netezească, aşa cum şi-ar fi dorit, el îi dădu după ureche o şuviţă cârlionţată. Însă pletele ei rebele nu se lăsau îmblânzite prea uşor, aşa că şuviţa reveni la loc.

— Ash, dacă nu o să-ţi placă nici la turnătorie, nici în mină? Nu cumva o să pleci? Din moment ce poţi…

— Să plec? o întrebă el uimit. Unde să plec?

— Dacă poţi merge înseamnă că poţi fugi. Şi dacă poţi

face asta înseamnă că te poţi duce oriunde ai dori. Şi o să scapi pe vecie de Mortimer.

— Eu nu fug de nimeni. „Cu atât mai puţin de Mortimer Weatherstoke”. Locul meu e aici.

„Cu tine”, continuă el în gând.

— Nu vrei să-ţi afli trecutul? Să îţi cauţi familia? continuă ea, fără să fi ghicit declaraţia lui tăcută.

— Nu ştiu. Ceva îmi spune că în trecutul meu nu e nimic ce merită descoperit. Poate că, dacă aş căuta, aş găsi doar lucruri care o să te determine să nu mă…

Înghiţi în sec. Nu găsea puterea de a da glas temerii care îl măcina deja de ceva vreme.

— Să mă determine să fac ce anume?

Păşi mai aproape de el şi îl îmbrăţişă, mângâindu-i muşchii spatelui şi lipindu-şi faţa de pieptul lui.

Ash ajunsese să se obişnuiască treptat cu gesturile ei bruşte de afecţiune. Tânjea după ele şi era conştient că, deşi erau nevinovate, acele apropieri nu erau deloc potrivite din punct de vedere social. De fapt, atingerea ei era singura care nu îi provoca repulsie.

— Să te determine să nu mă mai stimezi.

O cuprinse ocrotitor cu braţele şi îşi rezemă capul de creştetul ei.

— Nu ştiu de ce, dar am senzaţia că n-am fost o persoană pe care să merite să o cunoşti.

— Merită să te cunosc acum, aşa cum eşti. Meriţi totul.

Ash făcu eforturi să se controleze. Ar fi vrut să o strângă şi mai tare în braţe, să o lipească de el cu totul. În schimb, se mulţumi cu acea îmbrăţişare politicoasă, respectuoasă. I se părea că acel loc învăluit în ceaţă era raiul pe pământ. Vântul purta fuioarele de nori de colo-colo, iar timpul părea să stea în loc. Înceta să mai existe. Şi, odată cu el, încetau să existe miile de motive pentru care nu trebuia să o iubească. Dar o iubea. Îi era limpede. O iubea îndeajuns ca să ucidă pentru ea.

— O să-mi fie dor de tine.

Îl privi cu ochii aceia azurii, în care se oglindea

afecţiunea pe care i-o purta, iar frumoasele ei buze păreau mai arcuite. Simţea cum se topea lângă ea, iar îmbrăţişarea lor nevinovată se transforma în ceva diferit.

— Ai fost sărutată vreodată, Lorelai?

Expresia ei gânditoare se transformă în nedumerire.

— Nu. Tu?

— Nu ştiu.

Şi nici nu-l interesa să ştie.

— Ah, da, normal că nu ştii, tresări ea. Ce întrebare prostească! Sunt atât de ridicolă…

El îi întrerupse tirada lipindu-şi buzele de ale ei. Sărutul nu-i era ferm, ci delicat, blând. Buzele lui o gustau, o savurau. Nu îndrăzni să-şi folosească limba, cu toate că fiecare fibră din trupul lui tânjea după ea. O ţinea în braţe pe fata pe care o iubea. Şi tocmai de aceea era prudent şi delicat.

Căci Lorelai era o fată. *O copilă.* Iar el nu mai era de ceva timp un băiat. Dorinţele şi sentimentele pe care le nutrea, foamea, ardoarea erau ale unui bărbat. Iar un bărbat trebuia să şi le împlinească alături de o *femeie*.

Nu cu o copilă.

Ea se agăţă de el şi suspină. Răspunsul ei la sărut fu timid, dar încărcat de promisiuni. Sărutul lor pecetluia promisiunea unei legături ce se înfiripa între ei. Era o uvertură a unei simfonii a dorului pe care el avea s-o compună în timp.

„Te iubesc”.

Mărturisirea plutea în aer. Voia s-o rostească, dar alese să nu-şi dezlipească buzele de ale ei. Nu putea să-i spună acele cuvinte până când nu avea să comită fapta pe care o plănuise. Până când ea avea să îşi termine de jelit fratele. Ash ştia că era bărbatul potrivit pentru ea. Şi că, după ce avea să comită acel păcat de moarte, urma să îşi petreacă restul zilelor venerând-o pe ea. Salvarea lui. Zeiţa lui. Viaţa lui.

Nu-i păsa dacă avea să ajungă în iad pentru acea faptă, pentru că viaţa alături de ea urma să-i fie ca în rai.

Auziră paşi grei apropiindu-se şi se desprinseră unul

din braţele celuilalt. Ea îşi duse degetele la buze şi-l privi. Ochii îi străluceau, iar în lumina lor azurie se citea o expresie mai puţin angelică decât de obicei. O expresie diferită. Mai carnală.

„Te iubesc”.

Cuvintele nu-i ieşeau din minte. Nici de pe buze.

Brusc, expresia ei se schimbă, iar teama luă locul uimirii.

— Nu pleca, şopti ea.

— Trebuie, gemu el, făcând eforturi să-şi recapete suflarea.

— O să te întorci, da?

— Ştii bine că da. Doar ţi-am promis. Lorelai, două lucruri ştiu clar pe lumea asta: că soarele apune la vest şi că mă voi întoarce la tine. Întotdeauna.

— Am o presimţire că…

Din ceaţă apăru Mortimer, care fu cât pe ce să se împiedice de ei. Ţinea de frâu mârţoaga cu care Ash avea să călătorească până la Heybridge.

Mortimer părea încântat că îi întrerupsese.

— Azi dai drumul la două animăluţe, răţuşco! rânji el batjocoritor.

— Mâine vă întoarceţi, spuse ea, pentru a se consola.

— Hai s-o luăm din loc! ceru Mortimer. N-aş vrea să ratez întâlnirea asta.

Ash prinse iute căpăstrul pe care Mortimer i-l aruncase. Avu o tresărire de plăcere văzându-l nemulţumit de reflexele lui rapide şi precise. Bărbatul acela parcă ocupa tot spaţiul şi respira tot aerul acolo unde apărea. În prezenţa lui, atmosfera devenea una de batjocură şi teamă.

Până aici. Până azi.

Ash încalecă şi se concentră asupra misiunii pe care avea s-o ducă la îndeplinire.

— Ai grijă de tine! strigă Lorelai.

Ash se întoarse să o mai privească o dată, iar ea îşi duse degetele la buze şi îi transmise un sărut.

— O să mă întorc! o asigură el.

„Te iubesc”.

Dacă ar fi ştiut că era ultima dată când o vedea, i-ar fi mărturisit.

Capitolul 5

După 20 de ani

Dacă Lorelai ar fi avut buzunare la rochia de mireasă, le-ar fi umplut cu pietre şi s-ar *fi* azvârlit în râul Black Water, având drept ultimă dorinţă ca trupul neînsufleţit să-i fie aruncat în mare.

Privi pe fereastra dormitorului spre râul cu care simţea o legătură mai specială ca oricând. Soarele era la apus, iar ultimele raze se reflectau în apa cu sclipiri dulci-amărui de coral. Cât de liniştit părea totul! Perfect învăluit în pace. În ciuda aparenţelor, ea cunoştea şi înţelegea prea bine curenţii puternici ai apelor şi adâncimile înşelătoare.

„Luaţi-mă!”, implora în gând.

Ar fi făcut orice ca să scape de ce îi era sortit în acea zi. De acei oameni, de toţi ochii care aveau să fie aţintiţi asupra ei, asupra fetei bătrâne, timide şi oloage de la Southbourne Grove. Aveau s-o urmărească cu priviri avide, să zâmbească văzând-o şchiopătând spre altar, unde urma s-o aştepte un bătrân cu faţă de mistreţ şi un temperament pe măsură. Un bărbat dornic să atingă o poziţie socială mai bună printr-o căsătorie cu o fată ce provenea dintr-o familie nobilă. Un bărbat suficient de dornic să parvină încât fusese dispus să ia de nevastă o fată bătrână cu un beteşug evident.

După ce fuseseră transmise invitaţiile la nuntă, toţi oaspeţii îşi confirmaseră degrabă participarea. Mai mult, erau şanse mari ca numărul invitaţilor să fie prea mare pentru mica biserică unde urma să aibă loc ceremonia.

Oamenii nu veneau pentru că le păsa ori pentru că ţineau la ea. Pur şi simplu voiau să asiste la ceremonie,

sperând că aveau să aibă parte de ceva deosebit. Se ştia deja că Mortimer se pricepea de minune să strice orice petrecere. Individul îşi pierduse la cărţi atât sora, cât şi casa şi le oferise unui parvenit ai cărui părinţi avuseseră o fermă de porci. Nunta avea să fie o experienţă de neuitat. Ce putea merge prost?

„Totul!” îşi spuse ea.

Tatăl lor trăsese nădejdea că Mortimer avea să se liniştească odată cu vârsta, iar cruzimea lui urma să se diminueze. Din păcate, anii nu făcuseră decât să i-o amplifice.

Moartea venise ca o alinare pentru Sir Robert. Ca o dovadă a milei divine.

Lorelai ar fi comis de mult un gest disperat dacă n-ar fi fost femeia care stătea îngenuncheată lângă ea, înfigând cu abilitate bolduri care să-i retuşeze ţinuta de mireasă.

— Draga mea, ai slăbit îngrijorător de mult, spuse Veronica Weatherstoke, cumnata ei. Dacă nu mă înşel, l-am auzit cândva pe domnul Gooch spunând că nu-i plac deloc femeile slabe.

— Aşa este.

Privirile li se întâlniră şi nu trecu mult până când trăsăturile delicate ale Veronicăi se schimonosiră de plâns.

Dumnezeule, nu mai plânsese de zeci de ani!

— Ştii care e partea cea mai proastă?

— Care e, scumpa mea?

— O să fiu doamna Sylvester Gooch. Doamna Gooch! strigă ea, izbucnind apoi într-un hohot de râs isteric.

I se părea straniu că disperarea putea fi atât de amuzantă. Însă era conştientă că hohotele ei de râs puteau foarte bine să fie de plâns.

— Tocmai când credeam că viaţa mea nu poate fi mai penibilă şi mai demnă de milă de atât!

Buzele Veronicăi schiţară un surâs, dar ochii ei ca de smarald erau plini de tristeţe.

— Dacă domnul Gooch ar fi fost un om bun, chiar n-ar fi avut importanţă cum îl cheamă.

— De acord, zise Lorelai.

Tamerlan, motanul ei cu o singură ureche, i se frecă agale de fustă. Ea îl luă în braţe şi îl mângâie cu dragoste, fără să îi pese că animalul lăsa păr pe orice haină.

— Când Mortimer a început să mă curteze, am crezut că nu-mi puteam dori nimic mai mult decât să fiu contesă de Southbourne. Mi se părea că e cel mai frumos titlu cu putinţă, îşi aminti Veronica. Iar acum…

Acum, Veronica Weatherstoke, tânăra soţie a fratelui ei, cândva cea mai frumoasă fată din ţinut, avea privirea speriată şi prudentă a refugiaţilor de război. Şi chiar avea să devină o refugiată, întrucât domnul Gooch ceruse cu insistentă ca Mortimer şi Veronica să se mute la oraş, pentru ca el să fie stăpânul proprietăţii Southbourne. Lorelai luă mâna cumnatei ei şi rămaseră aşa câteva clipe.

— Dacă domnul Gooch va fi mulţumit de mine, poate va fi de acord ca tu şi Mortimer să locuiţi din nou la Southbourne Grove.

— O să-mi fie dor de tine.

Din pricina lacrimilor, ochii Veronicăi căpătară străluciri de jad. Îşi şterse ochii cu mâinile înmănuşate, ca să nu lase lacrimile să îi curgă. Bănuiala lui Lorelai era că nu voia să şteargă pudra cu care încercase să-şi acopere vânătăile de pe obraz.

Părul negru, creţ şi atent coafat al Veronicăi strălucea în soarele amiezii. Acea casă impresionantă fusese căminul ei vreme de patru ani, iar acum se vedea nevoită să îl părăsească, falită şi umilită.

— Îţi promit că te voi vizita cât de des voi putea, îi spuse Lorelai, pentru care acea promisiune devenise un soi de formulă sacră. Casa voastră din Southend-On-Sea nu e foarte departe. Şi, din moment ce soţii noştri au interese de afaceri comune, cred că ne vom vedea destul de des.

Lorelai îşi dădu seama imediat că încercarea sa de a o înveseli pe tânăra femeie eşuase lamentabil.

— Mortimer mi-a spus foarte clar că nu am voie să vin în vizită până ce nu rămân gravidă, şopti Veronica, ducându-şi instinctiv mâna la burtă.

— Mortimer ar face bine să-şi ţină gura! izbucni

Lorelai, făcându-l pe Tamerlan să-i sară din braţe, îndepărtându-se cu coada ridicată în semn de aversiune.

Veronica rămăsese însărcinată cu multe luni în urmă, dar pierduse copilul pentru că Mortimer găsise de cuviinţă să se răzbune pe ea pentru că pierduse la cărţi conacul Southbourne. O lovise în burtă, iar a doua zi biata femeie începuse să sângereze.

Veronica încă era palidă şi suferindă. Nu îndrăznea să surâdă, iar în rarele ocazii când era încântată de ceva, bucuria i se citea doar în roşeaţa din obrajii ca de porţelan.

— Tu măcar rămâi cu animăluţele tale. Estuarul va fi în continuare sanctuarul tău.

— Sper ca soţul meu să îmi permită să le păstrez pe toate.

— Străduieşte-te să-i dăruieşti un fiu! o sfătui Veronica. Poate că dacă va avea un moştenitor, va fi îngăduitor cu tine.

Gândul unei relaţii intime cu logodnicul ei corpolent, care mirosea a ulei de motor şi a slănină nu avea darul să îi aprindă simţurile. Nici ideea de a-i permite să o atingă… în acel loc. De a-şi pune buzele de peşte peste ale ei. Se înfioră şi simţi că i se face pielea de găină.

Îşi dorea să-l fi putut urî pe Mortimer, dar nu mai avea puterea să o facă. Într-un fel, ştiuse că fratele ei îi hărăzise o soartă cumplită. Ajunsese să-şi dorească să ştie exact ce-i pregătea. Spera din toată inima ca Veronica să nu devină una dintre victimele lui. Nu-l voia neapărat mort pe Mortimer. Îl voia departe. Îşi dorea din suflet să găsească o cale de ieşire, să le scutească pe ea şi pe Veronica de suferinţă şi de umilinţă.

— Lorelai, începu ezitant Veronica. Ţi-a vorbit cineva vreodată despre noaptea nunţii? Ştii la ce să te aştepţi, ce trebuie să faci?

Cu toate că o adora pe Veronica, Lorelai chiar nu-şi dorea ca o femeie cu opt ani mai tânără să-i explice cum stăteau lucrurile cu privire la relaţiile dintre soţi. Se părea că ziua devenea tot mai greu de îndurat.

— În toţi aceşti ani de când îngrijesc creaturi de tot

felul, am căpătat câteva cunoştinţe de bază despre împerecherea mamiferelor, răspunse Lorelai, făcând eforturi să nu-şi trădeze oroarea care o cuprindea când se gândea la viitorul ei partener. Dacă ţinem cont de vârsta şi… dimensiunile domnului Gooch, mă îndoiesc că e capabil să se angajeze prea des în această activitate. Şi cred că va dura puţin.

Veronica se întoarse, dar nu suficient de rapid ca să nu se observe cât o întristau acele cuvinte.

— Sper să ai noroc şi să ţină puţin. Dar sunt convinsă că experienţa ta nu se rezumă la observaţiile pe care le-ai făcut cu animalele.

— Am fost sărutată, şopti Lorelai. O dată.

— Şi a fost un sărut plăcut?

— Ca un vis. Şi mai bine de atât!

Douăzeci de ani. Douăzeci de ani trecuseră şi încă îi simţea căldura, buzele voluptuoase, cu cea de jos ceva mai plină, intensitatea ce mocnea în ciuda eforturilor lui de a se stăpâni. Felul în care buzele lor se atinseseră, se apăsaseră, se gustaseră. Dorinţa intensă, răvăşitoare.

Fusese o creatură întunecată cu ochi fantomatici. O fantomă din alt timp. O fantezie. O pierdere prea dureroasă pentru a fi descrisă în cuvinte. Mai ales în acea zi.

Ash.

Speranţa că avea să-l revadă murise de tot. Îşi plânsese toate lacrimile aşteptându-l. Dar, în cele din urmă, acceptase zdrobitorul adevăr.

Probabil că el îşi amintise cine era, iar ceva sau cineva din trecutul lui se dovedise a fi mai important decât promisiunea de a se întoarce la ea.

„Două lucruri ştiu clar pe lumea asta: că soarele apune la vest şi că mă voi întoarce la tine. Întotdeauna”.

— Mă bucur pentru tine, spuse Veronica. Poate gândul la acel sărut o să te ajute în noaptea asta, când… înţelegi? Şi există unele lucruri pe care le poţi face ca să grăbeşti…

— Lady Southbourne, Lady Lorelai, a sosit trăsura care vă va duce la biserică.

Lorelai trase aer în piept şi se întoarse către lacheu.

— Mulţumesc… Hm…

Ce ciudat! Nu-l recunoştea. Credea că îi ştia deja pe toţi angajaţii de la Southbourne Grove. Nu cumva domnul Gooch îşi instala deja personalul? Ce neobrăzat! Cine era acel lacheu care intrase în încăpere cu paşi atât de uşori încât niciuna din ele nu-l auzise?

— Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc cum te numeşti.

— Montcrieff, milady, răspunse el, privind când spre Lorelai, când spre Veronica, dar ceva mai mult spre Veronica.

Sigur nu era genul de bărbat pe care l-ar fi angajat Mortimer. Fratele ei n-ar fi tolerat prezenţa unui bărbat mai înalt şi mai chipeş ca el. Montcrieff avea părul des şi bogat, de culoarea coniacului, prins în coadă. Avea frumuseţea şi aerul unui seducător libertin precum Casanova sau Byron, nicidecum expresia sobră, cumpănită a unui valet.

— Mulţumim, Montcrieff, coborâm imediat.

Bărbatul făcu o plecăciune fără cusur, apoi se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea.

— Montcrieff, repetă Veronica clipind des, de parcă tocmai ar fi privit în plin soare. Sunt sigură că l-aş fi… că nu l-am… Este un angajat nou?

— Aşa se pare.

Lorelai mai aruncă o privire în oglindă şi aprecie că arăta suficient de bine pentru o nuntă mediocră. Purta o rochie simplă, cu irizaţii aurii, care îi scotea în evidenţă pletele ca mierea. Camerista ei îi făcuse o coafură elaborată, cu împletituri, lăsându-i libere câteva şuviţe groase, care îi coborau în valuri pe spate. De regulă, obrajii ei plini şi rotunzi nu lăsau să i se ghicească vârsta. Însă Veronica avea dreptate – de când slăbise, trăsăturile îi trădau fiecare din cei 33 de ani. Arăta precum se simţea – trecută şi apatică.

— Parcă eşti o zeiţă! şopti Veronica, punându-i pe cap tiara cu safire de la Southbourne şi aranjându-i voalul.

— Parcă sunt un gibon, mormăi ea.

În mod normal, o cameristă sau o croitoreasă ar fi făcut ultimele ajustări, dar Veronica voia şi ştia să se ocupe

singură de asta.

— Să-ţi aduc bastonul?

Lorelai clătină din cap.

— Azi nu am de gând să-l folosesc.

La norocul ei, avea şanse mari să-şi sprijine bastonul de rochie şi s-o rupă până la altar. Ori să facă altceva la fel de jenant. Se grăbiră, atât cât putea Lorelai, spre trăsură.

Mortimer hotărâse că nu avea nevoie de alte doamne sau domnişoare de onoare şi că Veronica era de ajuns. Contesa se strădui să ajute mireasa să urce în trăsură cu rochia intactă. Montcrieff fusese suficient de amabil să lase jos paravanul. Probabil era trăsura domnului Gooch, căci era de două ori mai mare şi mai somptuoasă decât cele ale lui Mortimer.

Norii se adunaseră deasupra golfului, îndreptându-se spre râul Black Water. Erau nori grei de ploaie. În depărtare, se vedeau câteva ambarcaţiuni legănate de valuri. Bărci, corăbii cu pânze şi o ambarcaţiune mare, întunecată, cu ciudat de puţine catarge. Un vas cu aburi care pufăia în apropierea acelor maluri nu era o privelişte tocmai obişnuită. Maldon şi Haybridge, se gândi ea, începuseră să atragă tot mai mulţi industriaşi şi comercianţi şi, din păcate, indivizi precum viitorul ei soţ.

Pe o astfel de vreme, glezna o durea mai tare ca de obicei, dar nu avea încotro, trebuia să urce în trăsură. Un vizitiu înalt, purtând o pelerină neagră cu gulerul ridicat ca să-l protejeze de vânt, ţinea în frâu un atelaj de patru armăsari negri şi neliniştiţi. Negrul se potrivea de minune ocaziei, credea Lorelai. Simţea că se îndrepta nu spre nunta ei, ci spre o înmormântare.

Odată urcată în trăsură, alături de Veronica, se luptă să alunge groaza şi senzaţia că tot ce se întâmplase în acea zi fusese îngrozitor. Fiecare moment al zilei se dovedea mai cumplit decât precedentul.

Iar nunta avea să fie încununarea întregii glume odioase. Mai întâi, urma să fie condusă la altar de un frate care ar fi fost în stare să îi pună piedică doar ca să se distreze. Iar la altar, la capătul acelui drum ce se putea

dovedi dezastruos, o aştepta un logodnic pe care îl văzuse doar o dată, în ziua în care o câştigase pe ea, dar şi casă, şi proprietatea, la o partidă de poker. Venise să o cunoască – sau, mai precis, să o măsoare din ochi ca pe o iapă de prăsilă – şi păruse mai plăcut impresionat de conac decât de viitoarea mireasă.

Sylvester Gooch. Un individ cu ochi mici ca nişte mărgele, cu faţa umflată şi fălci căzute, care părea că sforăia şi când era treaz.

Serata ce urma să aibă loc după nuntă reprezenta o obligaţie pe care era nevoită să o îndeplinească. Avea să accepte felicitări lipsite de orice urmă de sinceritate, să se uite la dansatori de pe margine, căci beteşugul o împiedica să li se alăture, şi încercând să nu se gândească la modul în care urma să se încheie seara. Noaptea nunţii… Doamne, cum avea să o îndure?

Trebuia să o îndure. Altfel, ea şi Veronica – ca să nu-l mai pomenească pe Mortimer – aveau să fie aruncate în stradă, iar vechiul nume Weatherstoke putea fi compromis pentru totdeauna. Mai rău, toate micile animale rămâneau fără adăpost, iar angajaţii care le îngrijeau aveau să fie daţi afară. Prea multe suflete depindeau de ea ca să supravieţuiască. Iată cum Mortimer îi schilodea viaţa pentru a doua oară, obligând-o să îndure consecinţele nesăbuinţei şi greşelilor lui.

„Blestemat să fie!” sudui ea adresându-se în gând norilor. „Luaţi-l şi duceţi-l înapoi în iad, unde îi e locul!”

Răspunzând parcă rugăminţii ei, un tunet puternic răbufni deasupra gurii râului, unde norii deveneau tot mai groşi.

— Groaznică vreme, murmură Veronica, luptându-se cu pana de păun a încântătoarei ei pălării. Sper că lacheul şi vizitiul nu se vor îmbolnăvi după drumul acesta. Ploaia o să-i ude până la piele.

— Poate că ar fi bine să le spunem să facă dreapta, să evite traseul care ne-ar duce direct spre furtună. Şi să nu mai ajungem la biserică, propuse Lorelai.

— Tentantă idee, suspină Veronica.

Trăsura se opri, sub privirile admirative ale invitaţilor întârziaţi. Lorelai îşi ţinu răsuflarea când îl văzu pe Mortimer ieşind în grabă din biserică, împărţind coate în stânga şi în dreapta ca să-şi facă loc prin mulţimea de la intrare. Faţa lui căpătase nuanţa aproape grena a vestei pe care o purta.

— Nu pare încântat, spuse repede Veronica, iar fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare, în ciuda frigului biciuitor.

Lorelai se strădui să nu remarce cu voce tare că spusele cumnatei ei nu descriau nici pe departe starea în care se afla contele de Southbourne, care se apropia vijelios. În ultimii ani, părul i se rărise şi talia i se îngroşase simţitor, dar rămăsese aceeaşi matahală sadică de care învăţase să se teamă din fragedă copilărie.

Lorelai evaluă rapid situaţia. Dacă reuşea să coboare din trăsură înainte ca el să ajungă lângă ea, sosirea avea să fie remarcată, iar lumea urma să stea cu ochii pe ei. Prin urmare, riscul unei neplăcute confruntări fizice scădea simţitor. Se părea că Veronica gândea exact la fel şi se aplecă rapid spre portieră înainte ca Montcrieff să îşi facă apariţia şi să le ajute să coboare. În ciuda rochiei ample, Veronica sări cu uşurinţă din trăsură, fără a mai folosi scara, apoi se întoarse să o ajute pe Lorelai.

— Repede, hai, acum! o imploră.

Lorelai îşi prinse în mână voalul lung de culoarea fildeşului şi apucă mâna pe care i-o întindea Veronica. Coborârea ei nu fu tocmai la fel de graţioasă ca a cumnatei, iar vântul aproape că îi luă voalul pe sus.

Paşi grei se apropiară, făcând pământul să se cutremure, iar lângă ele îşi făcu apariţia vizitiul în negru. Îi priviră speriate silueta masivă şi umerii largi, în timp ce bărbatul se îndrepta spre Mortimer cu aerul că era un invitat oarecare sosit la nuntă. Vântul îi făcea să fluture haina lungă de piele în jurul picioarelor lungi şi puternice.

Ce Dumnezeu făcea?

Mortimer ridică acuzator şi ameninţător un deget spre ea, aruncându-i priviri crunte, inchizitoriale.

— Ai făcut ceva să-l pui pe fugă?

Lorelai clipi nedumerită.

— P-p-poftim?!

— Pentru Dumnezeu, eşti bună la casa omului ca un cal şchiop. De logodnicul tău vorbesc! tună el. N-ai fost în stare să-l ademeneşti pe umflatul ăla nici la propria nuntă, eşti o…

— Mă tem că eu sunt de vină că domnul Gooch nu este aici, spuse vizitiul pe un ton relaxat.

Cu o mişcare agilă, scoase din haină un pumnal cu lamă lungă şi i-l înfipse lui Mortimer chiar sub bărbie. Apoi îl împinse încet şi nu se opri decât în clipa în care vârful pumnalului pătrunse în creier.

Lorelai îşi văzu fratele murind. O moarte oribilă. Lentă. Şi tăcută.

Limba lui afurisită căzu în iarbă când trupul greu pică în genunchi, apoi se prăbuşi la pământ. Un sunet incert, sugrumat, ieşi de pe buzele Veronicăi. Cele două femei se apropiară una de alta, mişcându-se instinctiv înapoi spre trăsură. Moartea şi violenţa nu-i erau străine lui Lorelai. Dar la o asemenea scenă nu asistase până atunci.

Mortimer nu mai era. Oare chiar ea declanşase totul, prin dorinţele necugetate de mai devreme? Oare dorinţa ei ascunsă de a scăpa de el stârnise un demon? Oare avea mâinile pătate de sângele fratelui ei?

Probabil urmară momente de agitaţie. Plânsete şi ţipete când cei de faţă îşi dădură seama ce se petrecuse. Lorelai nu auzi însă nimic. Simţi că o cuprinse o oboseală cruntă şi că puncte negre încep să-i joace în faţa ochilor. Lumea parcă se clătina. Sau ea era cea care se legăna? „Nu. Nu acum!” Nu se putea să leşine şi s-o lase pe biata Veronica să îndure singură ce avea să urmeze! Vizitiul se întoarse spre ele şi îşi dădu jos gluga care până atunci îi ascunsese chipul.

O scutură un fior de groază. Negru. Ca ochii lui. Ca părul lui. Ca durerea care o copleşise în toţi acei ani în care nu se întorsese la ea. Ca furtuna care ameninţa să-i înghită pe toţi la comanda unui zeu răuvoitor, a aceluiaşi zeu care îl trimisese pe el pe acest pământ. Nu-i putea rosti numele.

Demonul din faţa ei nu putea fi Ash. Era mai înalt. Mai masiv. Mai întunecat în toate modurile posibile.

Tocmai îi ucisese fratele. Fără vreo explicaţie, fără ezitare, fără vreun ritual. Iar acum pur şi simplu o privea de parcă se aştepta să fie felicitat după o lovitură excelentă la crochet.

— Căpitane! strigă Montcrieff, oprind-o în momentul în care se pregătea să se năpustească asupra lui, neştiind dacă voia să-l atace ori să-l strângă în braţe. Cred că e momentul să ne retragem din povestea asta.

— Ai dreptate.

Cu paşi mari şi fermi, se întoarse spre capra trăsurii. Trăsura lui, îşi dădu seama Lorelai.

Avea simţurile amorţite. Era inertă. Îi fugea pământul de sub picioare. Până când bărbatul se apropie de ea. Un fulger străbătu cerul, dar nu asta o înfioră de spaimă, ci felul în care el se mişca. Mergea în două picioare, ca orice om, dar cu unduirile unui animal de pradă, în fiecare mişcare, se ghicea sălbăticiunea din el. În ochii lui lipsiţi de milă, nu strălucea nimic. Nimic nu le dădea sclipire. Nimic din ei nu trăda furia criminală care împinge un om să curme viaţa altuia. De altfel, felul în care ucisese nu avusese nimic criminal. Fusese un gest calculat, cu o precizie letală, dus la îndeplinire cu un calm de gheaţă. Părea că făcuse asta de mii de ori. Poate de un milion de ori.

Nu, nu era cu putinţă! Mintea lui Lorelai făcea eforturi să îndepărteze imaginea fantomei ei iubite, pe care o credea moartă de mult. Se aşeză în faţa Veronicăi, care respira sacadat, încă în stare de şoc, şi făcu tot posibilul să nu stea în calea lui. De-ar fi putut alerga! Însă niciun alergător bun nu i-ar fi putut scăpa acestui bărbat. Îl considerase înalt, dar se înşelase. Fusese înalt cu 20 de ani în urmă. De atunci, devenise uriaş.

— Urcaţi în trăsură!

Din cauza vântului, Lorelai mai mult îi citi ordinul pe buze. Veronica se grăbi să urce.

Mii şi mii de negări, de întrebări şi emoţii îi vâjâiau în cap. Totul se amesteca într-un haos imposibil. Iar din toată

avalanşa de gânduri şi idei, îi ieşiră de pe buze doar două cuvinte:

— De ce?

Acele cuvinte spuneau totul şi, în acelaşi timp, erau complet golite de sens. Ar fi vrut să mai spună ceva, dar gâtul şi gura refuzau să o asculte.

— Am venit după tine, răspunse el simplu şi rece.

— De ce? gemu ea din nou.

Dacă i-ar fi putut auzi răspunsul, dacă inima ar fi încetat să-i bată atât de tare, asurzitor de tare…

În ochii lui negri sclipi ceva, o indiferenţă rece, de care nu-l ştiuse vreodată capabil.

— Soarele apune tot la vest?

Simţi că rămâne fără aer. Sperase că, în ciuda trăsăturilor sălbatice, în ciuda negrului strălucitor al ochilor şi al părului, în ciuda cicatricelor inconfundabile, bărbatul din fata ei nu era el.

Încuviinţă din cap.

— Atunci hai în trăsură, Lorelai!

Ordinul lui avea ceva ce o revoltă, ceva ce îi atinse corzile dureros de sensibile ale sufletului.

— Soarele a apus la vest în toţi aceşti 20 de ani.

Vorbise înainte să gândească şi nu-şi mai putea retrage cuvintele. Atunci, îşi dădu seama că greşise când crezuse că avea ochii negri. Fuseseră întunecaţi, însă abia acum vedea că se transformaseră în oglinzi abisale în care îşi putea vedea soarta cruntă ce o aştepta.

— Nu vrei să te urc eu în trăsură, îi spuse el calm. Încă am pe mâini sângele fratelui tău.

O ameninţa? Sau era o formă macabră de curtoazie? Întinse mâinile şi îi arătă mănuşile, ca să-i arate că vorbea cât se poate de serios.

Lorelai simţi cum un gust amar i se urcă în gât. Se conformă ordinului, iar Veronica o ajută să urce în trăsură. Spre surprinderea ei, el urcă după ea şi se aşeză pe bancheta opusă.

— Cine eşti? gemu Veronica. Ce vrei?

El se aplecă în faţă, întunecat şi sinistru ca moartea,

şi îşi plecă batjocoritor capul.

— Îngăduiţi-mi să mă prezint cum se cuvine, Lady Southbourne. În Orient, mi se spune Dragonul Negru. În Africa, sunt cunoscut drept Pantera Mărilor. O căpetenie de pe coasta persană mi-a dat cândva titlul de Djinn al întunericului. Am multe nume şi chiar mai multe titluri, dar sunt, înainte de toate, căpitanul Bocetul Diavolului, în această parte de lume, sunt cunoscut mai simplu, drept Corbul.

Capitolul 6

— O să vină să ne salveze, nu-i aşa? întrebă Veronica, făcând eforturi să-şi păstreze cumpătul.

Ea şi Lorelai stăteau aproape îmbrăţişate în salonul căpitanului aceluiaşi vas mare şi întunecat pe care Lorelai îl admirase cu mai puţin de o oră în urmă.

— Totuşi, am fost răpite la nunta ta, după ce l-a înjunghiat pe… după ce Mortimer a… Se înfioră şi înghiţi în sec înainte de a continua. Mulţi oameni au fost martori la crimă şi probabil au anunţat deja autorităţile. Probabil întreaga marină e pe urmele noastre. De mult timp încearcă să pună mâna pe Corb, iar de data asta chiar îl vor prinde şi-l vor spânzura pentru piraterie. Iar noi ne vom întoarce acasă.

Lorelai ştia că Veronica avea intenţii bune. Tot ce făcea era de bună-credinţă. Cuvintele pe care le rostea aproape cu disperare aveau darul să o calmeze.

— Ne vor căuta şi vor bănui că în spatele întregii nenorociri este Corbul, dar cred că niciun martor nu l-a identificat pe răpitorul nostru, spuse Lorelai cu seriozitate. Purta haina aceea lungă şi neagră, avea glugă pe cap şi cred că nimeni nu putea să-l recunoască. Se ştie că nu obişnuieşte să-i lase în viaţă pe cei care îl văd.

— Mi s-a părut că te cunoaşte.

Veronica îi aruncă o privire întrebătoare.

— Aşa e, murmură Lorelai.

Cuvintele abia îi ieşeau de pe buzele amorţite şi

palide.

— Dar când l-am cunoscut nu era Corbul.

„Când îl iubeam”, continuă ea doar pentru sine.

Veronica era o fire practică şi punea repede lucrurile cap la cap, mai ales în momente de criză. De când devenise contesă de Southbourne, învăţase să evite pericolele şi căpătase, prin încercări repetate şi uneori dureroase, abilitatea de a rezolva problemele. Lorelai îşi imagina uneori cum lucrează mintea cumnatei sale, parcă vedea în desfăşurare un uriaş mecanism. Ca să-şi recapete luciditatea, Veronica trebuia mai întâi să se oprească din tremurat. Încă nu vărsase o lacrimă pentru soţul ucis.

Şi de ce ar fi făcut-o?

Vasul se clătină şi se cutremură în efortul teribil de a căpăta viteză. Cristalele lămpilor se ciocneau cu zgomot, iar ciucurii păturilor exotice care acopereau patul uriaş zburau în toate direcţiile. De pe masă alunecă şi căzu cu zgomot o carte groasă, iar femeile tresăriră speriate.

Corabia avea doar două catarge, iar pânzele nu erau desfăcute când Veronica şi Lorelai se urcară. Dar nici măcar ambarcaţiunile cu aburi nu erau la fel de rapide şi sprintene ca ea.

— Ştii să înoţi, da? întrebă Veronica. Dacă ne grăbim, putem să ne strecurăm prin geamurile astea înainte să se întoarcă ei. Dacă renunţăm la fuste, am avea şanse să ajungem înapoi în estuar înainte să fim prinse.

Se ridică şi, sprijinindu-se de mobilă, ajunse până în dreptul ferestrei, care era surprinzător de mare.

— Suntem deja prea departe de mal, observă ea. N-o să reuşim, mai ales pe o astfel de furtună.

Pe Lorelai o mânca pielea braţelor, acolo unde o atinseseră picăturile de ploaie. Mănuşile rupte şi murdare dispăruseră şi nici măcar nu-şi amintea când şi unde şi le scosese. I se părea ciudat, poate chiar amuzant că îi stătea mintea la astfel de nimicuri. Dar era mai bine să se gândească la orice în afară de piratul periculos care venise după ea. Se întrebă dacă nu cumva totul era doar un vis. Un coşmar plăsmuit de mintea ei obosită şi alimentat de

anxietatea de dinainte de nuntă. Poate că avea să se trezească în curând la Southbourne, obligată să retrăiască teroarea zilei nunţii.

De data asta, fără crimă.

Fără Ash.

Dacă ar fi venit la ea, oare ar fi dorit să se trezească? Îşi înfipse unghiile în carne şi tresări când durerea o săgeta. Măcar aşa ştia că era conştientă. Deşi încă nu era convinsă că băiatul pe care îl iubise era acel bărbat care tocmai o răpise.

Veronica se chinui să deschidă fereastra.

— Mai bine mor înecată decât să îndur ce ne aşteaptă pe corabia piraţilor. Cum poţi fi aşa de calmă? izbucni ea, aproape isterică.

Calmă? Aşa era? Calmă. Cu siguranţă, părea liniştită, însă de vină era faptul că nu se putea mişca. În realitate, nu era calmă, ci paralizată de groază. Şocată. Uimită. În suferinţă. Nu reuşea să găsească un cuvânt potrivit care să-i descrie starea. Poate traumatizată?

Ash? El era Corbul? Cum?

Simţea că se produsese o ciocnire devastatoare între realitate şi coşmar, iar ea şi Veronica erau victime nevinovate.

— Lorelai, ce Dumnezeu, ajută-mă s-o deschid! ţipă Veronica. Ştim amândouă de ce e capabil Corbul, doar am citit în ziare. Şi ai văzut cu ochii tăi ce i-a făcut lui Mortimer. Oamenii din echipajul lui n-au inimă. N-au mamă şi n-au tată. Iar el e cel mai rău dintre toţi!

— De-asta ar fi cel mai bine să vă potoliţi.

Temperatura din cameră scăzu brusc, ca şi cum o pală de aer îngheţat l-ar fi însoţit pe bărbatul care tocmai îşi făcuse apariţia în cabină. Până şi norii negri de furtună deveniră mai întunecaţi, de parcă negura îl însoţea oriunde se ducea. O purta ca pe o mantie croită pentru diavol.

Lorelai înţelese brusc că se aşezase pe patul lui. Sări în picioare şi o căută cu mâna pe Veronica. Într-un fel, se simţea mai în siguranţă în prezenţa celui mai temut şi mortal pirat din ultimele sute de ani – care, culmea, avea

chipul primei ei iubiri – dacă se agăţa de singura ei prietenă.

Aerul lui rece şi detaşat părea şi mai deranjant acum, când o privea de sus până jos, inspectând-o cu atenţie. Ea o strânse mai tare de mână pe Veronica, iar aceasta interpretă gestul ca pe o dovadă că resimţea aceeaşi groază ca ea. În realitate, Lorelai încerca să-şi reprime pornirea de a-şi aranja buclele şi de a-şi îndrepta voalul care îi atârna de tiară.

Se gândi că arăta ca o epavă, udă până la piele, bătută de vânt, palidă şi zgribulită.

De parcă ar fi contat cum arăta, se apostrofă ea imediat.

Pentru că ochii lui, acei ochi întunecaţi şi goi, o priviseră cândva de parcă ar fi fost cea mai frumoasă făptură de pe pământ. Iar acum… nimic. Nu se citea nimic în ei.

Corabia părăsi golful, iar marea deveni la fel de agitată precum sufletul ei. Îi era tot mai greu să se ţină pe picioare. Corbul înaintă spre ea fără grabă, dar concentrat ca un rechin care simţise miros de sânge. Nu trăda nici poftă, nici agresiune, nici anticipare.

Dar era înfometat. Lorelai o ştia, o simţea. Nici ea nu ştia cum.

Pur şi simplu, ştia. La fel ca un animal de pradă, îi simţi dorinţa, iar sentimentul acela îi făcu să i se ridice părul de pe ceafă. Iar fiecare fibră din trupul ei zvâcnea, dornică să fugă, să supravieţuiască.

Nu mai alergase de aproape 25 de ani. Şi oricum fuga n-ar fi ajutat-o să scape de pe o corabie a piraţilor.

Pantalonii strâmţi îi scoteau coapsele în evidenţă în timp ce păşea. Avea picioarele mult mai lungi şi mai puternice decât şi le amintea ea. Nenumărate tatuaje colorate, strălucitoare şi imposibil de descifrat i se ghiceau sub cămaşa albă, iar muşchii pieptului şi ai braţelor, muşchi care erau doar în formare în tinereţe, i se încordau ameninţător când se apropia de ea. Tânăr fiind, forţa doar i se ghicea. Acum era dominatoare, impunătoare. O emana

prin toţi porii. Cândva, păruse periculos, dar acum devenise una cu pericolul. Teama pe care i-o inspira era imposibil de descris.

— Ce coincidenţă fericită că porţi deja rochia de mireasă! spuse el, cu o voce complet lipsită de inflexiuni.

Lorelai făcu un pas înapoi, dar el o opri şi îi desprinse ferm mâna din strânsoarea Veronicăi.

— Nu te atinge de ea! strigă Veronica.

— Vă atrag atenţia, Lady Southbourne, că ultima persoană care a găsit de cuviinţă să îmi dea ordine zace acum pe fundul oceanului, răspunse el. Şi ar trebui să-mi fie recunoscător că am fost suficient de milos ca să-i curm viaţa.

Veronica păli şi, pentru o clipă, Lorelai se temu că avea să cadă din picioare.

— Nu-i nevoie să o ameninţi pe Lady Southbourne. Îi vorbise calm, pe un ton egal, pe care şi-l perfecţionase timp de 30 de ani, trăind alături de un bărbat cu comportament violent şi imprevizibil. N-o să-ţi facem greutăţi. Ştii asta. Doar spune ce urmăreşti.

Felul în care o privea nu era câtuşi de puţin binevoitor. Vădea chiar o undă de nemulţumire. Lorelai avea sentimentul că sub aparentul lui aer indiferent se ascundea o furie nemăsurată.

— Să nu-mi vorbeşti cum îi vorbeai fratelui tău, Lorelai. Nu sunt genul de bărbat pe care să îl poţi controla.

— Nu voiam să…

Se încruntă, iar bărbia i se strâmbă uşor într-o parte. Gestul îi era dureros de cunoscut.

— Nu minţi! Dacă ţi-e teamă, arat-o! Dacă suferi, spune-mi! Altfel, e posibil să nu-mi dau seama.

Lorelai îşi simţi gura uscată. Cum se făcea că şi frazele inofensive sunau sinistru când le rostea el?

Încercă să îi facă pe plac.

— Mi-e teamă că îi vei face rău Veronicăi, recunoscu ea.

Bărbia parcă sculptată în granit se relaxă uşor, iar strânsoarea în care îi ţinea braţul slăbi.

— Nu ţi-e teamă că o să-ţi fac rău ţie?

Ei bine, din clipa aceea chiar începea să îi fie.

— Zău că nu te înţeleg, căpitane!

Montcrieff era, la rândul lui, atât de înalt, încât trebuia să se aplece ca să nu se lovească de pragul de sus al uşii. Purta o haină de un verde smarald cu guler din mătase neagră, ce părea să fi costat o avere.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar nu ne petrecem cea mai mare parte a timpului străduindu-ne să evităm instituţiile şi autorităţile de stat?

— N-aş zice că greşeşti, acceptă Corbul.

— Căsătoria e a doua instituţie în care intri de bunăvoie în ultimele două luni. Îţi zic drept că aş prefera să nu înjunghiat la Newgate decât să-mi pun pirostriile. Scap mai ieftin, dacă mă înţelegi.

Îi făcu vesel cu ochiul Veronicăi, de parcă făcuse o glumă bună. Veronica clipi o dată. De două ori. Îl privea de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină.

Căldura brută a mâinii care o strângea o făcuse să-şi piardă uzul raţiunii preţ de câteva clipe, dar, chiar în clipa în care se pregătea să se înfurie că Montcrieff îndrăznea să vorbească astfel de fată cu o proaspătă văduvă, Lorelai avu deodată o revelaţie cumplită.

Pirostrii? Nuntă? Ce spusese Corbul când intrase în cabină? Fusese atât de preocupată să analizeze diferenţele dintre Ash şi piratul din faţa sa că aproape tot ce i se spusese îi intrase pe o ureche şi îi ieşise pe cealaltă.

„Ce coincidenţă fericită că porţi deja rochia de mireasă!”

Bătăile inimii i se accelerară ca un ropot disperat, iar toate simţurile i se alarmară, cuprinse de groază.

Cerule mare! Doar nu voia să spună că…

— Cu ce Dumnezeu te-ai îmbrăcat? Haină de catifea verde? mârâi Corbul, strâmbând din nas cu dezgust.

Era prima dată când avea o reacţie clară la ceva, de la începutul întregii nebunii.

— Ce, nu-ţi place? întrebă Montcrieff întinzând braţele şi umflându-şi pieptul musculos. Am cumpărat-o de la un

negustor din bazarul turcesc. Culoarea e fără de pereche, dar omul nu reuşea să vândă haina pentru că era al dracului de cald afară pentru catifea. Să îmi scuze doamnele vorbele nepotrivite! În alte condiţii, zâmbetul seducător pe care i-l aruncă Veronicăi ar fi putut înmuia şi cea mai virtuoasă femeie. L-am ales pentru această ocazie specială pentru că mi s-a părut că se potriveşte cu ochii tăi.

Lorelai rămase cu gura căscată. Ce fel de om ar flirta în astfel de momente? Veronica refuză să îi arunce vreo privire, dar începea culoarea să îi revină în obraji. Chiar în nuanţe destul de aprinse.

— N-am găsit nicio Biblie, continuă Montcrieff pe acelaşi ton degajat şi scoase o carte pe care o avusese la spate, sub betelia pantalonilor. Dar am confiscat din cabina lui Montez un exemplar din Enciclopedia Amiralităţii şi Legislaţiei Marine a lui Hornbrook. Va trebui să ne mulţumim cu ea.

Chiar şi un bărbat bine legat ar fi avut dificultăţi în a ţine într-o singură mână acel volum deschis. Montcrieff o făcea cu cea mai mare naturaleţe. După ce dăduse cu ochii de câţiva dintre membrii echipajului de pe Bocetul Diavolului, Lorelai îşi dădu seama că, de fapt, Corbul îşi alegea *un* anumit tip de oameni. În cazul lui Montcrieff, accentul sofisticat şi comportamentul elegant erau în totală contradicţie cu statura nerafinată. Montcrieff începu să dea paginile, iar inelele elegante şi scumpe pe care le purta pe degete străluciră în bătaia luminii lămpilor.

— Să nu furi, să nu ucizi, să nu comiţi adulter şi aşa mai departe, citi el. În mare, cam ce găsim şi în Cartea Sfântă, doar că aici sunt aruncate şi câteva cuvinte din domeniul nautic. Părerea mea e că ignorăm şi poruncile din Biblie, şi legile de aici. Deşi, dacă este să fiu sincer, de cine ţi-e mai frică? De Dumnezeu sau de Marina Regală Britanică?

— Nici de una, nici de alta, răspunse Corbul. Hai să-i dăm drumul!

— La ce să dăm drumul? întrebă Lorelai.

Nici nu rostise bine întrebarea şi simţi deja care era

răspunsul. Dar i se părea atât de ridicol! Chiar imposibil. Făcea eforturi să se convingă că probabil interpreta greşit întreaga situaţie.

— Chiar aşa!

Cartea se închise cu zgomot, iar femeile tresăriră. Montcrieff îşi schimbă un pic atitudinea, încercând să pară solemn. Strălucirea jucăuşă din ochi spunea însă totul despre cât de serios era. Lorelai fu cuprinsă de panică şi nu mai putu să ignore micile pete negre pe care le întrezărea într-o parte. Se întinse spre un scaun mare, împins sub o masă pe măsură, şi îşi dădu seama că era tronul Corbului. Era îmbrăcat în catifea de un albastru atât de închis, încât într-o lumină puternică ar fi putut trece drept purpuriu. Braţele din lemn auriu cu ornamente complicate erau deosebit de frumoase. Se agăţă de el.

— Nu cred că vorbeşti serios! strigă ea. Ash, te rog, pune capăt acestei şarade! Spune-mi ce se petrece!

Cu mişcări lente, dar perfect controlate, se aplecă spre ea până când chipul lui ca de brută ajunse la câţiva centimetri de al ei. Era atât de aproape, încât Lorelai îi putea vedea fiecare linie din complicata pânză de păianjen a cicatricelor de pe maxilar şi de pe gât. Lumina lămpilor făcea să îi lucească straniu zonele care fuseseră cândva arse cu leşie. Iar ea observă că în locul în care se vedeau vechile răni, pielea nu-i era bronzată ca pe restul corpului. Bărbatul din faţa ei mirosea a vânt şi a sare.

— Dacă-mi mai zici o singură dată Ash, consecinţele vor fi foarte neplăcute. El nu mai există.

Trăsăturile lui ca de piatră aproape că îi blocau respiraţia. Dar Lorelai avu senzaţia că, atunci când ea expira, nările lui se dilatau uşor, de parcă ar fi tras în piept aerul scos de ea. Nu. Acea creatură făurită din gheaţă şi beznă nu era Ash. Atenţia protectoare cu care obişnuia să o învăluie dispăruse. La fel tăcerile lui apreciative. Şi adoraţia evidentă, dar respectuoasă. Fuseseră înlocuite de un aer dur şi dominator, de o disciplină de fier şi de o forţă lipsită de scrupule.

— Atunci cine eşti? şopti ea, simţindu-şi inima în gât.

El îşi îndreptă spatele şi domină din nou încăperea.

— Încă nu am idee, veni răspunsul încărcat de mister. Şi de ce ar conta?

Lorelai îi privi gropiţa din bărbie, pe care i-o ştia atât de bine, în timp ce el îi făcu un semn lui Montcrieff. Îl privi din nou cu ochii acelei copile care îl iubise cândva. Regăsea în el o mulţime din vechile trăsături. Părul îi era tot des şi negru cu reflexii albăstrui, deşi cei 20 de ani care trecuseră de când nu-l mai văzuse lăsaseră ceva urme sub forma câtorva fire argintii în zona tâmplelor. Cutele ce i se formau în colţurile ochilor aveau aceeaşi paloare ca pe vremea când era doar *un* băiat. Ridul dintre sprâncenele lui negre, care îi dăduse mereu un aer sarcastic, rămăsese identic cu cel al lui Ash. Iar buza de jos era în continuare mai plină decât cea de sus, dându-i acea expresie inconfundabilă.

Buzele acelea le sărutaseră cândva pe ale ei. Iar ea tânjise după ele în acel vid format între momentele de atunci şi prezent.

Acum, se temea de ele. Se temea de el.

O cuprinse un val de durere şi de regret atât de intens, încât i se înmuiară genunchii. Bănuise mereu că Ash avea să devină un bărbat impozant, imposibil de ignorat. Îşi imaginase că îşi trăia viaţa în cine ştie ce loc, cu cine ştie cine. Îşi închipuise că era fericit. Altfel, nu-şi explica de ce nu venise după ea.

Când Montcrieff îşi drese vocea *un* pic cam teatral, Lorelai înţelese motivul pentru care Corbul dăduse scurt şi aprobator din cap înspre el. Montcrieff deschise cartea la întâmplare, prefăcându-se că citea.

— Căpitane, chiar o iei pe această femeie să-ţi fie soţie? La profit şi în vremuri grele, la jaf şi plăcere, la rău de mare şi sănătate până când n-o să mai ai chef de ea?

— Am luat-o deja. E a mea, spuse el fără să o privească.

— Atunci, asta e tot. Prin puterea pe care mi-ai dat-o… tu, vă declar căpitan de piraţi şi soţie. Vă felicit! Poţi săruta mireasa.

— Ba nu poţi! protestă Lorelai, văzând prea târziu că

el nu făcuse nici *un* gest pentru a se apropia de ea. Nu sunt mireasa ta! Pe mine nu mă întrebi dacă îl iau de bărbat? i se adresă ea lui Montcrieff. Pentru că răspunsul e nu. Categoric nu!

Montcrieff râse cu poftă, ca la o glumă bună.

— Câţi n-au încercat să-l ia pe căpitan! Ce te face, femeie, să crezi că tu ai putea, chiar dacă ai vrea?

— Suntem pe o corabie unde cuvântul meu e lege, îi aminti Corbul. N-ai dreptul să spui „da”. Singurul tău drept e să faci ce zic eu.

— Bine, dar asta nu e o căsătorie legitimă, bolborosi ea. Nu va fi recunoscută în nicio ţară din lume. Nu te poţi căsători cu o femeie împotriva voinţei ei.

— Vrei să spui că urma să te măriţi de bunăvoie cu Sylvester Gooch? întrebă el ridicând o sprânceană.

— Nu, normal că nu, dar…

— Deci argumentul tău e nul.

Montcrieff dădu aprobator din cap, fluturându-şi coada în nuanţe arămii.

— De sute de ani, femeile se căsătoresc împotriva voinţei lor. Şi, de obicei, căsătoria e, într-un fel sau altul, cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unei femei. Cu toate astea, multe îşi petrec viaţa stând pe urmele soţilor, aşa cum un ogar umblă pe urmele unui evadat. Cum îţi explici asta?

— Montcrieff! i-o reteză Corbul.

— Da, căpitane.

— Du-te şi îmbată-te! E un ordin.

— Cu plăcere.

Salută fără chef şi dădu să iasă din cabină. Se auzi un tunet puternic, iar cei patru aşteptară ca sunetul să se piardă, ca şi cum ar fi dorit să plece un musafir nepoftit.

— Ia-o şi pe contesa Southbourne şi condu-o la ea în cabină, mai ceru Corbul.

— Lorelai? scânci tânăra femeie, în clipa în care Montcrieff se aşeză între ele, împiedicându-le să alerge una spre cealaltă.

— Aş putea să o îmbăt, se oferi el.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi!

Veronica se smuci atât de violent de lângă el, încât căzu pe pat.

— Vino fără să mai faci atâtea scene şi n-o să fie nevoie să te ating.

Veronica se aşeză la marginea patului, încercând parcă să se ascundă după unul dintre stâlpii baldachinului.

— Nu te las singură, Lorelai. Nu cu el!

— Aş putea rămâne şi eu, zâmbi Montcrieff lasciv. De ce doar mireasa să se culce în noaptea asta cu un pirat? Dacă ai vrea, putem lua parte şi noi la ceea ce va urma.

Veronica păli.

— Du-o într-o cabină cu un hublou cât mai mic, propuse Corbul pe un ton indiferent. N-aş vrea să comită vreun gest necugetat. Îmi e mult mai de preţ vie decât moartă.

Agil şi iute, Montcrieff o prinse de mijloc şi o ridică pe umăr de parcă ar fi fost un sac cu cartofi.

— Ştiu exact unde o să-i stabilesc reşedinţa, comentă el, în timp ce contesa se zbătea zadarnic.

Pana de păun îi gâdila buzele, iar el o smulse cu o strâmbătură dezgustată.

— Lorelai!

Strigătele disperate ale neajutoratei ei cumnate îi cereau să îi vină în ajutor, aşa că Lorelai făcu un pas şi prinse mâna întinsă de Veronica. Vru să avanseze, dar îşi simţi umărul prins ca într-o menghină. Se întoarse spre Corb şi îl apucă de piept, căutând pe chipul lui fie şi o mică umbră de umanitate.

— Te rog, las-o să plece! N-o să te dea de gol, nu va spune nimănui nimic, dacă asta o să-i cer. Pe mine mă vrei, nu pe ea!

Bruma de speranţă dispăru. El era la fel de rece şi de distant ca până atunci.

— Ştii zicala aceea minunată despre secrete? Singurul mod în care doi oameni pot ţine un secret e dacă unul dintre ei e mort.

Montcrieff ieşi, închizând uşa în urma lui. De pe culoar

se auzeau în continuare strigătele şi protestele Veronicăi. Lorelai simţea că i se frânge inima.

— Nu cumva tocmai ai ameninţat că o vei omorî? Din cauza panicii, glasul îi era tot mai sugrumat. O să fie în siguranţă cu dementul acela? continuă ea şi încercă să se îndrepte spre uşă.

Se văzu nevoită să se oprească. Strânsoarea lui redevenise ca de oţel.

— Ai cuvântul meu că Veronica Weatherstoke nu va păţi nimic câtă vreme tu faci ce ţi se cere. Cât timp te supui.

— Dumnezeule! Chiar e nevoie să fii aşa de violent?

Îşi regretă cuvintele imediat ce le rosti. Se întrebă dacă aerul lui sumbru nu devenise de-a dreptul sinistru la auzul vorbelor ei.

— Tot ce ştiu e că violenta m-a ţinut în viaţă în toţi aceşti ani. E tot ce îmi amintesc. Şi, ca să fiu cinstit, în clipa în care voi ieşi din cabină, voi porni la război.

— Du-te atunci! Du-te direct în iad!

— Probabil o să ajung şi acolo într-o bună zi.

Îi desprinse degetele albe încleştate pe tron şi o trase spre el. Era conştient de forţa şi de propria putere, pe care şi le putea manifesta sau tempera cu un control ieşit din comun.

— Dar la noapte am voie să fac *asta*.

Privirea i se opri asupra buclelor ei, iar Lorelai fu cuprinsă de panică.

Oh, Doamne! După orice căsătorie urmează noaptea nunţii, iar Corbul era pe cale să-şi ceară drepturile.

Capitolul 7

De câte ori nu visase acel moment? De câte ori nu şi-l imaginase pe Ash gonind spre ea călare pe un cal alb, răpind-o din întinderile mlăştinoase ale conacului şi dispărând în ceaţă alături de ea? În toate fanteziile ei,

ajungeau să se căsătorească. El o săruta cu blândeţe şi cu tandreţe, tratând-o cu acelaşi respect cu care se purtase în ziua în care se făcuse nevăzut. În ziua despărţirii lor. Cum era să ghicească pe atunci că promisiunea de a se întoarce după ea fusese, de fapt o ameninţare?

Lorelai începu să tremure când degetele lui îi atinseră pielea gâtului, ascunsă de voal, dar se strădui să rămână dreaptă şi demnă. Degetele lui se împleteau cu şuviţele ei, ignorând faptul că părul îi era ciufulit, iar de coafura elaborată de dimineaţă se alesese praful. Brusc, mâna lui îi cuprinse ceafa.

— Ce… ce faci?

— Când eram tineri, purtai mereu părul desfăcut, spuse el, şi începu să-i caute şi să-i scoată acele de păr.

— N-n-u mai sunt t-t-tânără, se bâlbâi ea. Acum trebuie să-l ţin pieptănat în sus. Aşa cere eticheta. Nu pot să…

Dumnezeule, chiar aveau o discuţie despre coafuri într-un asemenea moment?

— Aici nu există etichetă. Nici convenţii sociale, o întrerupse el, trecându-i pletele peste umeri. Aici poţi face ce vrei.

— Dacă e aşa, aş vrea să plec. Să mă duc acasă.

Din pieptul lui amplu ieşi un fel de chicotit, mai degrabă un sunet amuzat.

— Dă-mi voie să reformulez.

Îşi coborî buzele până aproape de umărul ei aproape dezgolit de tăietura amplă a rochiei aurii. O trecură mii de fiori izvorâţi parcă din străfundurile uitate ale fiinţei ei. Senzaţia era atât de intensă, încât i se încleştă stomacul şi i se făcu pielea de găină.

— Nu poţi să faci ce vrei, dar poţi să faci ce vreau.

Corbul o trase şi mai aproape, iar Lorelai rămase ca paralizată. Nu găsea nici măcar forţa de a i se împotrivi. Buzele lui păreau pregătite să le cucerească pe ale ei. Erau umede şi întredeschise, gata să…

— Nu.

Lorelai respinse gândul că acel pirat putea distruge

amintirea cea mai dragă sufletului ei. Dacă ar fi sărutat-o, sărutul n-ar fi semănat nici pe departe cu acela pe care i-l dăduse Ash cândva.

Dacă era groaznic?

Sau, şi mai rău, dacă îi plăcea? Dacă el reuşea să o facă să-şi dorească acel sărut? Dacă această reîncarnare demonică a lui Ash reuşea să o tulbure şi să îi trezească simţurile aşa cum i le trezise Ash când era doar o copilă şi se agăţa de braţele lui? Căci, Dumnezeu îi era martor, Corbul avea farmec, o charismă întunecată cum nu-i mai fusese dat să cunoască şi care îi înnebunea deja simţurile.

Îşi lăsă bărbia în piept, folosindu-şi tiara ca pe un scut. Sau, mai bine zis, ca pe o armă. Cineva mai puţin abil s-ar fi trezit imediat cu un safir Weatherstoke direct în ochi. Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, el o întoarse cu faţa spre pat. Stând în spatele ei, o cuprinse cu un braţ chiar deasupra sânilor. Îi smulse tiara şi voalul şi le aruncă pe jos, fără să ţină seama de valoarea nestematelor ce împodobeau coroniţa.

Ea nici nu reacţionă, căci întreaga atenţie îi era concentrată asupra patului din faţa ei. Salteaua decadentă era împodobită cu atâta mătase, încât Salomeea ar fi fost invidioasă. Aparţinuse haremului unui sultan. Era cusută cu fir de argint ce desenau forme senzuale dintr-un capăt în altul al amestecului viu de ţesături. Nu semăna deloc cu patul matrimonial în care se aşteptase să-şi îndure soarta din noaptea nunţii.

Rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi câteva clipe, respirând precipitat, în timp ce furtuna dezlănţuită legăna corabia. Picioarele lui puternice le menţineau amândurora echilibrul. Coapsele lui încordate se sprijineau de posteriorul ei ca într-un dans neliniştitor pe podeaua mişcătoare de sub ei. Din comoditate, Lorelai dorise ca rochia de mireasă să nu aibă crinolină şi alesese o rochie cu trenă. Regreta alegerea în acele momente când simţea, prin materialul subţire, fiecare formă, vibraţie şi încordare a trupului lui lipit de al ei. Simţea, din felul în care respira, că temutul pirat nu era, în acele clipe, tocmai rece şi distant.

— Unde ne duci? îndrăzni ea, încercând să-i distragă atenţia de la patul ademenitor din faţa lor.

— Oriunde vreau.

O ţinea în continuare strâns lipită de el, iar Lorelai îi simţea excitaţia. Degetele lui îi umblau prin păr. Îi şoptea ceva, dar ea nu auzea nimic altceva în afară de propriile bătăi nebuneşti ale inimii. Buzele lui avide îi atingeau pielea, lăsând parcă dâre de foc. Se oprea din când în când, preţ de câteva clipe ce păreau o eternitate, ca să tragă adânc aer în piept, de parcă ar fi dorit să-i inspire esenţa, să se umple de ea.

— După toate câte s-au întâmplat, spuse el, expirând adânc, după 20 de ani, eşti a mea.

Ceva din vocea lui o făcu să îngheţe. Nu de frică, ci din cauza altui sentiment asemănător. Era prima dată când din timbrul vocii lui răzbătea ceva omenesc, odată cu un amestec teribil de negură şi uimire. De parcă ar fi fost la fel de uluit ca ea că trăiau acele clipe.

Mii de întrebări nu-i dădeau pace. Ar fi vrut să le dea glas, dar se simţea prea laşă. Ash i-ar fi răspuns cu răbdare la fiecare. Dar Corbul? Nimeni nu ştia de ce ar fi fost capabil.

Deodată, el o aplecă deasupra patului, iar şoldurile lui îi blocară orice mişcare. Lorelai scoase un ţipăt de groază când el începu să-i desfacă panglicile rochiei. Când îi simţi, prin materialul pantalonilor, mădularul întărit, Lorelai trecu de la panică la acţiune. Se întinse pe burtă pe pat şi începu să dea din picioare, lovindu-l pe Corb chiar şi cu piciorul beteag. Apoi reuşi să se târască pe partea cealaltă a patului. Nu era chiar cea mai demnă retragere, dar era eficientă.

Acum stătea faţă în faţă cu spaima mărilor, de care o despărţea doar un pat. Iar Corbul o privea sălbatic şi posesiv. Nu se aşteptase să-şi afişeze atât de făţiş sentimentele, de vreme ce până în acea clipă chipul îi fusese impenetrabil.

Spre surprinderea ei, el nu făcu nicio mişcare. Nu încercă să o prindă.

— Nu sunt a ta, declară ea curajoasă.

Intenţionase să spună mai mult de atât, să-i bage minţile în cap acelui barbar, dar simţea o apăsare cumplită în piept şi îi era tot mai greu să respire, dar şi să vorbească. Privirea i se înceţoşă, iar trăsăturile lui dure parcă se dublară, chiar se triplară, la fel ca strălucirile lămpilor. Lorelai nu ştiuse până atunci ce însemna cu adevărat să îi fie frică. Îşi trăise viaţa la cheremul unui individ cu un temperament imprevizibil, căruia îi plăcea să-i chinuiască şi să îi abuzeze pe cei din jur. Dar neliniştea pe care o simţea în preajma lui Mortimer nu o pregătise pentru teroarea absolută, fatală, pe care o simţea în acea clipă.

Crezuse că ştia ce înseamnă să fii neajutorat.

Ei bine, nu ştia. Nici pe departe.

O parte din ea era uimită de el, de acel bărbat creat din putere letală şi ferocitate absolută. În urmă cu mult timp, când era băiat, îl ţinuse în braţe în timp ce el tremura de durere şi de frică. Îi dăduse părul închis precum cerneala din ochii gravi şi îi smulsese zâmbete de pe faţa încordată.

În acel moment, nimeni nu ar fi crezut că acel lucru fusese posibil. Oare amintirile ei erau o minciună? Nu o atinsese niciodată cu un respect tandru? Mereu fusese o bestie dură şi violentă?

„Ash, unde eşti?”

El nu era acolo. Nu era cu ea, în acea cameră. Nu era în răufăcătorul sinistru care îşi încorda muşchii cu o putere devastatoare.

Pe Lorelai o ardea pieptul, iar inima i se zbătea ca într-o cuşcă, în cele din urmă, corpul o forţă să dea afară o gură de aer pe care nu-şi dăduse seama că o ţinuse prizonieră în plămâni. Mişcarea atrase privirea Corbului către pieptul ei.

Când se uită în jos, îşi dădu seama că îi alunecase corsajul desfăcut până în talie, iar corsetul îi împingea sânii destul de sus încât semilunile roz ale areolelor se iveau pe deasupra, carnea abundentă tremurând în acelaşi ritm cu fiorii ce îi străbăteau restul corpului. Dacă ar fi purtat camizolul de bumbac, ar fi ferit-o de privirea lui.

Însă cămăşuţa franţuzească transparentă a Veronicăi, atât de subţire încât cu greu putea fi numită cămăşuţă, strălucea ca aripile unei păsări colibri, mai mult dezvăluind decât să acopere.

Cu un scâncet, îşi ridică iute corsajul până la umeri, prinzându-l de decolteu.

Lumina unui fulger transformă ochii bestiei în chihlimbare argintii, care străluceau la fel de fierbinţi ca oţelul încălzit.

— Vino aici, Lorelai, îi ordonă el.

Vocea îi era mai puţin sigură decât înainte sau doar i se păruse?

— Nu sunt soţia ta. Nu poţi să-mi dai ordine, de parcă aş fi un membru al echipajului tău. Dacă sunt aici împotriva voinţei mele nu înseamnă că îţi aparţin.

El îşi schimbă poziţia capului.

— În privinţa asta greşeşti, Lorelai.

El vorbi printre dinţi, întinzându-se peste pat în timp ce ocoli unul din stâlpi.

— Nu o să-mi placă, ameninţă ea, făcând un pas în spate.

Oare o transforma într-o mincinoasă?

Piratul ajunse la capul patului şi numai un colţ o separa pe Lorelai de soarta ce o aştepta. Iar el stătea în faţa ei din nou, ca un turn întunecat cu o graţie satirică. Un bărbat care se mişca atât de uşor, încât ea nu îi observă paşii. Umbra îi ajunse la ea înaintea lui, iar acum era destul de aproape ca să-i simtă respiraţia.

— Îţi promit că ţipetele tale vor fi de plăcere, nu de durere.

Lorelai simţi din nou că nu se putea mişca, în timp ce cuvintele lui îi stârniră un tremur în pântec. Fu hipnotizată de ceva străin şi familiar în acelaşi timp din ochii lui întunecaţi. Piratul nu clipi. Nu întrerupse contactul vizual, aşa cum ar fi dictat legile umane şi cele sălbatice.

— Nu a mai rămas niciun pic de bunătate în tine? Un scâncet îi scăpă în timp ce lacrimile îi ardeau tâmplele. Chiar însemn atât de puţin pentru tine?

— Atât de puţin?

El păru intrigat, apoi afişă o expresie ce nu putea fi citită.

— Am supravieţuit, făcu el o pauză. Clipi, după care păru că se răzgândeşte. Am traversat orizonturi pentru tine, Lorelai.

Se întinse să îi mângâie maxilarul, obrajii, buzele care îi tremurau. Se opri la râul de umezeală de pe tâmplele ei şi îi şterse o lacrimă, pe care o frecă între degete şi o examină ca şi cum ar fi fost o substanţă necunoscută.

— Te urmăresc de câteva luni.

— De câteva luni? spuse ea uimită, mintea ei încercând să înţeleagă ce îi spunea.

— Am venit după tine în momentul în care m-am întors în Anglia.

Înapoi în Anglia? Unde fusese? Unde fusese 20 de ani? De ce nu venise după ea în momentul în care păşise pe pământ britanic?

— Te-am spionat în estuar, continuă el. Cum învăţai o vidră orfană să înoate. Şi m-am hotărât să-ţi dau cât mai multe zile posibile fără mine. Mă tem că e singurul lucru bun pe care pot să ţi-l ofer. Am aşteptat cât de mult am putut. Îşi încleştă pumnii. Dar nu puteam să te văd căsătorită cu alt bărbat. Aşa că acum suntem aici şi nu mai e nimic de făcut în privinţa asta.

— Vorbeşti de parcă nu ai niciun control asupra situaţiei, se minună ea.

— Aşa este. Mereu a fost. Corbul părea că se scuza, lucru în acelaşi timp terifiant şi absurd. M-am născut în momentul când te-am auzit spunându-mi să trăiesc, iar de atunci ai fost a mea. Ai dreptate, Lorelai, nu pot face nimic în privinţa asta.

— Atunci poate că ar fi trebuit să te las să putrezeşti sub acel frasin.

Lorelai voia să îl rănească. Să îl îndepărteze cumva, până ce putea să preia controlul asupra situaţiei.

— Poate că ar fi fost mai bine pentru amândoi.

Se juca distrat cu o buclă de la tâmplă, una dintre

şuviţele care nu puteau fi îmblânzite şi îi încadrau faţa.

Apoi palmele lui i se plimbară în josul gâtului, spre umeri. Erau chiar mai aspre decât şi le amintea ea, iar bătăturile le simţea ca şmirghelul pe pielea ei fină. Cu un gest felin, piratul îşi lipi obrazul de al ei, barba înţepându-i faţa, în timp ce el părea să îi inhaleze parfumul la fel cum ar fi savurat un vin scump înainte să-l guste.

Capul lui întunecat se aplecă spre gâtul ei, plimbându-şi buzele pe el. Căldura respiraţiei lui transformă atingerea limbii lui într-o arşiţă, făcând-o să simtă ceva umed şi trădător între picioare.

Dorinţa înflori, iar panica îşi făcu şi ea loc, alungând senzaţia de teroare cu un fior ameţitor. Lorelai nu putea să permită să fie supusă. Nu de el. Nu aşa. Nu până când nu îl găsea pe Ash în prădătorul cu ochii goi.

Genunchiul lui Lorelai lovi carnea tare înainte ca tânăra să se hotărască să lupte. Fugi pe lângă el, în timp ce un mârâit evadă din gâtul lui, urmat de blesteme înfiorătoare.

Ea speră să pună masa între ei, pentru a câştiga puţin timp.

Nu se gândise însă mai departe. Unde putea să se ducă pe un vas nefamiliar? Ce o aştepta de cealaltă parte a uşii?

Corabia se înclină brusc, iar piciorul stâng al lui Lorelai atinse pământul cu mai multă forţă decât putea suporta. Plânse de durere când glezna ei cedă şi căzu în faţă, muşcându-şi buza destul de tare ca să sângereze în urma impactului cu podeaua.

Lacrimile deja nu mai curgeau de frică sau de durere, ci din cauza frustrării. Arăta ca o toantă întinsă pe podea. În ciuda antipatiei din ce în ce mai mari faţă de Corb, nu voia ca Ash, dacă mai rămăsese ceva din el, să o vadă umilită astfel.

Poate că el se enervase destul de tare cât să o omoare înainte să apuce să-şi ridice capul. Atunci nu ar mai fi trebuit să-şi înfrunte propria umilinţă.

El fu lângă ea într-o clipă, o întoarse, o ridică şi o

strânse la piept. Aşa cum făcuse ea cu mult timp în urmă. Lacrimile lui Lorelai deveniră o furtună torenţială. Încercă să nu-şi aducă aminte când plânsese ultima oară în braţele lui. Ultima dată când arătase ca o toantă în faţa lui. Fusese din cauza unui corb.

Fără să spună un cuvânt, o conduse spre pat. Lorelai încă şchiopăta. O făcu să se aşeze, ignorându-i protestele. Apoi Lorelai încetă să i se mai opună. Chiar şi când el duse mâna spre buzunarul pantalonilor.

— Hai, dă-i drumul! Să se termine odată, spuse ea, aproape plângând, strângându-şi braţele la piept într-o ultimă încercare de a-şi proteja intimitatea. Prefer să mor decât să-ţi fiu soţie.

El împietri, cu mâna pe jumătate scoasă din buzunar.

— Crezi că o să te ucid?

— De ce nu? L-ai ucis deja pe Mortimer. Şi nu oriunde, ci în faţa bisericii, a lui Dumnezeu şi a zeci de martori. N-ai avut nicio ezitare, nicio…

— Ştiu din experienţă că ezitarea e principala cauză a morţii.

Scoase din buzunar o batistă şi o flutură ca şi cum asta l-ar fi ajutat să-şi demonstreze teoria. Lorelai era cel puţin surprinsă. Tocmai îl lovise în zona intimă. De ce nu era negru de furie? Cum de nu-i aplica cine ştie ce pedeapsă cumplită, cum ştia că fac piraţii?

— De ce plângi?

Tonul lui nu era mânios, ci confuz. Lorelai observă că el evita să-i spună fratelui ei pe nume.

— La naiba, ţi-a rupt piciorul! Ţi-a omorât animalele şi te-a făcut să le mănânci. Şi mă îndoiesc că ultimii 20 de ani alături de el au fost un deliciu. Nici nu-şi putea imagina cum fuseseră acei ani. Spune-mi că nu te-a impresionat aşa de tare moartea lui încât o să începi să-l jeleşti!

Rosti cuvintele cu un dezgust evident, scoţând la iveală un temperament pe care Lorelai îl crezuse rămas în trecut.

— Pe Ash îl jelesc, pufni ea, ştergându-şi nasul. Pentru că el a dispărut pe vecie, iar un străin i-a luat locul. Ash n-

ar fi comis niciodată o faptă atât de monstruoasă. Nici măcar faţă de Mortimer.

— Ai şi nu ai dreptate, se strâmbă el.

Păru că vrea să continue, apoi se răzgândi şi îşi aţinti asupra ei privirea mai curând plină curiozitate decât de regret.

— Mi-ai zis cândva că, pentru a deveni un monstru, trebuie să faci ceva monstruos. Iar în timpul petrecut în tinereţe la Southbourne, Ash bănuia că, în acel trecut pe care nu şi-l amintea, făcuse ceva cumplit. Din ziua în care ne-am despărţit, sunt convins că tot ce se temea Ash că făcuse era, de fapt, o joacă de copil.

Lorelai îl asculta uimită cum vorbea despre el însuşi la persoana a treia. Corbul îşi întinse mâinile spre ea, cu palmele în sus.

— Acum, aceste mâini sunt pătate de sânge. Atât de mult sânge, încât s-ar înroşi canalul pe care tocmai navigam. Dar nu de aceea mi-a fost atât de uşor să-l omor pe fratele tău, continuă el, strângând pumnii. Crede-mă, Lorelai că, dacă tu n-ai fi fost de faţă, n-aş fi avut generozitatea de a-i oferi o moarte atât de lipsită de durere!

Ea închise ochii la amintirea momentului în care pumnalul străpunsese gura deschisă a lui Mortimer.

— N-a fost o moarte lipsită de durere. Cel puţin nu a părut. Acum ce o să faci, o să-mi arăţi şi mie cum e? Voise să-l provoace, dar spusese cuvintele aproape în şoaptă. Asta e? Despre asta e vorba în această aşa-zisă noapte a nunţii? Vrei să plătesc pentru păcatele lui Mortimer? Să verşi sângele a doi oameni nevinovaţi în aceeaşi zi?

— Sânge? Nevinovaţi? se încruntă el confuz.

— Virginele sângerează, nu? întrebă ea, privindu-l drept în ochi.

El coborî privirea, apoi închise ochii şi expiră adânc, aproape cavernos.

— Eşti încă fecioară, şuieră el. După atâţia ani?

Degetele i se încordară ca nişte gheare, apoi se relaxară brusc.

Înainte ca Lorelai să-i poată răspunde, el ajunse deja la uşă. Se rezemă cu o mână de ea şi apucă strâns clanţa ca şi cum în orice clipă putea apărea cineva care l-ar fi târât de acolo. Formele ciudate şi întunecate ale tatuajului i se vedeau pe sub cămaşă. Parcă prinseseră viaţă şi se mişcau în ritmul respiraţiei lui greoaie. Apăsă clanţa şi se întoarse spre ea.

— Nu poţi fi atât de oarbă încât să crezi că Mortimer era nevinovat.

Cu mâinile tremurând, Lorelai îşi şterse lacrimile.

— A făcut lucruri cumplite, dar nu era un ucigaş. Nimeni nu merită să moară cum a murit el.

— Ba era un ucigaş!

Corbul evită să o privească, dar degetele aproape că i se albiseră de la forţa cu care strângea clanţa.

— Şi merita să moară de 7.000 de ori!

Lorelai rămase blocată şi aproape că scăpă rochia pe care încă o strângea în dreptul pieptului. 7.000 era un număr foarte precis.

— Ce spui acolo? De ce 7.000?

— N-are importanţă.

El deschise uşa, iar Lorelai tresări.

— Lovitura abilă pe care mi-ai dat-o cu genunchiul te-a salvat de consumarea căsătoriei.

Tot nu se uită la ea şi, din motive neştiute, asta o bucură.

— Culcă-te, Lorelai, dar nu-ţi face iluzii. O să primesc ce-mi doresc. Vei fi a mea.

— Niciodată! strigă ea.

El ieşi, închise uşa şi o încuie. Şi, într-un moment de slăbiciune nemaivăzut, Corbul îşi sprijini fruntea de bariera de lemn şi oţel pe care o pusese între ei. Inspiră adânc şi repetă cuvântul pe care de 20 de ani şi-l spunea la finalul fiecărei zilei.

— Întotdeauna.

Capitolul 8

— Fir-ar a dracului de treabă! scrâşni Corbul, smulgându-şi cămaşa şi lăsând ploaia să-l învăluie.

Durea.

Îl durea totul. Pielea, sub picăturile reci ca gheaţa, muşchii contractaţi până dincolo de limite, în efortul disperat de a se înfrâna, de a se controla. Îl durea şi mădularul de la lovitura cu genunchiul pe care i-o dăduse Lorelai. Iar cel mai tare îl durea acel muşchi inutil care i se zbătea în piept. Se zbătea tot mai dornic să distrugă platoşa de gheaţă în care îl învelise.

N-avea importanţă că îl durea. Durerea era bine-venită. Era, poate, singurul lucru care îi fusese prieten.

Iadul. Un loc pe care avusese suficient timp să-l studieze. Să-i analizeze zidurile. Originea. Semnificaţia. Asta făcuse timp de 20 de ani.

Iadul lui începuse în clipa în care se oprise să bea ceva cu Mortimer Weatherstoke la un han din Heybridge. Iar 12 ore mai târziu, se trezise pe o corabie, departe în larg, despărţit de singura persoană care însemnase vreodată ceva pentru el. Iadul lui însemnaseră ani munciţi pe o punte asemănătoare celei pe care tocmai stătea, pe furtuni la fel de puternice precum furtuna din clipa aceea, sub ploi care îi şfichiuiau rănile de bici de pe spate. Iadul însemnase să doarmă în lanţuri, în hrube puturoase şi murdare, deznădăjduit, flămând, înfrigurat, visând la acele câteva luni în care fusese în paradis.

Visând la Lorelai.

Paradisul lui pierdut.

Iadul însemnase oceanele nesfârşite şi nemiloase care îi despărţeau. Orizontul cenuşiu care, atâţia ani, fusese pentru el una cu pierzania. Până într-o bună zi, când decisese să pună punct. Cum spunea Milton în *Paradisul pierdut?*

„Prefer să domnesc în iad decât să trudesc în rai”.

Dar, pentru a domni în iad, trebuia să devină una cu diavolul. Şi chiar asta făcuse. Simţise că deja ştia fiecare ungher al iadului şi că îi înţelegea fiecare supliciu.

Ce nesăbuit fusese! În acea noapte, descoperise o nouă adâncime a abisului.

Descoperise adevăratul iad în acele clipe în care stătuse în pragul uşii de la cabina lui, cu mâinile încă impregnate de căldura trupului ei, simţind în nări aroma ei, ştiind că trupul ei moale şi ademenitor putea fi al lui. Şi alegând să se retragă. Să plece.

Iadul însemna să-i privească chipul mult iubit, care cu timpul devenise adorabil, şi să-l vadă pustiit de suferinţă. Însemna să nu o poată săruta. Însemna refuzul rostit de buzele lui Lorelai şi respingerea din privirile ei.

Iadul însemna să se fi transformat în diavol tocmai ca să-şi recâştige îngerul salvator.

Dumnezeule, ce ironie! Ce tragedie nenorocită! Ea era în continuare un înger, fie doar şi pentru că-şi păstrase puritatea. După atâţia ani.

Făcuse o greşeală fatală, pentru care nu se pregătise. Crezuse că torturile suferite, tragediile şi vânătoarea de comori distruseseră tot ce era uman în el şi că o putea face a lui fără să ţină cont de protestele şi de împotrivirea ei. Însă timpul avea un efect ciudat şi ucigător asupra amintirilor, iar el subapreciase efectul pe care atingerea ei îl avea asupra lui după atâta amar de vreme. Uitase ce putere fantastică avea asupra lui. Ea, fata care putea trezi morţii cu glasul ei.

Îşi apăsă tatuajul din dreptul inimii. Şi-ar fi dorit ca inutila inimă să înceteze să mai bată. Simţea că îl copleşea ura, familiara ură care îi ucidea toate sentimentele.

La naiba, avusese un plan! Muncise enorm la el de când se întorsese în Anglia. Şi iată că afurisitul Mortimer Weatherstoke îşi băgase din nou coada şi îi zădărnicise urzeala. Îi forţase mâna obligând-o pe Lorelai să se mărite.

Aşa cum îi mărturisise şi ei, o lăsase să-şi vadă de viaţă la Southbourne Grove pentru că, după cele aflate de

la spionii pe care îi instalase acolo, îşi imaginase că, odată însurat cu Veronica, nemernicul conte avea să uite de existenţa lui Lorelai. Desigur, nu era deloc bine pentru contesa de Southbourne, dar el câştiga astfel timp să-şi pregătească răzbunarea şi, totodată, să facă planul pentru a o recâştiga pe Lorelai.

Ca să aibă o viaţă alături de ea, voia ca mai întâi să-şi recapete memoria. Să-şi recapete identitatea.

Se pierduse complet în cei 20 de ani petrecuţi departe de ea. Din nou. Căci îşi pierduse umanitatea, nu doar memoria. Câştigase însă câte ceva. În afară de o avere inimaginabilă şi de o reputaţie cumplită, câştigase nenumăraţi duşmani şi un echipaj format din oameni care, la rândul lor, se puteau transforma în inamici redutabili dacă nu şi-ar fi primit ce li se cuvenea. El era regele iadului, iar ei erau demonii lui, cu o foame nebună de sânge, de femei şi, mai presus de toate, de bogăţie. Aşa că urzise un plan prin care toată lumea avea de câştigat.

Ascunzătoarea secretă a împăratului Claudius.

Dacă ar fi găsit celebra comoară, atât el, cât şi echipajul s-ar fi putut retrage. Totodată, ar fi putut uita pentru totdeauna de semnele de întrebare legate de trecutul lui. Chiar dacă nu găsea nimic despre propria copilărie, căutările aveau să-i dea lui Lorelai ceva timp fără el.

Diavolul din el era negru şi lacom. Egoist. Desfrânat. Atât de desfrânat! Ştiuse că, odată ce o putea avea pe Lorelai, urma să îşi piardă controlul. Urma să o posede chiar dacă ea nu voia să i se ofere. În acea noapte, fusese la un pas să o facă.

De mult nu mai avusese nici măcar prilejul să-şi piardă cumpătul. În timp, învăţase că furia îi venea în ajutor dacă avea răbdarea să o ţină sub control. Tocmai de aceea nu-l sfârtecase pe Mortimer Weatherstoke imediat ce i se ivise ocazia.

Planul fusese altul, făurit după felul aparte în care diavolul privea ideea de dreptate. Era un plan pe măsura crimelor comise de Mortimer.

Primise însă vestea că Mortimer pusese mâna lui Lorelai ca miză la un joc de cărţi, iar un anume Sylvester o sărutase şi se pregătea să o facă a lui. Planul se schimbase precum curenţii furioşi ai oceanului, într-o singură zi, acostase corabia, se ocupase rapid de Gooch şi de Weatherstoke şi făcuse unicul lucru la care se putuse gândi ca s-o lege pe vecie pe Lorelai de el, până când moartea avea să îi despartă.

Acum, când privea în urmă, era posibil să se fi pripit un pic.

Numai că, vreme de 20 de ani, fusese ca un maniac mânat de un singur gând şi de o singură imagine. Era posedat de o femeie la care nu putea renunţa sub niciun chip, căci devenise parte din el. Singura parte din el care conta, îşi spunea uneori. Să uite de ea ar fi fost ca şi cum şi-ar fi tăiat o mână sau un picior.

Iar de acum, era a lui la bine şi la rău. Dar de ce asta nu-l făcea să se simtă mai bine, ci, culmea, mult mai rău?

Pentru că, aşa cum bănuise, nu era tocmai dornică să se lege de diavolul în persoană. De Corb. Ea îl voia pe Ash.

„Păcat”, îşi spuse el. Pentru că, la fel ca fratele ei, Ash fusese ucis. Şi nu doar o dată.

Băiatul pe care ea îl iubise devenise doar o cochilie, un înveliş sub care trona sufletul negru al celui în care se transformase şi care îşi cerea drepturile asupra ei. Era diavolul care se întorsese să îndeplinească promisiunea unei fantome.

Pentru că, în ciuda a tot şi a toate, soarele tot la vest apunea.

Capitolul 9

Sebastian Montcrieff îi jurase credinţă Corbului în urmă cu patru ani. O făcuse pentru că dorea să se convingă că exista pe lume un om care dădea şi mai puţini bani pe viaţă decât dădea el. Pe viaţă şi pe orice, în general.

Sau pe oricine.

Până de curând.

Rezemat de uşa cabinei, cu o ţigară bună în gură, Sebastian privea cu ochii mijiţi ploaia care cădea în torente şi spuma albă a valurilor care se spărgeau de corabie cu un muget puternic. Marea făcea tot posibilul să înghită corabia, iar la cârmă stătea Corbul, ţinându-şi echilibrul pe picioarele puternice, cu o mână pe cârmă, iar cu cealaltă provocându-i pe zeii mării să arunce în luptă toate armele. Fie foc, trăsnet sau valuri uriaşe.

Montcrieff înţelegea exact de ce se afla căpitanul pe punte. Voia ca duşul de gheaţă să-i potolească focul ce îi ardea în vene. Sau în vintre, dacă era cazul.

Sebastian însuşi avusese nevoie să se răcorească la fel după o confruntare cu contesa, care se zvârcolise şi-l scuipase până ce se dăduse bătut şi se retrăsese, deopotrivă excitat şi vrăjit.

Primise ordin să nu se atingă de Veronica Weatherstoke, aşa că nu o sedusese, deşi îşi dorea cu ardoare s-o facă. Era limpede pentru el că femeia avea mare nevoie să fie sedusă cum se cuvine. Montcrieff făcu eforturi mai mari decât şi-ar fi dorit ca să-şi ia gândul de la infatuata contesă şi-şi concentră atenţia asupra căpitanului.

O luase de nevastă, dar era clar că n-o făcuse a lui.

De ce naiba?

Montcrieff se încruntă şi suflă de pe buze un cerc perfect de fum, apoi luă o înghiţitură mare de whisky. Al câtelea pahar era? Al şaselea? Al şaptelea? Nici nu mai avea importanţă. Avea să bea până când reuşea să dezlege enigma. Ce pirat care se respecta lua decizii când era cu mintea limpede?

Dacă acel pirat chiar exista, n-ar fi vrut să-l cunoască.

Îşi turnă fără prea mult ceremonial al şaptelea sau al optulea pahar şi decise să soarbă stând cu ochii pe singurul om căruia îi dăduse vreodată ascultare.

Împreună, el şi Corbul ridicaseră apatia la rang de artă şi făcuseră din avariţie o religie. Înainte să se alăture echipajului de pe Bocetul Diavolului, Sebastian se crezuse

imun la frică. Însă, când văzuse brutalitatea tăcută, fără scrupule de care era capabil nemilosul Corb, învăţase despre sine mult mai mult decât dacă şi-ar fi dedicat întreaga viaţă autocunoaşterii.

Sebastian îşi dăduse seama că nu era imun la frică, ci dependent de ea.

Şi nimeni nu-l înspăimânta mai tare decât Corbul.

Dacă n-ar fi ştiut cum stăteau lucrurile, ar fi fost tentat să creadă că individul era o reîncarnare a lui Typhon, zeul haosului şi al mării. Căpitanul avea în el ceva special, ce nu mai văzuse la altcineva. În scurt timp, Sebastian înţelesese că era fie cel mai apropiat prieten, fie cel mai mare duşman al morţii. Căci demonii îl lăsaseră în viaţă de mai multe ori decât era omeneşte posibil.

Cu timpul, curiozitatea lui Montcrieff faţă de căpitan se transformase într-o invidie plină de respect şi apoi, în mod cu totul surprinzător, într-un soi de frăţie. Nimeni nu îndrăznea să se apropie atât de mult de Corb fără ca, de frică, boaşele să i se strângă până ce ajungeau cât două boabe de strugure. Insolenţa lui obişnuită completa perfect bine cunoscutul calm terifiant al Corbului. Fiecare avea propriul rol. Corbul obţinea cu violenţă ce-şi dorea, iar Montcrieff se bucura violent de pradă. Aveau deja atât de mult! Titluri. Putere. Prestigiu. Pământuri. Aveau mai mult decât merita oricine din acel echipaj de secături.

Dar niciodată nu era de ajuns.

Pentru Sebastian, pirateria era o ocupaţie cu care se îndeletnicea din plăcere. Nicio altă experienţă nu se compara cu sentimentul de a trăi intens. Îi plăcea că avea libertatea de a nu considera pe nimeni rege şi niciun ţinut, acasă. Desigur, urma ordinele Corbului, în general. Până la urmă, era corabia lui. Dar, cu toată brutalitatea de care era capabil şi pe care nu se sfia s-o ascundă, Corbul nu era un tiran. Echipajul lui era format din oameni pe care îi angajase cândva ca mercenari pentru o luptă şi cărora le plăcuse atât de mult plata sau misiunea pe care o primiseră încât îl imploraseră să-i lase să rămână.

Cazurile în care ajungea să-şi ucidă un membru al

echipajului erau extrem de rare. În cei patru ani de când îl cunoştea pe căpitan, îl văzuse doar de trei ori luând viaţa unui pirat de-al lui. Pe unul, pentru că le dăduse autorităţilor informaţii după ce fusese capturat în Maroc. Altul fusese ucis pentru că alertase forţele britanice şi le dăduse indicii despre captura ascunsă în catacombele din Inverthorne Keep.

Şi ce bătaie de cap avuseseră din cauza asta! Cel mai special caz fusese cel al lui Jeremy Smyth, care îşi adusese o copilă de 11 ani în cabină.

Sebastian se înfioră amintindu-şi întreaga tărăşenie şi luă o înghiţitură ceva mai mare de whisky. N-avea să uite niciodată reacţia de atunci a căpitanului. Că îl pedepsise pe Smyth era impropriu spus. Îl dezmembrase. Fără a scoate un sunet, fără frenezia pe care ţi-o dă de obicei furia, căpitanul o împinsese spre Sebastian pe copila care tremura ca o frunză şi se îndreptase spre Smyth.

Ca fata să nu asiste la scenă, Sebastian o dusese acasă şi îi oferise nişte bani, bucuros că răpitorul nu apucase nici să o dezbrace. La întoarcere, pe corabie domnea o linişte apăsătoare, întreruptă doar de înjurăturile înfundate ale lui Samuel Barnaby, care spăla sângele de pe punte. Ce rămăsese din Smyth fusese agăţat de catarg şi îl ţinuseră acolo până când duhoarea devenise de neîndurat.

Aşa acţiona căpitanul. Cel mai adesea, nu era nevoie să dea vreun ordin. Nici să scrie un set de reguli. Oamenii lui ştiau ce aştepta de la ei şi, atunci când nu ştiau, erau atenţi la fiecare pas, la fiece mişcare.

Nimeni nu înţelegea care era motivaţia Corbului. Lăcomia? Poate. Cultul personalităţii, dorinţa de a deveni o legendă? Sau vărsarea de sânge. Întotdeauna era mult sânge. Deşi cei din echipaj se aventurau uneori să discute în cea mai mare taină despre înclinaţiile căpitanului, niciodată nu contase cu adevărat.

Până acum. Până să apară ea.

Fără avertisment şi fără vreo explicaţie, el ordonase întreruperea celei mai mari vânători de comori de la descoperirea celei de la Copper Shuttle, ca să răpească o

fată bătrână şi oloagă şi să ucidă un conte ruinat. Comportamentul căpitanului nu fusese doar excentric până la extrem, ci chiar îngrijorător. Cum enigmaticul Corb nu dădea niciodată explicaţii şi nu justifica nimic în faţa nimănui, Sebastian şi restul membrilor echipajului priveau şi se minunau, întrebându-se dacă Lorelai şi Veronica Weatherstoke aveau cumva vreo legătură cu Comoara lui Claudius.

Lorelai părea că îl cunoaşte. Îi spusese Ash.

Dumnezeule, Corbul avea un nume? Un trecut? Ceva nu era în regulă.

Era mai uşor pentru toată lumea, în special pentru Montcrieff, să îl considere pe Corb un personaj mitic, venit pe lume într-un mod ridicol de sălbatic din cine ştie ce zeu antic. Poate că valurile îl smulseseră de sub unghia lui Poseidon sau din măruntaiele lui Neptun ori… ceva asemănător.

Ideea că era posibil ca el să fie doar un simplu muritor ca toţi ceilalţi era neliniştitoare. Încă era în viaţă pentru că se dovedise mereu agil, viclean, puternic şi avea noroc chior?

Când simţi că ploaia îi înţepă suficient pielea, căpitanul se retrase de pe punte, evitând cu pricepere obstacolele. Primi prosopul pe care i-l întinse Sebastian şi se şterse pe faţă, apoi pe păr. Un mic muşchi din obraz îi zvâcnea, ceea ce la el însemna un acces de furie.

— Nu sunt vreun expert în relaţii conjugale, căpitane, căci am distrus doar câteva, dar rămăsesem cu impresia că noaptea nunţii durează ceva mai mult decât a ta.

— N-am chef.

Privirea pe care i-o aruncă era ameninţătoare precum Sahara fără apă şi oceanul în furtună – o descriere potrivită, dar nici pe departe suficientă.

Sebastian bănuia că amândoi erau la fel de prost dispuşi. Şi că proasta dispoziţie le fusese provocată de două doamne Weatherstoke care, pe cât erau de atrăgătoare, pe atât de puţin erau dispuse să le permită să se bucure de farmecele lor.

— Atunci, lasă-mă să-ţi ofer câteva înghiţituri din acest scotch de Ravencroft, exagerat de scump. Merită fiecare bănuţ. Sau ar fi meritat, dacă l-aş fi plătit. O să te încălzească instantaneu.

— Nu.

Montcrieff încercă să-şi dea seama care din cei doi căpitani pe care îi avea în faţa ochilor înceţoşaţi de băutură era cel real şi care era dublura. Aşa că se îndreptă spre amândoi şi aproape că scăpă ţigara din gură.

— Nu te-am mai văzut refuzând una, două… cinci băuturi. Ce te-a apucat?

Corbul împături prosopul şi porni spre cabina căpitanului.

— Dacă beau, s-ar putea să uit.

Sebastian pufni şi se lăsă să cadă într-un scaun cu spătar înalt.

— Nu pentru asta e băutura?

— S-ar putea să uit motivele pentru care am lăsat-o singură. Şi s-ar putea să mă întorc la ea.

— Înţeleg, minţi Sebastian, împingându-i căpitanului un scaun. Cam căpoasă mireasa. Nu pot să-mi imaginez de ce.

Tăcerea Corbului era cât se putea de grăitoare. La fel şi felul în care se aşează pe scaun, cu apa picurându-i de pe haine şi din păr. Montcrieff decise că ar fi fost periculos să dea peste cap încă un pahar.

— De când permiţi cuiva să-ţi refuze ceva? îl provocă Sebastian.

— Cu ea e altceva, murmură căpitanul.

— Al naibii de diferită, sunt convins. Nu s-a mai întâmplat să pornim într-o misiune atât de riscantă pentru ceva aşa de nesemnificativ ca o femeie. Vreau să spun că…

Corbul ridică mâna, făcându-i semn să tacă. Ceva din rigiditatea gestului îi făcu părul măciucă.

— N-am făcut-o doar pentru ea, iar tu ştii asta.

Habar nu avea, dar era suficient de înţelept ca să-şi ţină gura. Nici măcar el, care îşi forţa norocul din pură distracţie, nu se simţea în largul lui sub privirea scrutătoare

şi nepământeană a Corbului. Abia înconjuraseră Cape Wrath în căutarea râurilor scoţiene, iar mica aventură ce o avusese în prim-plan pe sora contelui le punea în pericol întregul plan. Însă Corbul avea dreptate. Capturarea proaspetei lui mirese nu fusese singurul lor obiectiv în Maldon. Răpiseră o contesă, uciseseră un conte şi pe bogatul domn Gooch... La naiba, probabil toată marina britanică era în alertă!

— Ştii bine că sunt curios din fire, îndrăzni el şi se aşeză picior peste picior, ca să aibă un aer cât mai nonşalant. N-am fost niciodată în criză de femei frumoase şi dornice. De ce te-ai aventura să te însori cu cineva care nu e niciuna, nici alta?

Corbul privea fix înspre foc. Îi luă atât de mult timp să răspundă, încât Montcrieff începu să creadă că nu-i auzise întrebarea.

— Ţi-am povestit vreodată cum am devenit pirat? întrebă Corbul, sprijinindu-şi bărbia în mâini, cu un aer contemplativ.

— Nu...

Ciudata întrebare îi stârni curiozitatea lui Sebastian, dar îl şi amăgi. Căpitanul nu dezvăluia niciun afurisit de lucru despre el. Niciodată. Sebastian ardea de curiozitate să afle, aproape la fel de mult cum îşi dorea ca mai întâi să primească răspuns la întrebarea lui.

— Totul a început de la o revoltă pe o corabie, unde lucram pe atunci.

— O revoltă, zici? Erai printre cei care o provocaseră sau erai ţinta ei?

Privirea căpitanului aproape că îl arse, aşa că se grăbi să încuviinţeze din cap.

— Desigur, tu ai condus revolta.

Picături de apă sărată se adunaseră pe genele Corbului în timp ce privea fix spre foc. Montcrieff bănui că în acele flăcări dansa şi se zbătea chiar trecutul căpitanului.

Şi-ar fi dat un ochi să afle ce vedea el.

— Fusesem sclav. Ani întregi. Am fost vânduţi din Japonia unui comerciant argentinian foarte crud. Nu voiam

decât să ajungem la mal şi să plecăm acasă. Însă, înainte de a ajunge la mal, am fost preluaţi de un vas al Companiei Generale Transatlantice, o firmă din Franţa. Căpitanul francez ne-a considerat prizonieri, piraţi şi proprietatea lui. Scuipă în focul care începu să sfârâie. Ne cam săturasem. Iar când am văzut că nu e chip să îl convingem nici cu vorba bună, nici cu ameninţări, l-am omorât. Buzele i se curbară într-un soi de grimasă diabolică. Se vedea că amintirea îi făcea plăcere. I-am omorât pe toţi din echipajul francez. Rechinii au avut parte de un ospăţ pe cinste. Dintr-odată, m-am trezit pe o corabie nouă, plină de aur argentinian şi de trandafiri franţuzeşti fertilizaţi chiar cu rahatul căpitanului, dacă-ţi vine să crezi. Imaginează-ţi ce putoare era acolo!

Sebastian îşi putea imagina şi chiar o făcu. Apoi mai luă o gură de whisky.

— Ar fi trebuit să întorc vasul din drum, şopti căpitanul atât de încet, încât furtuna aproape că îi înghiţi cuvintele.

— S-o întorci? întrebă Montcrieff uimit. Ce vrei să spui?

— Ne-am dat seama prea târziu că nu aveam idee unde ne aflam şi că măcelărisem toţi marinarii, continuă el, cu o strălucire de amuzament diabolic în ochi. Când ne-am dat seama că suntem în partea cea mai de jos a continentului sud-american, aproape că am îmbrăţişat pământul chilian. Abia după ce l-am luat pe Montez din Peru am descoperit că, dacă am fi întors şi am fi navigat spre nord când încă eram în Atlantic, am fi reuşit să ajungem înapoi în Anglia înainte de…

În oftatul Corbului se simţea o undă de regret.

— Înainte de ce? întrebă repede Sebastian.

— Înainte de tot. Pe atunci, în echipaj erau foarte mulţi orientali. Am făcut o înţelegere să traversăm Pacificul, pentru că nu puteam să întorc doar eu corabia. Urma să acostăm undeva de unde cei din echipaj să se poată împrăştia, fiecare în ţara de unde venise, şi să-şi ia partea de aur. Îşi încleştă mâinile şi îşi trecu degetele prin păr,

fiind vizibil afectat. Cu toţii ne doream doar să ajungem acasă, repetă el. Şi mereu a apărut cineva care să ne oprească, să ne întârzie, să ne captureze ori să ne omoare. Ba japonezii, ba chinezii, ba ruşii, ba indienii, algerienii, spaniolii... Sigur, şi francezii, pentru ce păţiseră căpitanul şi cei din echipajul lui şi pentru că aveam controlul asupra unui vas de-al lor. Doamne, da, şi prusacii! Ce neam de brute! Din acest motiv am luptat atât de mult la început, atât de dur, pentru că o lume întreagă mă împiedica să ajung la îndeplinirea unei vechi promisiuni. Nu-mi venea să cred ce aglomeraţie nenorocită era în afurisitele de oceane. Cu toţii eram supăraţi, furioşi. Sătui să fim trataţi ca nişte animale, să ni se ia totul. Aşa că am început să luăm, la rândul nostru, de la alţii. Intram în luptă cu fiecare vas care ne ieşea în cale. Am decis de atunci să nu încep niciodată un război pe care nu-l pot câştiga.

— Şi nici nu ţi s-a întâmplat să pierzi vreunul.

— Dar cu ce preţ?

Asta era problema.

— Mă tot întrebau cum mă cheamă. Toţi pe care îi recrutam, îi ajutam sau îi executam. Voiau să urmeze pe cineva, să blesteme pe cineva sau, mai rău, să se laude cu numele celui pe care l-au capturat sau l-au ucis. Aşa că le-am oferit un nume. Şi, înainte de a mă întoarce în ţara mea, am devenit Corbul. Pufni ironic, aruncând o privire spre cabina unde era ea. Nimeni nu ştie nici măcar de unde îmi vine numele.

— Întotdeauna am presupus că numele vine de la faptul că pasărea asta e o creatură înspăimântătoare care prevesteşte moartea şi aşa mai departe. Ştiind afinitatea căpitanului pentru şah, Sebastian argumentă: Sau deoarece turnurile[4] sunt considerate mai puternice decât nebunii sau caii, ca să nu mai vorbim de pioni. Ele pot prelua controlul în orice direcţie s-ar îndrepta.

O privire întunecată îl săgetă.

— Întotdeauna am apreciat felul în care vezi lucrurile,

4 *Rook,* în limba engleză în original, înseamnă corb sau turn - cea mai puternică piesă de şah după regină, (n.red.)

Montcrieff.

Făcând o grimasă, tovarăşul lui se foi în scaun.

— Nu-mi face complimente, nu-mi place.

— Foarte bine, pentru că o să-ţi demonstrez cât de tare te înşeli.

— Nici asta nu-mi place.

Lui Sebastian nu-i plăcea unde se ajunsese. Se simţea neliniştit şi neîncrezător.

— Oamenii sunt agitaţi, căpitane. Nu le place să fie femei pe corabie.

— Nu vor rămâne aici mult timp.

La cine se referea, oare? La membrii echipajului? Sau la femeile de pe corabie? Convins că epuizase rezervele de bunăvoinţă ale căpitanului, se ridică de pe scaun, cu sticla de whisky în mână.

— Văd că navigăm spre nord. Reluăm căutarea gurilor de vărsare ale râurilor?

Corbul făcu semn că nu.

— Ne îndreptăm spre insula Mull.

Montcrieff îngheţă chiar în clipa în care se pregătea să mai ia o înghiţitură din licoarea arămie.

— Bine, dar... am fost deja acolo. Am explorat toată coasta vestică. Niciun râu nu...

Corbul se ridică şi îi aruncă lui Montcrieff o privire care îi luă câţiva ani din viaţă.

— Îmi pui judecata la îndoială, Sebastian?

Ca un părinte sever, căpitanul îi spunea pe nume doar când era nemulţumit de el.

— Nu, dar trebuie să le explic oamenilor.

— Le spui doar că ăsta e ordinul meu. E tot ce trebuie să ştie.

Deşi nu-i plăcea ce îi auzeau urechile, Sebastian nu avea câtuşi de puţin tendinţe sinucigaşe, oricât de beat ar fi fost.

— Da, căpitane, mormăi el şi, după un salut ameţit, se îndreptă spre holul care ducea spre cabina lui.

Corbul rămase pe scaun, privindu-şi braţul şi trasând linii lipsite de sens pe tatuajul pe jumătate distrus.

În drum spre cabină, Montcrieff avu o revelaţie tulburătoare pe care nu o putea ignora oricât whisky ar mai fi băut.

Corbul nu era un zeu. Nu era un monstru. Nu era o legendă. Era doar un om. Iar oamenii aveau vicii. Sentimente. Slăbiciuni.

Oare Lorelai Weatherstoke fusese, atâta amar de vreme, punctul slab al Corbului? Oare avea la elegantul ei deget mic acel lucru de a cărui existenţă se îndoia o lume întreagă?

Inima Corbului?

Căci, dacă aşa stăteau lucrurile, ea tocmai devenise cea mai periculoasă femeie din lume.

Şi cea mai de preţ.

Capitolul 10

Lorelai îşi ţinea corsajul rochiei cu o mână şi cu cealaltă scotocea printre obiectele personale ale Corbului. Nu era o îndeletnicire lesne de făcut doar cu o mână, dar încă nu găsise ceva cu care să-şi lege partea de sus a rochiei şi nu ajungea la panglicile de la spate, pe care el i le desfăcuse. Aşa că deocamdată nu avea altă variantă şi deschidea sertar după sertar, cufăr după cufăr, căutând ceva cu care să se îmbrace.

Se crăpa de ziuă, iar marea era acoperită de un abur ceţos. Lorelai nu reuşise să închidă un ochi toată noaptea, aşa că i se păruse o idee bună să facă altceva în loc să stea speriată şi să aştepte ca el să revină în cabină.

Petrecuse deja ore în şir ghemuită pe cuvertura patului, îngrozită de furtună, de corabia care se clătina în toate părţile şi de dezvăluirile răpitorului ei. Dezvăluiri care nu-i spuseseră prea multe.

Ash. Ash devenise pirat. Corbul. Un nume mai faimos şi mai de temut decât cele din perioada de glorie a piraţilor precum Barbosa, Sir Francis Drake, Barbă Neagră şi Henry

Morgan.

Mai de temut decât toţi laolaltă.

20 de ani. Venise după ea după 20 de ani.

Cum? De ce? Şi… cum? Marina Regală Britanică era cea mai puternică din lume, iar el reuşise ca nimeni altul să le scape printre degete.

Oare autorităţile ştiau de prezenţa lui continuă în apele britanice? Sigur l-ar fi observat vreo patrulă a flotei regale ce supraveghea canalul. Corabia nu arbora steagul piraţilor, ca în poveştile de demult. Dar chiar şi aşa… Riscul părea uriaş, chiar şi pentru cineva atât de îndrăzneţ ca el.

Spusese că o urmărea de mai multe luni.

Gândul acela o făcu să simtă fluturi în stomac. Mai multe luni puteau însemna şi un an, dacă era să-l creadă pe cuvânt. Pe vidra despre care vorbise, William Wallace, o eliberase vara trecută. Corbul spusese că o văzuse. O spionase în timp ce îl învăţase pe micul Wallace să înoate şi să prindă peşti.

Dar parcă citise în ziare că îl capturaseră pe Corb în Scoţia, destul de recent, şi fusese dus la închisoarea Newgate. De unde evadase. Ar fi trebuit să fie mai atentă la ştiri. Dar de unde să ştie ce avea să urmeze? Sau măcar să-şi imagineze.

Ghemuită pe patul lui uriaş, petrecuse ore în şir derulându-şi amintirile, îngrijorată cu privire la ceea ce avea să urmeze. Avea nervii întinşi la maximum şi se săturase să se tot frământe. Atunci luase hotărârea de a face ceva, orice, ca să îşi ocupe mintea. Şi să se încălzească.

N-o mirase deloc descoperirea că dulapurile şi cuierele ordonate ale Corbului conţineau cam tot atâtea arme cât haine. Scoase un pumnal subţire, dar periculos de ascuţit, cu mâner încrustat cu pietre preţioase. Părea genul de armă făcută pentru un prinţ arab.

Lorelai îl lăsă deoparte şi îşi continuă căutările. Îşi dorea nespus să găsească ceva de pus pe ea, care să îi acopere goliciunea. Îşi trecu degetele peste o cămaşă ţesută dintr-un fir gros, precum cel de lână, dar moale şi

fin, nicidecum aspru. O ridică şi se bucură de textura bogată, mângâindu-şi obrazul cu ea. Avea fineţea catifelei şi mirosea a rom şi a sare. Aroma o învălui, ducând-o cu gândul la întinderi tropicale şi mări liniştite strălucind în soare. La fel şi fel de locuri unde nu fusese niciodată, dar pe care acest om pe care nu crezuse că avea să-l mai revadă le explorase în detaliu.

Privi spre uşă, ca să se asigure că nimeni nu intrase pe nesimţite în cabină, apoi îşi dădu jos rochia de mireasă distrusă, corsetul şi cămăşuţa şi trase pe ea cămaşa lui. Era lungă, îi trecea de coapse, şi se chinui să o închidă, pentru că în loc de nasturi avea nişte noduri mari şi complicate din material textil. Croiala din jurul gâtului era ciudată şi largă. Imediat ce puse cămaşa pe ea, simţi cum o cuprinde o căldură binefăcătoare.

Continuă căutările şi găsi o eşarfă lungă, crem, pe care şi-o petrecu în jurul taliei. Ascunse cuţitul între cutele eşarfei, pentru orice eventualitate. Nu că ar fi ştiut cum să îl întrebuinţeze corect, dar din moment ce era pe o corabie a piraţilor, era firesc să poarte o armă, nu?

Doamne, nu-şi imaginase că avea să se gândească vreodată la asta.

Dădu şi peste un pistol, iar după căutări febrile găsi gloanţele într-un sertar. Nu trăsese în viaţa ei cu un pistol, aşa că îi luă ceva timp să îşi dea seama cum să-l încarce, dar în cele din urmă reuşi. Probabil arăta ridicol cu fustele rochiei de mireasă şi o bluză bărbătească ciudată, dar nu avea timp să se gândească la astfel de nimicuri.

Dulcele ei Ash se transformase în nemilosul Corb. Îi spusese dar că avea de gând ca acea falsă căsătorie să se consume imediat ce urma să-şi revină de pe urma loviturii. Îi spusese că voia să o facă a lui cu sau fără voia ei. Şi probabil că pe biata Veronica o aştepta o soartă asemănătoare.

Lorelai şchiopătă spre uşă şi se gândi la puţinele opţiuni pe care le avea.

Dacă rămânea în cabină, soarta îi era pecetluită. Avea să fie la mila lui. Iar mila nu fusese, în ultimii 20 de ani,

tocmai punctul forte al Corbului.

Pe furiş, cu ajutorul ceţii şi cu mult, mult noroc, ar putea s-o găsească pe Veronica, iar cumnata ei cea isteaţă putea şti unde se găseau bărcile de salvare.

Tatăl ei făcuse afaceri în comerţul maritim. Când venea vorba de corăbii, navigaţie şi mare, Veronica ştia mai multe decât majoritatea bărbaţilor.

Lorelai ajunse la uşă şi observă că nu se închidea doar pe dinăuntru. Era logic, ce căpitan ar fi riscat să fie încuiat de cei din echipaj?

Apăsă clanţa şi se opri.

Dacă pusese pe cineva să stea de pază la uşă? Poate pe Montcrieff, ticălosul acela fără scrupule. Sau poate că el însuşi stătea pe post de gardian. Gândul acela o înfioră. Lorelai deschise ferestruica din alamă din uşă şi privi afară. Micul hol era învăluit în umbră, dar, din ce observa, nu se vedea niciun pirat.

Făcu un pas în spate, deschise uşa şi întinse mâna în care ţinea pistolul. Făcu un pas în faţă. Era singură. Îşi relaxă umerii pe care îi încordase şi îi ridicase aşa de mult încât îi ajunseseră aproape de urechi. Îşi ridică încet fusta şi păşi cu băgare de seamă, aproape ţinându-şi respiraţia, atentă ca nu cumva să se împiedice de cele trei trepte care duceau spre holul îngust.

Cu o zi în urmă, fusese prea îngrozită de ce i se întâmpla ca să admire corabia, care nu era departe de un vas de lux, dar cu pasagerii grosolani. Toată noaptea privise lămpile electrice, întrebându-se cum era posibil să existe pe o corabie. Era un lucru excentric de care nu auzise până atunci.

Îşi ţâra piciorul beteag pe covoare roşii groase şi luxoase, întrebându-se dacă aşa se simţise şi Pierre Aronnax în timp ce explora Nautilus: uluit, îngrozit şi impresionat peste măsură.

Îşi spuse însă că nu avea timp să exploreze. Trebuia să o găsească degrabă pe Veronica. Unde spusese Montcrieff că urma să o ducă? În camera albastră? Unde ar putea fi asta? Luminile difuze se reflectau în ceaţă, creând

o atmosferă din altă lume, ca dintr-un vis.

Lorelai încercă să se concentreze şi să îşi amintească puţinele lucruri pe care, în plină panică, memoria ei le păstrase din ziua în care fusese răpită. Cabina căpitanului, din care tocmai ieşise, era sub puntea deschisă din spate. Cabinele luxoase ocupau toate partea din spate de la acel nivel al corabiei. Se opri în capătul unui hol cu patru uşi aflate la o distanţă egală una de cealaltă, două în dreapta şi două în stânga.

Dacă bănuiala ei se dovedea adevărată, existau cabine destinate ofiţerilor sau oaspeţilor de vază. Trebuia să nu facă zgomot, pentru că, oricine ar fi fost subalternii Corbului, cu siguranţă erau aproape la fel de nemiloşi şi lipsiţi de scrupule ca el.

Lorelai observă atunci că ultima uşă din dreapta fusese zăvorâtă din exterior. Ce şanse erau ca pe acest nivel să fie şi alţi prizonieri în afară de ea şi de Veronica? Nu avea de unde să ştie. Însă ştia că, oricine ar fi fost încuiat acolo, i-ar fi putut deveni aliat. Ceea ce era un avantaj, socoti ea. Trase cât putu de încet, întredeschise uşa şi primul lucru pe care îl văzu în cabină fu covorul albastru, lucru pe care îl interpretă drept un semn fantastic.

Deschise larg uşa şi şopti:

— Veronica?

În acel moment, aproape că scăpă pistolul din mână, căci se năpusti ceva spre ea. Sfeşnicul greu din mâinile Veronicăi se opri la câţiva centimetri de tâmpla ei.

— L-Lorelai?

Căzură una în braţele celeilalte. Tânăra femeie tremura groaznic şi făcea eforturi disperate să nu izbucnească în plâns. Îşi îmbrăţişa cumnata, dar nu lăsase sfeşnicul din mână.

— Am crezut că ai… că el a… Oh, Doamne! Ce s-a întâmplat cu rochia ta? Eşti teafără?

Lorelai se desprinse din îmbrăţişare şi îi apăsă buzele cu degetele.

— Sunt bine, scumpa mea. Deocamdată sunt bine. Ascultă-mă! Nu avem mult timp. Cea mai bună cale să

scăpăm de aici e să fugim cu o barcă de salvare. Îţi aminteşti dacă ai văzut bărcile când ne-au adus aici? Ştii unde ar putea fi şi cum să le coborâm la apă?

Veronica dădu din cap. Chipul ei palid, cu trăsături fine, se profila fantomatic în ceaţă.

— Corabia asta e mai rapidă decât cele cu care sunt învăţată, şopti ea. N-am văzut niciuna la fel. Şi suntem la bord abia de câteva ore. Cine ştie unde suntem şi în ce ape navigăm acum?

Tăcu şi privi peste umărul lui Lorelai, spre hol.

— Aşteaptă!

Se aventură afară.

— Ce faci? întrebă Lorelai, izbutind să o ajungă din urmă şi luând-o de braţ, ca să rămână una lângă cealaltă.

— Ceaţa e de mai multe feluri, spuse Veronica, arătând spre capătul coridorului ce dădea direct spre puntea învăluită în abur. O ceaţă ca asta se formează doar când malul e aproape. Dacă am reuşi să luăm o barcă, să vâslim până ce ajungem destul de departe de corabie şi până ce ieşim din norul de ceaţă, am avea şanse.

Lorelai o strânse în braţe, mulţumindu-le tuturor zeilor că avea alături o femeie atât de isteaţă şi de învăţată.

— Cred că e mai bine decât să rămânem blocate aici.

Veronica încuviinţă din cap.

Se strecurară pe punte. Nici picior de pirat. Corabia era cufundată în tăcere, dacă nu luau în seamă zgomotul făcut de motoare.

— Bărcile de salvare sunt dincolo de bucătăria de sub punte, spuse Veronica, indicând direcţia, undeva în stânga lor. Va trebui să coborâm pe o scară aflată în exterior. După ce ajungem la barcă, n-o să avem mult timp. Cel de la timonă sigur ne va vedea, căci în curând ceaţa se va risipi.

— Crezi că am putea să-l lovim pe marinar fără să îl ucidem? întrebă Lorelai, arătând spre sfeşnicul din mâna Veronicăi.

— Dacă avem noroc, răspunse Veronica, pe un ton nu tocmai optimist. Să sperăm totuşi că nu se va ridica ceaţa de tot şi că nu vom fi observate.

Se strecurară de-a lungul punţii, lăsându-se în jos în dreptul ferestrelor bucătăriei şi pipăind în întuneric pentru a găsi scara pe care să coboare la bărcile de salvare.

Veronica se opri atât de brusc, încât Lorelai aproape că se împiedică de ea. O luă de mână şi o conduse către bara de oţel a unei scări suspendate.

— Bărcile de salvare sunt la două punţi deasupra apei, îi şopti Veronica la ureche. Nu are cine să ne ajute de aici, de pe puntea principală, aşa că va trebui să slăbim funiile în acelaşi timp, în aşa fel încât barca să atingă apa fără să ne răstoarne. Înţelegi? E posibil să ne rănim puţin.

Lorelai avea gura uscată şi simţea cum îi bubuia inima în piept, dar încuviinţă şi se prinse strâns de draga ei prietenă.

— E singura cale. Ia-o înainte!

Veronica îşi ridică fusta până în dreptul taliei, iar Lorelai se apropie şi îi dădu mâna, ca să o ajute să îşi ridice piciorul şi să treacă de cealaltă parte a parapetului înalt.

— Crezi că o să poţi coborî scara? Nu vei avea probleme din cauza piciorului? întrebă Veronica îngrijorată.

Nu ştia ce să-i răspundă.

— N-o să am încotro, decise ea în cele din urmă.

— Hei! Nu te mişca! Stai pe loc, afurisito! se auzi o voce răguşită şi cunoscută. Dacă te tot împotriveşti, o să-ţi împiedic picioarele ca să stai locului odată!

Lorelai tresări, iar degetele Veronicăi i se înfipseră în carne.

Un behăit jalnic o uimi şi o amuză în acelaşi timp pe Lorelai, care înţelese că bărbatul care vorbise nu i se adresase nici ei, nici Veronicăi.

— Mai loveşte-mă o dată în cap şi-o să-ţi întorc favorul, capră bătrână şi căpoasă! strigă iar bărbatul, de data asta ceva mai tare şi cu mai multă nemulţumire în glas.

— Barnaby? şopti Lorelai.

Ce căuta pe corabie paznicul domeniului de vânătoare de la conac? Şi cu cine vorbea? Bietul om avea probabil peste 70 de ani. Îl angajase cu un an în urmă, ca să aibă

grijă de animalele ei dragi, care se tot înmulţeau. La început, nu se purtase prea grozav, fusese morocănos şi nu-i convenise că trebuia să lucreze pentru ea, fiind limpede că nu-i plăcea ca o femeie să-i dea ordine. Dar se purtase frumos cu animalele şi avusese grijă de ele. La rândul lor, căpătaseră încredere în el, iar în scurt timp se împrieteniseră. Lorelai îl îndrăgise, la rândul ei, pe septuagenarul arţăgos.

Se îndreptă spre locul de unde îi auzise vocea.

— Ce faci? protestă Veronica. Trebuie să plecăm.

— E Barnaby, răspunse Lorelai. L-au răpit şi pe el, se pare. E atât de slăbit, de firav... Cine ştie, poate îl vor obliga să sară în mare ori i-au hărăzit o moarte la fel de cumplită.

Oare piraţii încă făceau asta?

— Nu mi-aş ierta-o dacă nu l-aş salva, continuă ea.

Veronica privi cu prudenţă norul de ceaţă care devenea tot mai subţire, în timp ce soarele se pregătea să apară la orizont.

— Bine, dar ai grijă, nu mai avem mult timp.

— Hei! strigă Barnaby din nou. Care bântui pe acolo? Ia hai, dă-mi o mână de ajutor s-o pun jos pe afurisita asta şi să...

Ochii înceţoşaţi de rom se măriră când în faţă îi apăru Lorelai, care aproape îl strivi într-o îmbrăţişare.

— Milady, ce dra... ce Dumnezeu faceţi aici?! exclamă el, bătând-o cu prudenţă pe umăr. Nu ştiam că sunteţi pe aproape. Dacă ştiam, n-aş fi vorbit aşa. Nu sunteţi... nu suntem în siguranţă aici, pe punte.

Barnaby se desprinse cu grijă din îmbrăţişare şi aruncă priviri bănuitoare în jur.

— Barnaby! suspină ea, apucându-l uşor de umerii slăbiţi. Îmi pare atât de rău că ai fost târât şi tu în toată nenorocirea! Spune-mi, au mai luat prizonier pe cineva de la conac?

Bătrânul îşi şterse mâna de pantaloni, evitând să-şi privească stăpâna în ochi.

— Doar pe mine, milady. Doar este treaba mea să

îngrijesc animalele, nu?

— Animalele? întrebă ea uimită.

— Am adus toţi orfanii pe corabie, altfel mureau de foame. Prin urmare, am luat-o şi pe Grace O'Malley. Se putea fără ea? Dar s-a făcut afurisită rău, de când suntem pe mare nu mă lasă deloc s-o mulg.

Dacă ceaţa n-ar fi fost atât de deasă, Lorelai ar fi observat ţarcul improvizat din spatele bucătăriei. În interior, capra Grace O'Malley – botezată, în mod ironic, după un temut pirat irlandez – behăia la fel de nemulţumită şi încruntată ca întotdeauna. Alături, se afla un coş cu cei opt pisoi pe care îi salvase cu doar câteva zile în urmă de la înec. Cineva îi băgase în sac şi îi aruncase în estuar. Toţi începură să miaune când o recunoscură.

— Dumnezeule! se minună Lorelai. Cum i-ai convins să te lase să iei animalele?

— Ah, păi să vedeţi, începu Barnaby jenat, dar nu apucă să-şi înceapă povestea că lângă ei îşi făcu apariţia Veronica, atenţionându-i să tacă şi să se grăbească să traverseze puntea.

— Venim, îi şopti Lorelai şi luă coşul în care pisoii continuau să miaune de zor. O să fugim cu barca de salvare, îi spuse lui Barnaby. Ţine ăsta, continuă ea şi îi dădu pistolul, convinsă că ştia mai bine ca ea să-l folosească. Ia pistolul, ca să ne apărăm cu el la nevoie, şi urmează-mă!

— După dumneavoastră, milady.

Barnaby luă arma, apoi dispăru în ceaţă.

— Mă duc să o iau pe bătrânica Grace şi ne vedem la scara ce coboară spre bărcile de salvare, adăugă el.

— Te-ai gândit foarte bine, Barnaby. Mă bucur că te-am găsit înainte să fugim. Nu o să te abandonez aici!

Lorelai îl sărută pe unul dintre favoriţii cu păr argintiu şi se avântă pe puntea învăluită în ceaţă, cu o mână întinsă în faţă, până când ajunse la scară, lângă Veronica.

— Ce-i asta? se încruntă cumnata ei când văzu coşul de răchită.

— Pisoii.

— Pisoii? Pisoii tăi? De ce au luat piraţii nişte pui de mâţă?

— Nu ştiu. Poate că aveau de gând să-i mănânce. Crezi că ai putea să urci în barcă, iar eu să-ţi dau coşul? Barnaby o să vină imediat cu Grace O'Malley şi, sper eu, cu o funie. Am putea să…

— Grace? Capra Grace? întrebă Lorelai, iar în ochii ei de jad începură să joace sclipiri de panică. Lorelai, nu putem lua animale cu noi! Nu avem timp. Trebuie să le lăsăm aici dacă vrem să scăpăm de pe corabia asta blestemată!

— Nici nu mă gândesc să las animalele aici! insistă Lorelai. Veronica, oamenii ăştia sunt nişte ticăloşi fără suflet. Trec prin foc şi sabie armate întregi fără să clipească, iar noaptea dorm ca nişte prunci, fără vreo mustrare de conştiinţă. Îţi dai seama ce le vor face acestor creaturi fără apărare?

Ca să fie mai convingătoare, ridică şi mai mult coşul, obligând-o pe Veronica să privească în ochi trei pisoi portocalii vărgaţi, unul gri, doi cu blana albă cu pete negre şi maro, unul alb şi un bulgăraş pufos şi argintiu cu ochii albaştri, care nu semăna cu niciunul dintre fraţii lui.

— Nemernicii ăştia îi vor îneca într-o zi bună, mai spuse ea.

— Nici pomeneală.

Din ceaţă se desprinse silueta cumplită a Corbului. Apăru precum Hades în împărăţia umbrelor, pregătit să ia în stăpânire încă un suflet.

Lorelai îngheţă la vederea lui. Se mişca precum o panteră. În linişte, cu pasul lent şi uşor al unei feline sătule, conştiente că vietăţile din jur tremură de groază la apariţia ei şi că era prima care urma să se înfrupte din pradă, devorând bucăţile cele mai bune. Iar simpla sa prezenţă îi avertiza pe şacali că înţelept ar fi să stea deoparte şi să îşi aştepte rândul.

Dacă el era Hades, stăpânul Infernului, atunci ea era Persefona? Era trofeul după care el tânjea. Era mireasa târâtă în abis, împotriva voinţei ei, ca să-i fie soaţă.

Era tot mai limpede că asta intenţiona Corbul să facă.

Veronica gemu deznădăjduită, iar Lorelai se aşeză instinctiv în faţa ei, regretând amarnic că dăduse pistolul din mână.

Spre marea ei mirare, lângă Corb stătea Barnaby, cu capul plecat şi mâinile la spate, ca un copil care tocmai fusese mustrat.

Dar unde era arma? Oare i-o luase Corbul?

Lorelai şi-ar fi dorit să se ducă la bătrânul slujitor şi să-l consoleze, dar o namilă de pirat îi ţinea calea.

Buzele Corbului erau strânse într-un fel de surâs diavolesc.

— De ce crezi că s-ar chinui bătrânul Barnaby să mulgă o capră încăpăţânată ca să hrănească nişte pisoi orfani dacă aveam de gând să-i măcelărim?

Îi smulse din mână coşul de răchită şi i-l dădu lui Barnaby, care ezită o clipă înainte de a-l lua.

— Pe corabia asta, toată lumea are ceva de făcut. Iar Barnaby s-a dovedit a fi, în mod surprinzător, un îngrijitor de animale foarte priceput.

— Lasă-l să plece! El n-a avut nicio legătură cu tentativa noastră.

Intenţionase să rostească acele cuvinte cu fermitate, dar de pe buze îi ieşiră nişte şoapte pe jumătate rugătoare, pe jumătate întrebătoare, care se izbiră de el ca de un zid. Îi era teamă să ridice ochii şi

I să-i înfrunte privirea.

— Furi de la mine şi apoi îmi dai ordine pe corabia mea?

Lorelai înlemni.

— Să fur?!

— E flanela mea, nu?

— Flanela?

Lorelai nu mai auzise în viaţa ei acel cuvânt.

— Cămaşa mea din flanel. Trebuie să recunosc însă că pe tine cade mai bine.

Ea privi în jos şi observă cu groază că doi dintre ciudaţii nasturi se desfăcuseră, iar gulerul inexistent îi

alunecase pe unul din umeri. Se grăbi să-l ridice până sub bărbie şi mai că nu se sugrumă cu el. Abia apoi avu curajul să-i înfrunte privirea ucigătoare.

El o cântări cu acei ochi ca de rechin, iar ea îi scrută chipul dureros de cunoscut. Trăsăturile îi erau aproape ca înainte, dar, cu toate acestea, nu-l regăsea deloc pe Ash în el. Şi chiar îl căutase. Doamne, cum vâna fie chiar şi cea mai mică sclipire din băiatul pe care îl iubise!

Bărbia îi era mai amplă şi mai puternică decât înainte. Pielea i se închisese la culoare, bătută de soare şi de vânt. Liniile ce îi despicau obrajii se adânciseră, ca şi cum un artist crud, dar extrem de priceput i-ar fi cizelat trăsăturile ceva mai pline din tinereţe.

Nu-şi schimbase hainele şi avea gulerul desfăcut, la fel ca al ei. Tatuajele de pe piept se vedeau destul de clar, iar liniile lor sinuoase ajungeau până spre gât. Lorelai crezu că vede forma unei labe de tigru ce părea să-i sfârtece beregata.

Vru să-i satisfacă repede curiozitatea, ca să pună capăt discuţiei nedorite despre ţinuta ei.

— Trebuia să pun ceva pe mine şi am ales cel mai ieftin lucru peste care am dat.

— Nu-i adevărat. Porţi o cămaşă din cel mai fin caşmir, ţesută din blana unor animale ce nu pot fi tunse decât o dată la trei ani. Valorează mai mult decât rochia ta de mireasă.

Veronica mângâie uşor materialul, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că lucrurile stăteau întocmai cum spusese el.

— N-am ştiut, protestă ea.

Cu toate că tatăl ei fusese conte, nu-şi permisese prea multe lucruri scumpe. Iar cămaşa era crem, simplă, fără bijuterii, ciucuri sau cusături complicate. Probabil şi pumnalul pe care îl ascundea sub ea era foarte valoros. Nestematele cu care era încrustat mânerul ar fi ajuns ca să scoată din iarnă un sat întreg.

Se uită spre Barnaby, implorându-l din priviri. Era momentul ideal. Dacă încă avea pistolul, era ocazia perfectă să-l îndrepte spre Corb şi să-l convingă astfel să îi

elibereze pe toţi. Dacă mai apărea vreun membru al echipajului, era prea târziu.

Dar dacă Barnaby l-ar împuşca pe Corb?

Gândul acela îi provocă un sentiment ciudat de teamă şi durere. N-ar fi deplâns moartea unui criminal violent, dar sufletul i s-ar fi sfărâmat dacă l-ar fi văzut murind pe bărbatul ce purta chipul adorat al lui Ash.

Ce era de făcut?

Corbul veni mai aproape şi îi ridică bărbia, cu toate că Lorelai ar fi făcut orice numai să nu fie nevoită să se uite în ochii lui.

— Ai căpătat curaj. Mai mult ca înainte.

Ea nu era de aceeaşi părere. Dintotdeauna fusese timidă. Speriată. Toată viaţa ei, se lăsase cu laşitate în voia unui tiran. Noaptea, prefera să îngheţe de frig ori să moară de foame decât să-şi deranjeze servitorii. Ar fi preferat să se arunce în marea tumultuoasă decât să aibă o confruntare verbală cu cineva. Cu atât mai puţin cu un pirat. Ar fi dat orice să poată dispărea în ceaţă, chiar în acele momente.

— N-am vrut să-ţi fur nimic. Îmi pare rău.

Chiar îi cerea scuze individului care îi ucisese fratele, care îi răpise pe ea, singura rudă rămasă în viaţă, servitorul şi pisicile?

— Am fost nevoită să iau cămaşa pentru că mi-ai distrus partea de sus a rochiei, îi aminti ea timidă.

Din ceaţă, răsunară râsete groase de bărbaţi. Lorelai simţi că inima i se face cât un purice când îşi dădu seama că erau înconjuraţi.

Înconjuraţi de piraţi.

Degetele Corbului îi strânseră bărbia tremurândă.

— Trebuia să rămâi unde te-am lăsat.

Veronica scoase un scâncet de spaimă, iar Barnaby îşi plecă şi mai mult capul. Atât de mult încât mai avea un pic şi îi dispărea în coşul pisicilor. Lorelai simţea că, într-un fel ciudat, frica îi dădea curaj.

O făcea mai îndrăzneaţă. Îşi puse mâna pe încheietura groasă a Corbului, dându-şi seama exact ce

avea de făcut.

— Şi dacă ţi-aş face o propunere?

Privirea lui se opri o clipă asupra mâinii ei.

— Te ascult.

— Lasă-i să plece pe Veronica şi pe Barnaby, iar eu nu o să încerc din nou să-ţi scap printre degete.

Din nou râsete. De data asta, mai zgomotoase. N-o nimerise. N-o nimerise deloc.

Degetele lui alunecară de la bărbie pe linia maxilarului şi apoi pe gât. Fu surprinsă să constate că atingerea lui o făcea să saliveze şi se forţă să înghită în sec. Se simţea de parcă un flux necunoscut de forţă şi de energie i se prelingea prin vene ca mierea.

— N-ai cum să-mi scapi, Lorelai.

Vocea lui căpătase atingeri de mătase şi o moliciune catifelată. Suna ca ameninţarea unei seducţii inevitabile. Ca promisiunea posesiunii. Lorelai simţi că începeau să-i tremure genunchii. Ar fi fost gata să jure că marea calmă pe care navigau devenise brusc agitată.

Barnaby făcu un pas în faţă, cu mâna sus.

— Nu vă bateţi capul pentru mine, milady. Nu trebuie să…

Tăcu în momentul în care Corbul îl puse la respect dintr-o singură privire. Făcu un pas înapoi.

— Nu e cazul să-l salvezi pe Barnaby. Nu are nevoie. De aproape zece ani face parte din echipajul meu şi se numără printre oamenii cei mai de încredere.

Înţelegea, în sfârşit. Iar adevărul o biciuia cu şfichiul de gheaţă al trădării.

— Barnaby? suspină ea, privindu-şi servitorul.

În tot acest timp, omul ei de încredere fusese, de fapt, spionul Corbului? Al căpitanului fără scrupule? Îi dădură lacrimile. Îl considerase prietenul ei şi crezuse că îl putea salva.

Oare nu putea avea încredere în nimeni pe lume?

— Aveam nevoie de un om loial pe care să-l instalez în casa ta, îi explică pe un ton indiferent căpitanul. Ştiam că doar tu vei prefera să angajezi un bătrân neputincios în loc

să-ţi iei un argat chipeş sau măcar în putere.

Barnaby se îndreptă şi îşi scoase scufia roşie pe care o purta de când îl ştia. Brusc, arăta cu zece ani mai tânăr.

— Iertare, milady, spuse el.

Se simţea umilită. Suferea. Se alesese praful de propunerea ei. Dar îşi încercă şi ultima şansă.

— Atunci las-o pe Veronica să plece. Vocea îi devenise fermă, chiar dură. Rece. Veronica pleacă, eu rămân.

— Nu, Lorelai! strigă tânăra femeie.

Corbul pufni şi îi dădu drumul, făcând un gest larg spre corabia care încă nu se vedea complet din cauza ceţii.

— Amândouă sunteţi în custodia mea. Nu eşti în măsură să negociezi. Aici nu negociem. Aici eu iau ce-mi aparţine.

— Veronica nu-ţi aparţine, îl contrazise Lorelai.

— Tu, în schimb, da. Iar ea e doar asigurarea.

Lorelai se desprinse de Veronica şi înaintă spre el.

— Ce pot face ca să-i obţin eliberarea? murmură ea. Ce trebuie să fac?

Chiar atunci răsări soarele, împrăştiind ceaţa, dar nu în totalitate. Corabia era scăldată într-un abur auriu. Până şi Corbul era învăluit în lumina aproape nepământeană, în timp ce o privea pe Lorelai. Razele soarelui i se reflectau în negrul lucios al pletelor şi în privirea pătimaşă. Tăcu o clipă, apoi îi răspunse la întrebare.

— Cred că ştii ce trebuie să faci.

Capitolul 11

Strălucirea lacomă din privirea lui nu lăsa loc de interpretări. O dorea şi voia ca ea să i se supună. Era flămând de sex. Lorelai simţi un nod în gât. Şi fluturi în stomac.

— De acord, spuse ea, decisă să renunţe la teama permanentă în care trăia de când se ştia. O să fac orice-mi ceri.

— Nu, Lorelai! Nu trebuie. Nu face asta pentru mine!

Veronica o trase de mână şi se aşeză între Lorelai şi Corb.

— Ia-mă pe mine în locul ei! E fecioară. Sunt mai tânără şi mai puţin fragilă decât ea. Şi am fost căsătorită, aşa că ştiu să satisfac un bărbat.

Corbul îi aruncă Veronicăi o privire dezgustată care o ului pe Lorelai. Cumnata ei trecea drept o femeie extrem de frumoasă, cu un aer special, misterios. Ştia să îşi accentueze calităţile şi să îşi pună ţinuta în valoare cu rochii demne de o regină, pe care le gândea şi le croia singură.

— Nu te vreau, o informă el scurt pe Veronica.

— O vreau eu! sări un membru al echipajului care vorbea cu un puternic accent franţuzesc.

În câteva secunde, toţi cei din echipaj se întreceau să solicite plăcerea companiei Veronicăi. Tânăra femeie scuipă la picioarele căpitanului.

— Ce fel de brută fără inimă profită de o femeie înspăimântată şi oloagă căreia i-a ucis fratele şi viitorul mire chiar în ziua nunţii?

— Această brută fără inimă, răspunse el cu un rânjet diabolic, apropiindu-se de ea.

Chiar dacă situaţia era extrem de delicată şi complicată, Lorelai îşi dădu seama că nu-i plăcea deloc felul în care se vorbea despre ea, deşi era prezentă. Vorbeau de parcă n-ar fi fost în stare să ia propriile decizii. Şi să facă sacrificiile pe care le găsea de cuviinţă. Corbul întinse mâna spre ea.

— Vino cu mine, Lorelai!

Lorelai nu se simţea în stare să lase mâna Veronicăi şi să o accepte pe a lui. Cumnata ei tremura, iar groaza i se citea în ochi.

— Ai cuvântul meu că nimic rău nu i se va întâmpla lui Lady Southbourne, spuse el, apropiindu-se. Dacă te porţi cum trebuie, o voi elibera.

— Nu putem să avem încredere în cuvântul lui! ripostă Veronica.

Lorelai se eliberă din strânsoarea mâinii tinerei.

— O să fie bine, o consolă, deşi nici ea nu credea ce spunea. Ai fost nevoită să te culci cu Mortimer. Ce poate fi mai rău?

— Un pirat! strigă Veronica, gesticulând furibund. Uită-te puţin la el! E uriaş!

Publicul nedorit din jur găsi evaluarea ei extrem de amuzantă. Hohotele de râs nu mai conteneau.

— Stai să-l vadă cu pantalonii în vine. O să leşine pe loc, rânji unul dintre membrii echipajului.

— Ia-le pe amândouă, căpitane! îl îndemnă altul. Frumuşica o s-o înveţe pe cealaltă ce să facă, pe urmă o să le-arăţi tu câte ceva.

Urmară strigăte şi chiote de încurajare.

Lorelai se simţi umilită. Cu toate că era obişnuită să fie luată peste picior în cele mai crude feluri, râsetele lor îi pârjoleau inima.

Cealaltă nu era nici pe departe cel mai jignitor mod în care se vorbise despre ea. Dar tot o durea. Ştia că, dintre ele două, Veronica era cea frumoasă. Iar ea era *cealaltă.* Lucru care, pe o corabie a piraţilor, putea fi, în sfârşit, un avantaj.

Însă Corbul nu o voia pe cea frumoasă. O voia pe ea.

— O să-i tai limba celui care mai scoate un sunet.

Ameninţarea calmă a Corbului avu efectul scontat. Un zid al tăcerii se ridică pe corabie, de parcă nu mai era nimeni pe punte. Lorelai o sărută pe Veronica pe obraz.

— O să fiu bine. De fiecare dată când suntem frânte, ne ridicăm şi mergem mai departe, chiar dacă şchiopătăm. Nu aşa spunem noi?

— Nu mă lăsa singură! imploră Veronica cu obrajii uzi de lacrimi.

Făcu doi paşi înapoi, spre scară, privind siluetele piraţilor din jur, tot mai ameninţătoare în ceaţa care se risipea de la minut la minut.

— Mai bine mă arunc în mare decât să te las să te sacrifici pentru mine.

Mai făcu trei paşi şi ajunse la marginea punţii,

pregătită să se arunce în adâncuri.

— Nu! strigă Lorelai şi dădu să alerge spre ea, dar mâna fermă a Corbului o prinse de talie şi o ţintui pe loc.

Din ceaţă apăru Montcrieff, care sări şi o prinse pe Veronica exact în clipa în care se lăsa în voia gravităţii. Din nou îi ignoră ţipetele şi împotrivirea şi o duse înapoi în cabina albastră, cu paşi mari şi furioşi.

Lorelai gemu deopotrivă de spaimă şi de uşurare. Fusese la un pas să-şi piardă cea mai dragă prietenă. Binecuvântate fie reflexele lui Montcrieff! Ea n-ar fi ajuns la timp să o salveze pe Veronica. Corbul îi vorbi încet la ureche.

— Ce fiinţe nobile sunteţi voi! Aproape că mă inspiraţi.

— Cineva trebuie s-o facă şi pe asta, replică ea.

— Din contră. Nici marea, nici eu nu avem nevoie de astfel de gesturi nobile. E unul dintre cele mai plăcute lucruri din viaţa de pirat.

Se aplecă, îşi petrecu braţele în jurul genunchilor ei, o prinse uşor de sub umeri şi o ridică în braţe. Se părea că piraţii obişnuiau să-şi ducă prizonierele în braţe.

Lorelai vru să se împotrivească, dar îşi dădu repede seama că nu avea sens.

— Vreau să debarcăm la Ben More până la asfinţit, le ordonă el marinarilor pe jumătate ascunşi în ceaţă.

— Da, căpitane! se auziră câteva voci.

— Când se ridică ceaţa, o să vedeţi că suntem lângă Tobermory, pe insula Mull, continuă el. Şi veţi avea plăcerea să descoperiţi la mal un grup vesel de tinere de la bordelul Cântecul Sirenei. Vor fi dornice să vă cunoască şi nerăbdătoare să urce la bord.

Lorelai fu surprinsă să constate că membrii echipajului aşteptară ca ea şi căpitanul să se retragă şi abia atunci izbucniră în răcnete şi chiote de bucurie. Nimeni nu voise să nesocotească ordinul căpitanului, care le ceruse linişte.

După toate probabilităţile, în acea zi nu avea să fie singura femeie din aşternuturile de la bordul corabiei. În

holul ce dădea spre camera albastră, trecură pe lângă Montcrieff chiar când zăvora uşa. Dinăuntru se auzea cum Veronica bătea cu pumnii în uşă şi ţipa furioasă.

— Căpitane, chiar a fost o idee bună să le aduci la bord pe aceste două doamne, judecând după starea în care sunt oamenii? Dacă n-ar fi avut norocul să dea tocmai peste Barnaby în încercarea lor de a evada, dacă se întâlneau cu altul din echipaj…

— De ce crezi că le aduc târfe mai târziu? întrebă Corbul, iar buzele i se strâmbară într-o urmă de surâs. În felul ăsta, oamenii se vor calma.

Montcrieff se gândi câteva clipe, apoi ridică din umeri.

— Uite, de asta eşti căpitanul!

Duse două degete la frunte, parodiind un salut, apoi o luă din loc.

— O să inspectez personal încărcătura atunci când îşi va face apariţia. Am de gând să testez marfa.

Lorelai rămase aproape inertă în braţele Corbului până când ajunseră la cabina lui luxoasă. El deschise uşa cu o lovitură de picior şi, imediat ce intrară, Lorelai simţi o aromă îmbietoare. Pe masa după care se ascunsese în noaptea precedentă, era un adevărat ospăţ, iar lângă tronul Corbului fusese adus încă unul, îmbrăcat în catifea verde.

Cum era cu putinţă? Când fusese pregătit şi aranjat totul într-un timp atât de scurt? Nu trecuse nicio jumătate de ceas de când se strecurase afară din cabină.

„Desigur”. Închise ochii, simţindu-se brusc neînsemnată şi naivă. El ştiuse. Ştiuse exact momentul în care ea ieşise din cabină. Îi îngăduise să ajungă atât de departe pentru că fusese sigur că avea s-o împiedice cineva.

Dacă nu chiar el.

Ce avea să urmeze? Voia să cineze împreună înainte să o dezvirgineze? Simţea tensiunea din braţele lui şi nu putu să nu-i observe grimasa neplăcută din colţul gurii. Cu toate astea, fusese grijuliu şi atent când o lăsase jos şi se asigurase că îşi menţine echilibrul. Urmele degetelor lui îi rămaseră imprimate pe piele chiar şi după ce el făcu câţiva

paşi spre birou. Îl deschise şi începu să umble prin hârtii.

— De ce crezi că te voi frânge?

Pusese întrebarea pe un ton neutru, fără să îşi ridice privirea din documentul pe care îl scosese din birou.

— Poftim?

Oare nu auzise bine?

— I-ai spus Veronicăi că, de fiecare dată când sunteţi frânte, vă ridicaţi şi mergeţi mai departe, chiar dacă şchiopătaţi.

Chiar rostise acele cuvinte, nu? Ea şi Veronica şi le spuseseră de nenumărate ori.

— Crezi sincer că te va frânge faptul că vei deveni amanta mea?

O privea cu o curiozitate calmă, cu sprânceana uşor ridicată. Lorelai încercă în zadar să se gândească la un răspuns. Se simţea din cale-afară de fragilă. Uşor de frânt. Iar Veronica avea dreptate: Corbul era uriaş. Putea strivi cu uşurinţă un bărbat puternic şi bine legat.

Iar ea se dovedise atât de uşor de zdrobit!

Tăcerea ei se prelungise deja mai mult decât era el dispus să aştepte. Trânti cu zgomot capacul de la secretaire.

— N-are importanţă.

Vocea îi sunase sumbru. Se apropie de ea, iar Lorelai îşi dădu seama că se mişcase instinctiv şi mutase un scaun, aşezându-l între ei.

— Ai spus că ai face orice să îţi salvezi cumnata, îi spuse el cu ochii întredeschişi, care păreau să acopere adâncimi cu străluciri întunecate. Eşti o femeie de cuvânt? Chiar eşti dispusă să faci orice?

Lorelai înghiţi în sec, iar gândul la Veronica îi dădu putere.

— Da. Şi-ar fi dorit mai multă siguranţă în voce. Da, sunt.

Imediat ce rosti acele cuvinte, o cuprinse groaza. Închise ochii şi strânse pumnii, aşteptând următoarea lui mişcare, străduindu-se să-şi ignore instinctul care îi spunea să fugă ori să lupte din toate puterile. Decise că trebuia să

rămână nemişcată. Inertă. Avea să închidă ochii şi să-şi imagineze că bărbatul de deasupra ei era Ash. Aşa cum îşi imaginase de multe ori, mult mai des decât era dispusă să recunoască. Corbul pusese stăpânire nu doar pe sufletul lui Ash, ci şi pe înfăţişarea lui.

— Uite!

Surprinzător, vocea lui nu se auzi mai aproape. Lorelai deschise un ochi, apoi rămase împietrită la vederea hârtiei şi a penei de scris pe care el le aşezase în faţa ei, pe masă. Era contractul de căsătorie din seara trecută. În mod ciudat, vederea documentului o înspăimântă mai mult decât gândul că acel bărbat uriaş avea să o facă a lui.

— Credeam... Am crezut că nu ai nevoie de semnătura mea.

— Nu am. Dar o vreau. Şi ai spus că faci orice.

Ea se încruntă uşor. Se simţea ca Alice în vizuina iepurelui.

— Credeam că negociam, că vorbeam despre sex.

— Bine, cum vrei, spuse el, şi se apropie.

— Nu!

Lorelai înşfăcă pana ca pe o armă.

— Nu! O să semnez.

Se aplecă şi îşi scrise cu grijă numele, cu litere mari şi înflorite. Din fericire, gestul păru să-i facă plăcere Corbului. Se îndreptă spre un paravan din dreptul ferestrei mai îndepărtate şi îl dădu deoparte.

— Ce faci? întrebă ea, conştientă de absurdul propriilor cuvinte, căci după paravan trona o cadă de baie uriaşă, din arama.

— Pregătesc baia.

Răsuci două obiecte ciudate, iar dintr-o ţeavă începu să curgă, ca prin farmec, un şuvoi de apă fierbinte.

— Cum? se minună ea.

Era o altă întrebare ridicolă în acele condiţii, dar Lorelai rămăsese de multe ori cu gura căscată la vederea tehnologiei necunoscute pe care o descoperea pe Bocetul Diavolului.

Corbul înţelese imediat sensul întrebării.

— Minunile tehnicii sunt costisitoare, dar ce mod mai nimerit să-mi cheltuiesc banii pătaţi de sânge decât noi şi noi metode de a-mi spori confortul?

Testă cu degetele temperatura apei din cadă.

— Instalaţia din camera motoarelor a fost făcută de un neamţ, un anume domn Juengling. Aceeaşi căldură care produce aburul ce pune corabia în mişcare poate fi folosită, la intervale mai scurte şi mai rare, pentru a încălzi apa pentru bucătărie şi baie. Nu înţeleg exact ce şi cum funcţionează, dar pentru asta îi plătesc pe alţii.

Dacă n-ar fi fost terorizată de gândul că urma să îşi piardă fecioria, Lorelai ar fi examinat mecanismele cu mare curiozitate şi interes şi ar fi pus un milion de întrebări. Însă, în situaţia dată, tot ce o preocupa era că el voia să o dezbrace şi să-şi satisfacă poftele cu ea.

— Nu e nevoie să fac baie. Nu sunt nici două zile de când m-am îmbăiat. Iar acum câteva ore m-am spălat în lavoar.

— Nu pregătesc baia pentru tine, răspunse el, privind-o peste umăr.

Lorelai rămase cu răsuflarea tăiată la gândul că avea să vadă acel trup perfect cioplit, de bărbat şi de sălbăticiune, îmbăindu-se. Dar şi pentru că în privirea lui recunoscuse, în acele momente, ceva din băiatul pe care îl cunoscuse cândva.

— Ash? murmură ea.

Acel ceva care îi amintise de băiatul iubit dispăru într-o clipă când el îşi îndreptă spatele, în toată măreţia lui înfricoşătoare, privind-o cu ochi întunecaţi, ca de onix.

— Te-am avertizat să nu-mi mai spui aşa.

— Atunci… cine eşti? întrebă ea, fluturându-şi mâinile de disperare şi de frustrare.

— Sunt nimeni altul decât Corbul, insistă el.

— Aşa ţi se zice, îl contrazise ea, ţinând în mână hârtia pe care o semnase, dar care, surprinzător, nu purta iscălitura lui. Vreau să-mi spui cum te cheamă.

— Încă nu ştiu, răspunse el ridicând nepăsător din umeri.

— Cum ţi se adresează oamenii? Cum îţi zic când stau de vorbă cu tine?

— Îmi spun Corbul, evident. Lorelai, discuţia asta devine ridicolă!

Ea scoase un icnet, cuprinsă de o nemulţumire vecină cu furia.

— Dar n-ai cum să te adresezi cuiva articulându-i numele, ripostă ea. Imaginează-ţi cum ar suna o discuţie: Cum vi se par apetitivele, domnule Corbul? Când să ridicăm ancora, Corbul? Nu ţi se pare că eşti ridicol, Corbul? Nu e doar nepotrivit, este de-a dreptul imposibil.

Era conştientă că îndrăzneala de care dădea dovadă nu era un comportament tocmai potrivit pentru prizoniera unui pirat, dar nu-şi mai putea controla nervii. Iar spre surprinderea ei, lui nici că îi păsa. Îşi mângâia gânditor bărbia.

— Ai putea spune Corb în loc de Corbul, concluzionă el. Nu e nevoie de acel „ul”.

— Aşa îţi spun prietenii tăi?

— Nu am prieteni.

— Membrii echipajului? nu se lăsă ea.

— Ei îmi spun căpitane.

— Eu n-am s-o fac.

— Spune-mi „bărbate” şi va fi în regulă.

Îi aruncă o privire care ameninţa s-o pârjolească, apoi se aşeză pe pat să-şi scoată cizmele.

— Bine, dar în faţa legii din multe ţări nu suntem căsătoriţi cu adevărat, spuse ea.

— Semnătura ta tocmai demonstrează contrarul, îi răspunse el în timp ce se descălţa.

— Dar semnătura ta lipseşte! strigă ea fluturând contractul. De ce continui să fii intolerabil?

— Ţi-am dat de ales, răspunse el. Dar te încăpăţânezi în zadar. Nu păreai încăpăţânată când erai mică. Îmi amintesc că erai chiar foarte amabilă.

— Ei, bine, iată că amândoi ne-am schimbat în aceşti 20 de ani.

El ridică încet capul şi o privi cu atenţie, de parcă ar fi

vrut să verifice justeţea spuselor ei. Îi studie părul rebel, cămaşa improvizată, pantofii de nuntă. Tăcerea dintre ei deveni grea, încărcată de o emoţie ce nu părea să răzbată însă din ochii lui mari şi negri. Ea ştia prea bine ce vedea el. O fată bătrână. O fată bătrână şi oloagă, de peste 30 de ani, căreia pierderea suferită cu ani în urmă îi ştersese culoarea din obraji, iar amărăciunea îi săpase riduri pe frunte.

Atunci de ce continua să o privească? De ce nu-şi trăda dezamăgirea? Din moment ce el nu era Ash, iar ea nu mai era amabilă, de ce încă o voia? Oare avea de gând să navigheze pe mările şi oceanele lumii ţinând-o încuiată în cabină, ca pe bunul său personal? Să o instaleze undeva, ca pe o femeie întreţinută, vizitând-o când avea chef?

Şi, dacă tot insista că nu era Ash, atunci de ce ţinea morţiş să îndeplinească promisiunea unui mort?

Lorelai simţi că nu mai putea îndura tăcerea. Nici nu mai rezista să se tortureze cu gânduri şi întrebări nerostite. Aşa că vorbi:

— Ai nevoie de un nume, izbucni ea.

Dar nu asta intenţionase să spună, însă era prea târziu. Şi era adevărat.

— De ce?

El se ridică şi se apropie de ea desculţ, cu pasul unei sălbăticiuni care îşi pândea prada.

— Am nevoie să fii… De fapt, ai nevoie să fii o persoană, nu un titlu sau o poreclă.

Când el veni şi mai aproape, Lorelai întinse braţul, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească, numai că palma i se aşeză cu blândeţe pe pieptul lui puternic. Îi simţea fiecare fibră prin cămaşa şifonată în care dormise. Asta, dacă închisese un ochi toată noaptea.

Surprinzător, el se opri de parcă mâna lui Lorelai ridica un zid între ei. Stătea nemişcat, aproape că nici nu respira, iar singura mişcare pe care ea o percepea era cea a muşchiului care îi zvâcnea în piept, sub palma ei. Căldura trupului lui iradia prin textura materialului, încălzindu-i degetele reci.

Lorelai nu-şi putea lua ochii de la contrastul dintre mâna ei albă şi cămaşa lui neagră. Îl atinsese în acel fel şi în trecut. Îi atinsese pieptul, peste cămaşă, bucurându-se de micile gesturi de intimitate care însoţeau idila ce abia se înfiripa între ei. Bucurându-se de felul în care mâna lui o atingea pe a ei, de momentele când el îi dădea câte o şuviţă după ureche. De forţa cu care umerii şi braţele lui o susţineau şi o sprijineau când traversau estuarul cu teren înşelător.

Îşi amintea acel sărut. Un sărut parcă din altă viaţă, care dusese idila lor nevinovată şi inocentă pe un tărâm complet diferit. Sărutul de atunci conţinea făgăduiala unor momente întocmai precum cel pe care tocmai îl trăiau. Sărutul de atunci fusese o promisiune. Promisiunea că într-o bună zi ea avea să fie a lui.

A lui Ash.

— De ce nu poţi fi Ash al meu? imploră ea. Spuneai că-ţi place numele. Că-ţi place să fii Ash pentru mine.

El o fixă cu privirea, păstrând acea nefirească tăcere ce o făcea să-şi piardă curajul.

— Băiatul pe care l-ai cunoscut atunci e mort, zise el pe un ton grav.

Nu avea noimă ce spunea.

— De ce? Cine l-a ucis?

Ochii lui scăpărau flăcări de onix.

— Mortimer Weatherstoke. Iar de atunci Ash a mai murit de câteva ori.

— Mortimer?

Lorelai îşi retrase mâna, de parcă s-ar fi ars.

— Ce ţi-a făcut Mortimer?

El nu-i răspunse, dar strânse pumnii, unul dintre puţinele gesturi prin care îşi trăda trăirile.

— Ce ţi s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu Ash? şopti ea. Spune-mi, te rog!

— Nu are importanţă, scrâşni el. Trecutul e deja scris. Sângele s-a uscat. Tot ce a rămas din Ash e partea care…

— Partea care…?

— Partea căreia îi aparţii.

Oare chiar intenţionase să spună altceva şi se răzgândise în ultima clipă? Sau i se păruse?

— Nu îţi aparţin.

Cât de crud putea fi timpul! Îl transformase pe băiatul pe care îl iubise într-un bărbat pe care îl dispreţuia.

— Ba da. Bineînţeles că-mi aparţii. Îi aruncă o privire lacomă. Nu ştiai că dreptul la posesiune reprezintă 9 zecimi din lege? Cum mâna ei nu-l mai oprea, începu să se apropie din nou. Ce mi-ai fi spus dacă eram Ash?

Lorelai simţi să-i stă inima, apoi îşi reia bătăile într-un ritm nebunesc. Se retrase, şchiopătând.

— Ai spus că Ash e mort.

Se întinse şi îi mângâie cârlionţii de pe tâmple, făcând-o să tresară.

— Fă-mi o plăcere, murmură el cu o voce molatică precum catifeaua. Imaginează-ţi că nu suntem pe o corabie a piraţilor. Că nu sunt Corbul. Imaginează-ţi că am revenit în micul tău estuar şi te-am strigat. Şi ne aflăm acum în acelaşi loc, înconjuraţi de aceeaşi ceaţă din ziua în care ne-am despărţit. Ce i-ai spune lui Ash? Se aplecă uşor spre ea. Respiraţia îi mirosea a whisky şi a dorinţă, iar buzele i se apropiau ameninţător de mult de ale ei. Ce i-ai face, după atâţia ani?

Fără să gândească, Lorelai îi trase o palmă răsunătoare peste obraz. Pusese atâta forţă în lovitură, încât o ustura mâna.

— Mi-ai promis că o să te întorci la mine! ţipă ea. M-am rugat să revii. M-am rugat la Dumnezeu să te aibă în paza lui şi să te trimită înapoi la mine. Pe urmă te-am jelit. Te-am jelit ani la rând, ca pe un iubit mort în condiţii tragice. Mortimer mi-a spus că ţi-a revenit memoria şi ţi-ai amintit cine eşti. Atunci, am crezut că te-ai întors la viaţa ta de dinainte. Chiar dacă gândul acesta mă făcea să sufăr, nu te puteam învinovăţi. Dar tu m-ai abandonat, m-ai lăsat singură 20 de ani nenorociţi. Iar când ai revenit, în sfârşit, te-ai transformat în… ăsta? Gesticula, arătându-l cu degetul, în toată splendoarea lui întunecată. Ai devenit un bărbat rebel, violent, fără inimă? Dacă nu eşti Ash, atunci

nu eşti cel care a promis că se va întoarce la mine. Nu eşti cel pe care îl doresc!

— În schimb, sunt cel cu care te alegi, spuse el tăios, cu o lucire primejdioasă în privire. Condoleanţe! Dar ceea ce spui nu schimbă nimic. Tot îmi aparţii şi îmi vei aparţine şi de aici încolo. Ai face bine să te obişnuieşti cu ideea.

— Şi cum te aştepţi să fac asta? Să mă întorc la tine? Şi să-ţi fiu şi recunoscătoare? Ţie, care eşti un străin pentru mine? Unde mai pui că eşti cel mai violent şi temut criminal din lume?

El tăcu o clipă, părând să-i cântărească vorbele.

— Ei bine, da.

Apoi se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre bufet şi îşi turnă de băut.

— Preferai ca în locul meu să fie umflatul ăla chel şi putrezit? Nu-mi spune că era mai bine dacă deveneai doamna Sylvester Gooch, dacă îţi desfăceai coapsele pentru individul ăla cu cap de berbec şi nu pentru mine.

Ea tresări.

— Încercam să-mi salvez familia de la ruină. Dacă nu mă măritam cu domnul Gooch, rămâneam cu toţii pe drumuri.

— Ştiu, zise el şi îşi concentră atenţia asupra paharului cu whisky.

Lorelai crezuse că avea să fie supărat pe ea. Mânios. Majoritatea bărbaţilor ar fi plesnit-o înapoi. Sau, mai rău, ar fi atacat-o frenetic, ar fi supus-o, ar fi dominat-o fizic şi sexual, cu indignarea masculului provocat, căruia i se pusese la îndoială forţa.

În schimb, Corbul îi trata izbucnirile ca pe nişte focuri de paie. Nici nu tresărise când fusese lovit. Reacţionase de parcă pe obraz i-ar fi aterizat o muscă.

Se îndreptă spre cada de baie şi răsuci robinetele, iar apa încetă să curgă. Apoi se întoarse spre ea.

— De ce eşti aşa de slabă?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— În ultima vreme, am fost prea supărată şi prea preocupată ca să-mi stea gândul la mâncare, răspunse ea

cu sinceritate.

Văzuse oare o undă de regret în privirea lui?

— Mănâncă, îi ceru el, arătând spre micul dejun care se răcea pe masă.

— Nu mi-e foame.

Chiar atunci, stomacul ei protestă sonor, dar Lorelai se încăpăţână să-l ignore. El se apropie de ea, cu un aer ameninţător.

— Mănâncă, altfel o să te hrănesc cu mâna mea.

— Nu mă poţi obliga să fac ceva de fiecare dată când te refuz.

— Ba pot. Şi am s-o fac. Mănâncă! Acum! El arătă spre masă. Croasantul cu unt şi marmeladă de caise sunt preferatele tale.

Ea se încruntă la el.

— De unde ştii că nu mi-am schimbat gusturile?

— S-au schimbat?

— Nu, recunoscu ea.

El ridică întrebător o sprânceană.

— Cel puţin, nu când e vorba de patiserie.

Buzele lui se răsuciră într-un zâmbet aproape fermecător.

— Mănâncă! Eu o să fac baie. Ca nişte oameni civilizaţi.

— Oh, da, îl ironiză ea. Mai întâi micul dejun, apoi baia şi un viol mic înainte de ceaiul de la ora 17.00.

El îi aruncă încă una dintre acele priviri pătrunzătoare, iar Lorelai începu să se întrebe dacă din pielea ei nu ieşeau cumva aburi, precum cei din cadă. El îşi scoase cămaşa, cu mişcări un pic mai ample decât ar fi fost poate nevoie.

— Nu-ţi poţi viola nevasta.

Lorelai şi-ar fi dorit nespus să-i dea o replică usturătoare, numai că, la auzul cuvintelor lui şi la vederea trupului pe jumătate dezgolit, rămăsese mută. Nu-i era clar dacă o mulţumea faptul că avusese dreptate în privinţa tatuajului de pe spatele lui. Aripi negre desenate cu măiestrie se conturau pe muşchii parcă sculptaţi. Niciun centimetru de piele nu rămăsese neacoperit. Dacă nu ar fi

fost o femeie practică şi, după spusele unora, cinică ajunsă la o anumită vârstă, s-ar fi gândit că bărbatul din faţa ei şi-ar putea deschide aripile, avântându-se spre cer.

O mâncau degetele. Ar fi vrut să atingă desenul, să-i urmeze liniile. Să mângâie pielea fină şi să descopere… Oh, Dumnezeule mare! Îşi dăduse jos pantalonii.

Lorelai pufni şi se întoarse cu spatele, nu înainte de a-i observa cu coada ochiului şoldurile înguste şi fundul care, pe vremuri, nu era atât de ferm şi de tare.

Oare ce alte lucruri se schimbaseră în 20 de ani? Când erau tineri, trăsese cu ochiul la ceva ce nu se cădea să vadă. Oare bărbaţii se schimbau în părţile intime odată ce se maturizau?

„Opreşte-te!” îşi spuse ea, indignată de gândurile necuviincioase care îi treceau prin minte. Dacă voia să scape cu viaţă din acea grea încercare, trebuia să-şi păstreze mintea limpede.

— Greşeşti amarnic, spuse ea, alungând gândurile necurate şi amintindu-şi ţipetele şi rugăminţile disperate ale Veronicăi, care se auzeau în toată casa când Mortimer se dezlănţuia cu forţa asupra ei. În acele nopţi, Lorelai tremura în pat, la ea în cameră, plângând de mila cumnatei. Uneori, după ce se termina totul, se ducea în camera Veronicăi, o ajuta să se ridice de pe podea sau de unde fusese posedată cu sălbăticie, o ajuta să-şi pună cămaşa de noapte şi să urce în pat.

„De fiecare dată când suntem frânte, ne ridicăm şi mergem mai departe, chiar dacă şchiopătăm”.

— Greşesc? În legătură cu ce?

— Bineînţeles că un bărbat îşi poate viola nevasta. Nu contează dacă e legal sau nu, dar spaima, suferinţa şi irevocabilul actului nu pot fi trecute cu vederea, spuse ea cu emoţie vădită în glas.

El o tratã cu aceeaşi răceală şi tăcere care o scoteau din minţi. Clipocitul apei o făcea să se gândească la lucruri pe care n-ar fi dorit să le vadă când avea să se întoarcă din nou cu faţa înspre el.

Fără prea mare tragere de inimă, Lorelai se apropie

de masă şi studie mâncarea aşezată ca la o masă regească. Pe lângă croasanţi şi marmeladă de caise, avea smântână de Devonshire, diverse sortimente de tarte, felii subţiri de şuncă prăjită, nişte prăjituri străine, rotunde, parcă înecate în unt topit, lângă care trona un sirop arămiu, ceva mai puţin gros decât mierea. Aburi fini se ridicau din vasele de argint cu cafea şi ceai.

Se simţi dintr-odată din cale afară de flămândă şi îşi spuse că nu rezolva nimic dacă se înfometa. Dacă mai încerca să evadeze, avea nevoie de forţe proaspete, iar un mic dejun consistent şi o cafea fierbinte erau cât se poate de nimerite.

Şchiopătă până la scaunul ce îi era rezervat şi de unde vedea cada de aramă doar cu coada ochiului. Îşi unse un croasant cu o porţie generoasă de marmeladă, evitând cu încăpăţânare să se uite înspre cel care se îmbăia la câţiva metri de ea. Când nu se uita în farfurie, privea pe geam. Ceaţa se risipise aproape de tot, oferindu-i priveliştea minunată a mării de smarald.

— Vezi tu…

Vocea lui cavernoasă sparse tăcerea, făcând-o pe Lorelai să se înece cu un dumicat delicios.

— Dacă n-ai fi atât de preocupată de relaţia fizică, ai înţelege că măritişul cu mine ar putea fi cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat.

Cu toate că îşi propusese să nu se uite deloc la el, afirmaţia lui o şocă atât de tare, încât rămase cu gura căscată şi se întoarse înspre el. Îşi freca braţele lungi şi tatuate cu un fel de piatră acoperită cu spumă. Spre deosebire de tatuajul de pe spate, celelalte erau colorate şi se unduiau în linii sinuoase pe piept, pe umeri, pe braţe, până la încheieturi.

— Cum aşa? Ce-mi poţi oferi, în afară de reputaţia ta infamă? Voi fi soţia celui mai căutat om din lume.

— Fără îndoială. În acelaşi timp, vei fi soţia unuia dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

— Averea ta nu înseamnă nimic pentru mine, spuse ea cu asprime. Mai bine mor de foame decât să rămân

măritată cu tine.

— Spui asta pentru că nu ştii ce înseamnă să mori de foame.

Din felul în care vorbise, Lorelai înţelese că el cunoştea prea bine senzaţia. De aceea, următoarea muşcătură parcă i se păru amară şi neplăcută, iar în stomac resimţi o undă de regret.

— Să ştii că pot să-ţi ofer mai mult decât averea mea, spuse el, începând să-şi săpunească părul.

Lorelai pufni dispreţuitor.

— Chiar aşa? Nu ai trecut, nici familie, nici compasiune. Nici urmă de bunătate. Nici măcar un nume nu vrei să accepţi. Ce anume dintre toate astea crezi că m-ar atrage?

— Un regat.

Făcu un gest spre fereastra de unde se vedeau o panoramă superbă, un orizont nemărginit.

— Sunt stăpânul mărilor. Am mai multă putere decât ar visa aşa-zisa ta regină.

— Dar eşti la mila mării. La mila fluxului şi a refluxului. Niciun muritor nu poate avea pretenţia că le controlează, replică ea, uimită de aroganţa lui.

El îşi băgă capul sub apă, apoi ieşi la suprafaţă. Apa i se scurgea din păr, prelingându-se apoi pe trasee tulburătoare, peste muşchii puternici ai gâtului, peste adâncimile claviculelor şi pe piept. Privindu-l, uitai că aveai în faţă un simplu muritor. Că nu era clădit din lut şi oţel, întărit cu roci vulcanice şi şlefuit de furtuni inimaginabile.

— Marea nu are milă. Pe asta mă bazez.

Îşi trecu mâna peste faţă, înlăturând excesul de apă, iar Lorelai se strădui să ignore picăturile care îi rămăseseră agăţate de genele negre, strălucind în bătaia soarelui ca nişte nestemate.

— În această privinţă, eu şi marea suntem la fel, continuă el. Mila nu-mi serveşte la nimic. Am învăţat să acţionez devastator, precum furtuna. Fluxul şi refluxul îmi sunt tovarăşi buni. La fel ciclurile lunii. Îmi ordonez viaţa după ele.

O privea cu atenţie, concentrat, iar Lorelai se simţea ca o vietate strivită pe lamela unui microscop şi analizată de ochiul atent al unui om de ştiinţă.

— În privinţa oamenilor, totul e mult mai complicat. Sunt imprevizibili. Avem de-a face cu un număr infinit de variabile.

Lorelai se întoarse şi privi pe geamul cabinei. Undeva, pe întinderea mării de smarald se întrezărea malul. Insula Mull. Fieful lui Inimă Neagră din Ben More.

— Iar dacă regatul meu nu te impresionează, îţi pot oferi o mulţime de pământuri cu titlurile aferente, adăugă el. De exemplu, în Italia sunt ducele castelului Domenico. În Franţa, sunt conte de Lyon şi de Verdun, iar în…

— Eşti duce? întrebă ea, gata să verse cafeaua pe masă.

— Pe continent, da, dar tot se cuvine ca lumea să mi se adreseze cu Excelenţa Voastră.

Nu putea fi adevărat. Sigur minţea.

— Cum… cum ai…

— Foarte simplu. L-am ucis pe deţinătorul titlului, nu înainte de a mă asigura că mă numeşte moştenitor. Pe continent, titlurile nu se transmit neapărat între rude, ca în Anglia.

Rar i se întâmplase lui Lorelai să fie atât de uimită.

— L-ai ucis pe…

Ei ridică *un* deget de pe care şiroia apa.

— Adevărul adevărat e că, de fapt, cei mai mulţi dintre ei au încercat primii să mă ucidă.

„Cei mai mulţi dintre ei?”

— Atât de puţin înseamnă pentru tine o viaţă de om? O retezi cu atâta indiferentă încât…

— Categoric.

— Ce s-a întâmplat cu tine? strigă ea. Când ai decis să devii aşa un ticălos?

„Când te-ai aflat pe continent?” voia să-i mai strige. „Şi de ce nu te-ai întors atunci după mine?”

Îşi aminti dintr-odată cuvintele pe care i le spusese cu o noapte înainte. Că aşteptase cât putuse de mult înainte

de a o lua. Şi că era singura dovadă de îngăduinţă pe care i-o putea oferi.

Deja nu mai ştia dacă trebuia să fie recunoscătoare ori mânioasă. Dumnezeule, reuşise să îi provoace atâtea emoţii, atâtea stări diferite şi contradictorii, încât se simţea prinsă în pânza celui mai primejdios păianjen din lume!

Privirea lui se goli brusc de orice expresie, iar ochii îi deveniră două găuri negre, abisale, în care îi era teamă că vedea adâncimile iadului.

— Nu vreau să-ţi povestesc asta, răspunse el cu vocea mai rece decât Oceanul Arctic. Şi nici tu n-ai vrea s-o auzi.

Îl credea. Şi totuşi… Chiar voia să audă povestea. Dorea să înţeleagă. Însă voia să îşi imagineze suferinţele şi chinurile care l-ar fi transformat pe Ash în cel din faţa ei?

Categoric, nu.

— Vino aici, îi ceru el. Vreau să mă speli pe spate.

— Bine, dar nu mi-am terminat micul dejun.

— Ba l-ai terminat.

Lorelai deschise gura să-l contrazică, dar observă că într-adevăr farfuria din faţa ei era goală.

— Ai de gând să nu-ţi ţii promisiunea? Ai spus că vei face orice.

Provocarea pe care i-o lansa suna destul de aspru. Era clar – urma să îi amintească iar şi iar, de fiecare dată, că îşi dăduse cuvântul pentru a o salva pe Veronica.

Trase încet scaunul în spate şi se ridică în picioare. Apoi, cu mare prudenţă, se apropie de el, aşa cum se apropia de animalele sălbatice rănite pe care le lua apoi să le îngrijească. Căci şi el, prin comportamentul şi aerul lui, era cel puţin la fel de feroce ca o sălbăticiune.

Îşi făcu un pic de curaj, amintindu-şi că îşi dorea să atingă acel tatuaj cu aripi. Ocazia tocmai se ivise.

Lorelai îşi suflecă mânecile, se aşeză pe marginea căzii, în spatele lui, luă o cârpă moale şi o săpuni bine, făcând multă spumă, poate mai mult decât era nevoie, înainte de a începe să-l frece pe spate.

Din pricina fricii, degetele îi erau reci ca gheaţa, dar

căldura ce iradia din pielea lui udă avu un efect imediat asupra ei. Atingându-l, constată că era, într-adevăr, tare ca piatra şi fin la atingere ca marmura. Senzaţia pe care i-o provoca simplul fapt de a-l atinge îi era deopotrivă străină şi cunoscută. Doar îl mai spălase, cu mult, mult timp înainte. Îşi plimbase degetele peste aceiaşi muşchi superbi, cu fibre lungi şi puternice. Uneori, degetele ei simţeau, sub desenul minunat realizat, urme adânci. Cicatrice. Semne ale unor răni acoperite de cerneală şi de timp. Şi pe atunci avea o mulţime de cicatrice, dar nu ca acestea. Erau peste tot. Unele erau superficiale şi prelungi, altele păreau adânci şi scurte. Cine îl rănise astfel? Cine ar fi îndrăznit?

Mortimer?

— Eroi şi ticăloşi, spuse el, cu glasul răguşit. De ce trebuie să împărţim oamenii în aceste două categorii? Animalele nu se împart în categoriile astea două. Există cei care mănâncă şi cei care sunt mâncaţi. Cei puternici îi doboară pe cei slabi. E mersul firesc al lucrurilor. Te adaptezi şi supravieţuieşti sau mori.

— Aşa este, spuse Lorelai. Dar tu nu eşti o bestie. Nu eşti un animal.

— Nu? întrebă el şi întoarse capul până când bărbia i se sprijini de umăr. Cred că e cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus cineva.

— Vreau să spun că eşti om, fiinţă umană.

Nu intenţionase să fie bună cu el. Sau poate că da?

— Unii consideră că omul e animalul suprem. Regele sălbăticiunilor.

— Chiar că eşti un animal de pradă, îl mustră ea. Iar eu am devenit, fără voie, prada ta.

— N-ai decât să crezi asta, dacă vrei, răspunse el, privind din nou în faţă, cu chipul încordat. Ai fost cucerită. Câştigătorul ia totul. Tu, care ţi-ai petrecut viaţa printre animale sălbatice, ar trebui să înţelegi cel mai bine mersul lucrurilor. Câte animale le cer scuze partenerelor cu care s-au împerecheat? Spune-mi, tu, Lorelai, ce se petrece când un mascul puternic doreşte o anumită femelă? Îi face curte, îi aduce flori şi o cucereşte cu manierele şi vorbele lui dulci?

Iar ea îşi pune la bătaie zestrea? Nu. Masculul îşi îndepărtează toţi posibilii rivali, ba chiar îi ucide dacă e nevoie. Apoi îşi cere drepturile, iar ea se supune, pentru că el i-a dovedit că e cel mai puternic. I-a dovedit că o poate apăra şi că îşi va putea proteja progeniturile. Aşa merg lucrurile în sălbăticie. Iar acest lucru e valabil şi pentru noi.

Lorelai scăpă cârpa dintre degetele tremurânde şi o urmări cum dispare încet sub întinderea opacă a apei. Se bucura că el n-o privea şi că nu vedea cum îi tremură bărbia. Şi picioarele.

— Nu trebuie să fie aşa, îndrăzni ea.

El se răsuci brusc şi o ţintui cu privirea.

— Dar este aşa. Speram că vei înţelege.

Lorelai se simţea tot mai neliniştită, tot mai speriată. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Când eram doar o copilă, credeam… ştiam că Ash va fi bărbatul căruia mă voi dărui când va fi momentul. Urăsc faptul că, până la urmă, tu vei fi cel care mă va răni. Care se poartă cu mine aşa cum o făcea Mortimer cu Veronica. Nici într-un milion de ani n-aş fi crezut că-mi vei provoca o asemenea durere.

— Nici n-am s-o fac! şuieră el. La dracu’, să nu mă compari niciodată cu el!

El îşi strânse buzele, parcă surprins de propria ieşire nervoasă. Se încruntă şi, pentru câteva clipe, păru căzut pe gânduri, aducând-o pe Lorelai la limita răbdării şi a puterilor.

— Ce vrei să spui? întrebă ea. Deci nu o să-mi ceri să… n-o să ne consumăm…

Dumnezeule, roşea atât de tare încât se mira că nu lua foc chiar acolo!

— Oh, ba da, răspunse el, iar sclipirea din privirea lui întunecată lăsa de înţeles că îi venise o idee. Dar ce ai zice dacă ţi-aş face o propunere? O promisiune de pirat?

— De parcă piraţii şi-ar ţine promisiunile…

— Ei, bine, vei afla dacă şi le ţin sau nu.

Oare de ce se răzgândise?

— Care sunt condiţiile?

Întrebarea păru să-l încurajeze.

— Nu o să te fac a mea acum. Nu cu forţa. O să te fac a mea doar când mi-o vei cere chiar tu.

Spusele lui nu aveau nicio noimă judecând după felul în care venise după ea.

— Nu înţeleg.

— Chiar nu înţelegi? o provocă el. Erai o copilă tare curioasă. Cred că asta nu s-a schimbat. Ce-ai zice dacă, în loc să te fac să mi te oferi, îţi ofer trupul meu, ca să-l foloseşti după bunul plac?

Lorelai îşi simţi gura uscată.

— Şi dacă nu-l vreau?

Aripile de pe spinarea lui se încordară, iar el se ridică şi se întoarse spre ea, dezvăluindu-se cu totul. Pielea îi era ca de aur, iar muşchii oţeliţi ai pieptului îi erau acoperiţi cu tatuaje colorate. Avea umerii laţi, bicepşi ciopliţi în forme tari şi fascinante, braţe brăzdate de vene groase.

Lorelai se strădui din răsputeri să nu-şi lase privirea să cerceteze muşchii de pe piept, de pe abdomen, nici şoldurile suple, nici…

Închise ochii. Era clar că şi acea parte din el se mărise considerabil în ultimii 20 de ani.

— Dacă susţii că nu vrei, o să-ţi spun că minţi.

Ea se pregăti să nege din toate puterile, dar nu reuşi să scoată un sunet.

— Îţi voi da voie să faci ceva pentru care alţii au murit în chinuri doar pentru că au încercat.

— Ce anume? întrebă ea, făcând eforturi să îl privească în ochi şi numai în ochi.

— Să mă foloseşti, spuse el, întinzând mâinile în lateral, de parcă se pregătea pentru un ritual păgân de sacrificiu. Foloseşte-mă, Lorelai! Sunt la dispoziţia ta. Fă ce vrei cu mine. Biciuieşte-mă, leagă-mă, torturează-mă, batjocoreşte-mă! Îţi voi îndeplini orice nevoie. O să-ţi dau răspunsul la orice curiozitate.

Buzele lui senzuale se strânseră într-un zâmbet, un zâmbet adevărat, primul de când se revăzuseră. Era zâmbetul unui rechin, cu dinţii la vedere, tot numai ispită.

— În afara cabinei, sunt căpitan şi rege. Dar aici, tu eşti stăpâna mea. Tu dai ordinele.

Privirile li se întâlniră, iar acolo unde înainte se întindea doar hăul, ea văzu o oportunitate. O şansă. Şi încă ceva. Ceva ce ar fi numit cândva dor.

— Eu îţi aparţin.

Capitolul 12

„N-aş schimba nimic. Aş face totul din nou”, hotărî Corbul.

Ar fi trecut prin 20 de ani de iad şi oceane de sânge ca să trăiască acea clipă. Ca să vadă strălucirea din ochii lui Lorelai, care îi amintea de cele mai preţioase bijuterii de pe piaţa din Amsterdam. Străluceau cu agonia azurie a indeciziei.

Era mult mai frumoasă în realitate decât în memoria lui. Oricât de vie fusese amintirea privirii ei, cei 20 de ani care trecuseră estompaseră anumite detalii din mintea lui. Îşi amintea şuviţele aurii rebele de la tâmple, dar nu şi petele aurii din azurul irisurilor ei. De asemenea, strălucirea zâmbetului ei îi întunecase mai multe visuri, însă uitase gropiţa adorabilă din obraz. Era doar una.

Timpul şi melancolia îi răpiseră speranţa din ochi şi lumina din zâmbet, însă nu şi frumuseţea.

Dacă ar fi existat un cuvânt mai bun pentru perfecţiune, l-ar fi folosit.

Anii, soarele şi marea fuseseră mult mai aspre cu el.

„Atinge-mă!” Nu ceruse. Nu implorase.

Nu cu voce tare.

Corbul nu implora pe nimeni. Nu cerea nimic. El poruncea. Ordona. Impunea.

Îşi folosea viclenia şi cruzimea pentru a obţine ce voia. Le folosise ca să o aducă pe ea acolo, în acea cameră. Era genul de bărbat care ruina oamenii, într-un fel sau altul. Ceva îi şoptea că, atunci când avea să îşi găsească din nou

calea către Lorelai, o putea distruge şi pe ea.

Însă, timp de 20 de ani, ea fusese perla din scoica lui. Singura amintire de care nu putea scăpa. Obsesia care îl ţinuse în viaţă. Îl ambiţionase să supravieţuiască unor situaţii care pe alţii i-ar fi distrus.

Sigur, avusese momentele lui de slăbiciune, când se întrebase dacă ea era, de fapt, o amintire plăcută a trecutului. Ireală şi imposibil de obţinut. Se temea că avea să descopere că ea fusese o plăsmuire a perfecţiunii pe care o crease mintea lui plină de defecte ca soluţie de supravieţuire. Până la urmă, memoria lui avea lipsuri. Creierul părea să îi funcţioneze diferit de al altora. În timp ce majoritatea bărbaţilor deveneau plini de pasiune, vulcanici şi furioşi, el era rece, izolat şi detaşat.

Îi urmărea atent pe cei din jur, inimile lor puse pe jar, pline de lăcomie, dorinţă şi multe alte emoţii umane. Asta îi făcea nechibzuiţi şi iraţionali, însă tot acel foc îi transforma în oameni puternici, perseverenţi şi curajoşi.

Dacă ar fi fost capabil de invidie, Corbul ar fi râvnit după acea căldură umană. Însă îşi dăduse repede seama că inima lui era altfel. Mecanismul lui intern reflecta complexitatea rotiţelor dintr-un ceasornic. Avea o inimă precum ceasul. În timp ce inimile unora băteau şi ardeau, a lui doar ticăia pe parcursul orelor, minutelor şi secundelor care îl separau de un alt suflet de pe acest pământ enorm.

Lorelai.

Totul – fiecare an în care suferise, fiecare lanţ pe care îl rupsese, fiecare lucru pe care îl luase şi fiecare bărbat pe care îl ucisese – fusese făcut în numele ei. În tot acest timp, ştiuse că ea nu îşi mai dorea nimic din toate acele lucruri. Că urma să-l respingă pe cel în care se transformase imediat ce avea să-l vadă. Se gândise chiar că era posibil ca ea să-şi fi văzut de viaţa ei. Să se fi îndrăgostit de altcineva, de un lord docil căruia i-ar fi oferit mai mulţi copii.

Ar mai fi luat-o dacă aşa ar fi stat lucrurile? I-ar fi răpit o viaţă fericită?

Probabil că da.

Devenise un monstru, iar monştrii fac lucruri monstruoase, în ciuda consecinţelor.

De fapt, abia îi venea să creadă că o găsise exact cum o lăsase. Neatinsă de altul. Neiubită.

Şi nedoritoare.

„Atinge-mă!”

Asta îşi dorea el în tăcere, în timp ce ea stătea acolo, nemişcată, încercând să nu îl privească mai jos de talie, unde mădularul lui era îndreptat direct către ea, erect şi pulsând, nerăbdător să îşi copleşească partenera.

Îşi dăduse seama că unul dintre motivele pentru care se întorsese, în cele din urmă, era acel moment. Acel ultimatum.

Acea ofertă.

Aici era pragul dintre bărbat şi monstru. Atât timp cât fusese Corbul, luase lucruri de la bărbaţi şi femei care plânseseră şi imploraseră pentru milă, dar nu simţise nimic. Nu avea scrupule. Nu ezita. Nu avea remuşcări.

Toţi erau mai slabi decât el, iar în acea lume slăbiciunea nu era recompensată, ci exploatată. Ştiuse asta chiar înainte să-şi piardă memoria. Înţelesese acest lucru în momentul în care se trezise pe patul din conacul Weatherstoke, distrus şi pierdut. Vulnerabilitatea îl dărâmase, îl bântuise. Pentru că nimeni nu îi proteja pe cei slabi. Nimeni nu îi recompensa pe cei inocenţi. Nimeni nu se purta frumos cu cei stângaci.

Dacă voiai ceva, trebuia să-l iei şi apoi să lupţi ca să-l aperi, altfel îţi era luat.

Pe fiecare tărâm, acesta era un adevăr fundamental atât pentru oameni, cât şi pentru animale.

O singură persoană contrazisese mereu acea teorie.

Lorelai.

Buna, răbdătoarea, tandra Lorelai. Protectoarea celor slabi şi răniţi. Lua sub aripa ei bestii care ar fi trebuit să-şi îndure soarta cu toată brutalitatea pe care o putea crea natura şi le învăţa cum să înflorească, în ciuda obstacolelor.

Pe ea o dorea mai mult decât pe oricine altcineva. Crezuse că o putea face a lui, chiar dacă ea îl dorea sau nu.

Îşi tot spusese că o merita, că i se datora acel lucru care îl fascinase pe parcursul celor 20 de ani. Îşi dăduse atât lui, cât şi ei toate motivele posibile pentru care trebuia să o facă a lui ca şi cum ar fi avut acest drept. De ce putea face acest lucru. De ce trebuia să-l facă.

Şi totuşi, ea stătea în faţa lui. Singură şi delicată, inocentă şi neatinsă.

Nici măcar de către el.

Pentru că acolo era singurul prag pe care el nu părea să-l poată trece în drumul spre damnarea finală. Singurul prag care îl legase de rămăşiţa de umanitate din el. Insula lui într-un ocean nesfârşit de vicii de neiertat.

Indiferent cât de rece, crud şi inuman devenise, nu putea să se convingă să o confrunte pe Lorelai Weatherstoke, care plângea. Nu suporta să fie cauza lacrimilor ei. Tocmai el, care arsese Londra din temelii şi nu avusese remuşcări din cauza asta, tremura când îi vedea suferinţa. Avea palpitaţii când se gândea că inima lui s-ar fi putut desfăta sub atingerea ei.

Pur şi simplu, nu putea să o rănească. Chiar dacă asta însemna să-şi nege singurul lucru pentru care trăise.

Cum putea obţine ce îşi dorea? Ce merita? Cum găsea sanctuarul care ştia că exista numai în braţele ei? În extazul atingerii ei. În profunzimea corpului ei fierbinte.

Stătuse treaz toată noaptea gândindu-se la asta, până când răspunsul îl lovise cu toată puterea. În loc să se năpustească asupra ei, ca demonul în care se transformase, i se putea oferi.

Ea ar fi putut să-l ia.

Era soluţia perfectă. Nu-şi dorea decât atingerea ei, în orice formă ar fi putut să i-o ofere. Lorelai tocmai dovedise că o palmă din partea ei avea un efect mai puternic decât orice atingere intimă oferit de oricare dintre miile de prostituate cu experienţă.

Când devenise Corbul, jurase să distrugă pe oricine ridica mâna asupra lui.

Şi totuşi, când ea făcuse asta, lui îi venise să toarcă. Voise să mârâie, dar nu cu dinţii dezveliţi, ci cu capul

plecat. Acea parte animalică a lui se bucurase de lovitură. Îşi dorise durerea. Deoarece, în impactul loviturii asupra pielii, îşi regăsea uneori umanitatea pierdută.

Doar ca să o piardă din nou când durerea dispărea.

Se întrebă dacă avea să-l lovească din nou, nevoit să-şi muşte interiorul obrazului ca să-şi oprească un geamăt de anticipare.

— Nu înţeleg.

Vocea ei tremura, plină de o emoţie pe care el nu o putea identifica. Era undeva între teroare şi tentaţie.

— Susţii că mă poţi poseda cu o respiraţie şi apoi spui că îmi aparţii. Ce… ce ar trebui să fac?

„Ar trebui să mă vindeci. Sau să mă răneşti. Să mă salvezi. Sau să mă condamni. Să-mi aminteşti că sunt uman”.

Era o cerinţă prea mare pentru oricine, ştia asta. Aşa că nu o rosti. Chiar nu se aştepta ca ea să o facă. Voia doar ca ea să-l…

— Atinge-mă, spuse el pe un ton cât de echilibrat putea, printre dinţii încleştaţi.

Ieşi din cadă şi păşi pe covoraşul de lângă ea, dar nu înaintă, nici măcar când Lorelai făcu un pas în spate.

— E-eu nu sunt sigură dacă… sau cum să…

— Nu există un mod corect sau incorect în care să o faci, continuă el. Fă doar ce simţi!

Lorelai făcu tot ce putu pentru a nu-l privi, iar lui i se păru un lucru fermecător. Era ca şi cum ea încerca să apere decenţa lui, nu a ei.

Oare era posibil aşa ceva, se întrebă el, ca un pirat să fie decent?

— Dar eşti ud, protestă ea.

Acel cuvânt, pronunţat de ea, îl înnebuni.

Ud.

Da, era, într-adevăr, ud. Şi dacă ar fi fost după el, şi ea ar fi fost la fel. Dar numai în acel loc dulce şi ascuns.

Şi numai pentru el.

Îşi privi corpul pictat.

— Dacă mă vrei uscat, poţi să mă ajuţi.

Arătă spre un prosop care atârna de stâlpul aflat lângă cotul ei.

Lorelai înghiţi cu greu în sec, după care luă prosopul şi se apropie cu atenţie de el.

Tot nu îl privea. Timp de câteva secunde, privirea ei alunecă pe corpul lui, apoi pe podea şi se îndepărtă, ca o pasăre colibri care studia o floare.

Îşi aşeză mâinile, acoperite cu prosopul, pe umerii lui, şi începu să şteargă apa.

El o privea, desfătându-se cu timiditatea ei, cu atingerile ei delicate. Când cineva se ştergea, de obicei o făcea cu mişcări ferme şi hotărâte, însă atingerea ei abia putea fi simţită.

Nu conta. Nimic nu mai conta. Lorelai era acolo. În acea cameră. Şi îl atingea.

Oarecum.

— U-unde ai dormit? întrebă ea.

El îşi aminti că asta făcea ea când era emoţionată. Încerca să umple tăcerea cu o conversaţie politicoasă.

— Nu prea am dormit. Am stat treaz, ca să observ furtuna.

Îşi întinse ascultător braţele către ea, în timp ce ea i le ştergea pe rând, dezvăluindu-i tatuajele colorate.

— Nu te sperie niciodată furtunile? întrebă ea în timp ce îi ştergea pieptul.

Lorelai făcu o pauză când ajunse la talie, nedorind să meargă mai departe, şi făcu cercuri pe spatele lui, ştergându-i umerii.

— De ce?

„Pentru că ţi-am gustat buzele în fiecare furtună”.

— Pentru că frica este periculoasă, spuse el. Oamenii mor din cauza fricii.

Lorelai ignoră acel răspuns.

— Cum rămâne cu pisoii mei?

El se blocă. Cine putea să se gândească la pui de pisică într-un asemenea moment?

— Ce e cu ei?

— De ce te-ai străduit să îi aduci pe vas?

„Chiar aşa, de ce?”

— Echipajul poate fi superstiţios. M-am gândit că puii o să-i liniştească, exact ca prostituatele. Se spune că ai ghinion dacă sunt femei pe vas când te afli pe mare, dar pisicile atrag norocul.

Lorelai se încruntă.

— Dacă femeile aduc ghinion, de ce aduci alte femei pe vas?

— Ghinionul nu se aplică dacă corabia e ancorată.

— Înţeleg, şopti ea, ca şi cum n-ar fi înţeles nimic. De ce se spune că pisicile aduc noroc pe un vas?

— Aşa au stat lucrurile de când lumea, spuse el aproape iritat.

Oare scopul ei era să-l tortureze? Să exploreze muşchii sensibili de lângă coloană, în timp ce vorbeau despre superstiţii maritime şi feline norocoase?

— Omoară şoareci şi şobolani. Îmi imaginez că au fost de ajutor în perioada ciumei.

— Ah…

Ciuli urechile când auzi tonul dezamăgit din vocea ei. Îşi dădu seama, prea târziu ce-i drept, că adevărul le-ar fi fost de ajutor amândurora în acel caz. Inspiră adânc, pregătindu-se să încerce.

— Barnaby a menţionat că animalele din menajerie se vor descurca fără tine o perioadă, însă fără îngrijirea ta, puii de pisică ar muri, iar acest lucru te-ar fi afectat.

— Ah…

De data asta, tonul ei păru mai vioi, iar el îşi dori să îi fi văzut faţa. Oare îi făcuse pe plac?

Nu că ar fi contat. Nu-i păsa. Dar o căldură plăcută i se ridica în zona gâtului, tachinându-l…

— Nu mi-am dat seama că starea mea e importantă pentru tine, spuse ea sec.

El se încruntă, iar pulsul i se înteţi.

— Dacă aşa ar fi stat lucrurile, te-aş fi posedat de zeci de ori până acum. Aş fi petrecut noaptea aici, nu în ploaie. Te-aş fi tras în acea cadă, cu mine, şi aş fi spălat transpiraţia şi urmele partidelor de amor de pe tine şi din

tine, după care ţi-aş fi savurat pielea alunecoasă. Aşa că ai grijă cu acuzaţiile pe care le arunci, fiindcă e posibil să mă hotărăsc să le pun în aplicare!

El îşi strânse buzele. Cât de dureros era că ea continua să-l provoace să vorbească fără a-şi măsura cuvintele! Avea o influenţă periculoasă asupra lui.

Atingerea respiraţiei ei sacadate şi şocate pe spatele lui îi distrase atenţia de la furia pe care o simţea, iar un fior îi străbătu tot corpul.

Probabil că şi ea observase asta, deoarece reluase atingerile ezitante cu prosopul. Când ajunse sub talie, la şolduri, el îi simţi degetele plimbându-se sub fundul lui şi închise ochii când îl copleşi un val de dorinţă, o dorinţă atât de intensă, că ameninţa să-i înmoaie genunchii.

Lorelai îngenunche, ştergându-i picioarele pe partea din spate şi ajungând în zona coapselor.

El îi privi capul aplecat şi ochii, care erau cu siguranţă fixaţi în podea.

Ce fată isteaţă! Evita cât de mult putea orice contact cu mădularul lui.

Dar, în acelaşi timp, stătea în genunchi. Nu trebuia decât să se întoarcă, iar gura ei avea să fie chiar acolo…

Îşi încordă maxilarul şi îşi pierdu controlul.

Fără să se gândească, se aplecă, o ridică în picioare şi îşi lipi buzele de ale ei. Nu avea să o forţeze. Voia să se ţină de cuvânt. Dar primul lor sărut fusese îndeajuns pentru a acoperi amintirea a doua decenii şi nu mai putea trăi fără să o guste din nou.

Lorelai scoase un sunet, însă el nu-şi dădu seama dacă era şoc, protest sau capitulare. Oricum, nu conta.

Savurase amintirea sărutului ei inocent în cele mai grele nopţi ale vieţii lui şi tot simţea că încerca să prindă căldura soarelui din reflexia lui pe luna cea rece.

O comparaţie minunată, dar ştearsă.

Cu un mormăit, o trase aproape cu un singur braţ şi o lipi de corpul lui. Cealaltă mână trecu dincolo de gulerul bluzei pe care o purta Lorelai, până când ajunse pe ceafă. Îşi întinse degetele pe capul ei, înnodându-le în şuviţele

blonde ale părului lăsat liber până când capul ei ajunse în palma lui.

Cât de mult aşteptase acest moment? Câte nopţi îşi imaginase asta? Îşi dorise acest lucru cu ardoare. Era viitorul asupra căruia se concentrase când fusese legat în carena corabiei, biciuit, înjunghiat, bătut şi înfometat.

Era momentul pentru care trăise.

Odată, fusese sclavul torturat care se răsculase, furase şi se îndopase la ospeţele negustorilor exotici şi bogaţi, care îl ţineau ca pe un câine de pradă hămesit.

Şi nici măcar acea masă nu fusese atât de splendidă ca asta.

Gustul ei era al bucuriilor simple. Al plăcerii inocente. Al ceaiului, al mierii şi al speranţei.

Mâinile ei se odihneau pe pieptul lui gol. Deşi braţele îi erau încordate, nu îl dădu la o parte.

Voia să o savureze pe toată. Fiecare parte moale, delicată, ascunsă. Zona din spatele urechilor, curba suplă a umărului ei gol, sfârcurile excitate ale sânilor, talia care îi tremura.

Limba lui îi trecu de buze, aţâţată de fantezia pe care o plăsmuise. O linse şi o muşcă, într-o imitare fierbinte a ce îşi dorea cu atâta sete.

Să o guste intim.

Îşi dorea să se desfete cu dorinţa ei, apoi cu plăcerea ei. O plăcere pe care avea să i-o provoace când urma să o facă, în sfârşit, a lui şi să se piardă înăuntrul ei. N-o dorea decât pe ea şi nu avea să fie satisfăcut până când nu-i gusta fiecare zonă excitantă, pală sau roz.

Aţâţat de 20 de ani de dorinţă, o lipi de cel mai apropiat perete şi o ridică.

Chiar dacă era fragilă şi delicată, el avea destulă putere pentru amândoi. Lorelai nu trebuia să-şi facă niciodată griji pentru asta.

El avea să suporte orice cruzime, să o apere de durere. Voia să-i îndeplinească fiecare dorinţă.

Ea nu trebuia decât să îl suporte. Îi cerea prea mult?

Probabil.

Îi înghiţi expiraţia surprinsă, lipindu-şi gura şi corpul de al ei. Sângele îi dansa în vene când Lorelai îl îmbrăţişă. Corpul i se încordă când ea îl sărută timid înapoi.

Se lipi de ea. În ea. Ca şi cum Lorelai era ultima speranţă pentru căldură într-o lume îngheţată a terorii şi a depravării. Până şi bucuria lui deveni un fel de tortură. Ce se întâmpla era, în acelaşi timp, totul şi deloc îndeajuns. Trebuia s-o facă a lui. Să iasă din el însuşi şi să se cufunde în ea. Era ca un pelerin care îngenunchea în faţa unui obiect sfânt, disperat să se întâmple un miracol. Rugându-se pentru atingerea unei zeităţi. Pentru dragostea zeiţei lui. Dacă ar fi avut un suflet, i l-ar fi oferit ei.

Dar nu mai avea.

Tot ce mai avea era al lui Lorelai. Banii. Corpul. Ce mai rămăsese din viaţa lui.

Oare ea nu ştia asta? Cum ar fi putut s-o facă să înţeleagă?

Avea să-i arate. Voia să-i smulgă ultimul gâfâit de fericire carnală din ea. Să o venereze cu mâinile, cu gura, până când ea avea să-l implore să se oprească. Urma să-şi înfrâneze propriul punct culminant până când ea avea să-l dorească. Până când se simţea la fel de disperată ca el să îl simtă înăuntrul ei.

Îi îndepărtă picioarele ca să se poată apropia, blestemând fiecare strat al fustei, lenjeria şi chiar şi aerul care ocupa spaţiul dintre ei. Îşi lipi şoldurile de mătasea fustei, mădularul lui căutând mugurul, frustrat de barieră, însă excitat de respiraţia şi tremurul pe care îl simţea în membrele ei.

Primul din multe altele, îşi jură el.

— Simţi măcar o şoaptă din ce-ţi pot oferi? întrebă el, lipindu-se de ea, ştiind că îi atingea mica zonă de plăcere cu fiecare mişcare a soldurilor.

— D-da, dar eu…

Degetele i se încleştară pe umerii lui, temându-se să nu cadă.

„Nu o să-ţi dau drumul”. Îi sărută colţurile gurii, bărbia şi îşi plimbă buzele pe gât, oprindu-se pentru a muşca uşor

zona în care îi simţi pulsul. „Nu o să-ţi dau drumul niciodată”.

— Te-ai udat pentru mine? întrebă el pe un ton aspru.

Lui Lorelai i se uscase gâtul.

— E-eu…

Îşi pierdu şirul gândurilor când el o muşcă de lobul urechii.

— Dă-mi voie să te fac umedă şi alunecoasă, o îndemnă.

— Ce să faci?

— Lasă-mă să te fac să te zvârcoleşti. Să implori. Şi să ţipi. O să te epuizez cu extazul. O să te topeşti în mâinile mele, sub gura mea.

— Te rog, doar… icni ea.

Acele cuvinte şi freamătul ei uşor lipit de corpul lui gol şi excitat ameninţau să-l facă să-şi piardă orice urmă de control.

Cămaşa lui, care era deja enormă pe silueta ei subţire, se deschise în îmbrăţişarea lor, iar stăpânirea lui de sine alunecă odată cu gulerul pe umărul ei palid. Buzele urmară cusătura, explorând moliciunea pielii ei într-o expediţie către sân. Nu trebuia decât să îl expună, să îl guste, însă, pentru a face asta, trebuia să îşi oprească mişcările soldurilor.

— Stai, gemu ea, înfigându-şi mâinile în părul lui. O să…

Avea să termine, deja? Nici măcar nu începuse.

— Am vorbit serios, spuse el lipit de pielea ei. Corpul meu e al tău şi îl poţi folosi cum vrei. O să fiu sclavul dorinţelor tale. Ce vrei să fac?

— Opreşte-te! spuse ea.

El îngheţă şi se retrase. Văzu panica din ochii ei. Culoarea pielii i se schimbă din roz în alb, într-o singură respiraţie, iar broboane de transpiraţie îi apărură în zona părului şi deasupra buzei.

— Lorelai?

O lăsă cu grijă jos, excitaţia lui transformându-se în panică în timp ce ea îl împingea frenetic.

— Lorelai, eşti rănită?

Ea dădu din cap, însă privirea i se înceţoşă şi începu să se clatine.

— Îmi pare rău, mormăi ea, în timp ce încercă să se prindă de marginea căzii ca să se echilibreze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, abţinându-se să o zguduie, ca să-i readucă viaţa în ochi.

— Îmi pare rău, Ash.

Îşi dădu ochii peste cap şi se lăsă moale. Când o prinse şi o luă în braţe, era ca un cadavru.

O aşeză cu atenţie în pat, în timp ce îi striga numele. Îi verifică pulsul, care era regulat, deşi slab. O zgudui şi o bătu pe obraji, fiind cuprins de o emoţie groaznică, pe care nu o mai simţise de zeci de ani.

Teroare.

Nu fusese un simplu leşin. Indiferent ce încerca, Lorelai nu se trezea.

Capitolul 13

Veronica Weatherstoke îşi lipi urechea de perete. Sunetele înfundate de furie şi extenuare din camera alăturată îşi păstraseră intensitatea.

Ţipătul alarmat al unei femei o scoase din starea ei jalnică. Se ridică din patul unde stătuse şi îşi plânse nefericirea, când auzi cum se sparge un pahar. Al doilea zgomot puternic o făcu să se ducă la peretele colorat într-un albastru surprinzător de plăcut şi cu o colecţie de obiecte de artă ce păreau originale şi scumpe.

Acel vas era construit mai bine decât orice făcuse familia ei, îşi zise ea, observând grosimea pereţilor şi bariera pe care aceştia o ridicau în calea sunetelor inutile.

Nu putea auzi paşii sau vocile de pe hol şi nu distingea nici zgomotele de pe mare, dincolo de hubloul incredibil de mic care se afla pe peretele exterior.

Camera era precum o închisoare de lux, dar, dintr-un

motiv sau altul, prin acel perete se auzeau zgomotele. Dar cum? îşi plimbă mâna pe peretele vopsit, când auzi un strigăt venit din partea cealaltă a zidului.

Îşi dădu seama că nu era Lorelai. Ar ñ recunoscut imediat vocea surorii ei. Ştia destule despre tipul acela de vas ca să înţeleagă că Lorelai era ţinută două camere mai departe. Unde fusese dusă de piratul cu părul negru şi inima la fel de neagră.

Atunci cine era în camera de alături? Altă prizonieră? Poate una dintre prostituatele despre care Corbul spusese că fusese maltratată? Bărbaţii nu considerau că a viola sau a bate o prostituată era ceva imoral. Totuşi, deseori se purtau la fel cu soţiile lor. Însă ea nu mai era soţie, iar pentru asta trebuia să-i mulţumească piratului căpitan. Deşi i se părea că schimbase o formă de încarcerare cu alta.

Oricine ar fi fost acest bărbat – Corbul pentru Lorelai –, Veronica ştia că pe acea corabie nu erau mai în siguranţă decât în Southborne dacă Mortimer ar fi fost în viaţă. Chiar mai puţin de atât, aşa cum o dovedea haosul din camera alăturată.

Veronica privi peretele. Dacă zgomotele nu se auzeau prin el, însemna că undeva structura era şubredă.

Găsi zona după ce îşi plimbă degetele câteva minute peste vopsea, în timp ce era atentă la zarva de alături. O gaură rotundă, nu mai mare decât unghia de la degetul mic, se afla sub un tablou rural cu o ramă disproporţionat de mare.

În acea zonă, se auzeau cel mai bine plânsetele estompate. Veronica se aplecă şi inspiră adânc, după care îşi lipi ochiul de acea gaură. Sări însă imediat în spate, speriată de ce văzuse.

Cu o mână la gură şi cealaltă la inima care îi bătea cu putere, stătu pe loc şi respiră, pierzând noţiunea timpului.

Nu numai că piraţii îşi ţineau prizonierii în acea cameră, ci îi şi spionau. Acel mic ochean micşora totul din camera albastră, pentru ca o privire atentă să poată examina ce se afla de cealaltă parte a peretelui, în camera albastră.

Însă acel mic ochean mărea un singur lucru din dormitorul alăturat. Biroul. Biroul de pe care totul fusese aruncat cu violenţă pe jos. Biroul pe care o femeie cu părul închis la culoare se zvârcolea şi implora în timp ce capul lui Montcrieff îşi făcea loc între coapsele ei.

Îndemnată de o curiozitate macabră, Veronica se întoarse la crăpătură, respiraţia ei fiind la fel de zgomotoasă ca un fierăstrău din fabricile tatălui ei.

Priveliştea fu la fel de şocantă şi a doua oară, cu toate că se pregătise pentru ea. Femeia stătea în aşa fel încât îi putea vedea tot corpul gol. Capul îi atârna pe marginea biroului, cu bărbia în sus. Veronica îi putea ghici fiecare expresie. Ochii i se închiseră şi faţa pudrată i se încordă într-o grimasă de tortură. Sau era plăcere? Gura îi rămase deschisă, formând oftaturi perfecte şi ritmice.

Veronica ascultă cu atenţie. Ce crezuse că erau rugăminţi puteau fi la fel de bine cerinţe.

Dar de ce?

Inima îi bătea cu putere în timp ce privea cum sânii goi ai unei femei care presupunea că era prostituată se mişcau, abdomenul i se încorda, iar părul blond al lui Montcrieff strălucea între picioarele depărtate ale femeii.

Coapsele Veronicăi se încordară, fiind străbătute de un impuls plin de dorinţă. Senzaţia îi coborî prin vene şi se opri tocmai în locul care îi atrăgea lui atenţia.

Îşi aminti de momentele când soţul ei îi ceruse să-şi folosească gura. Urâse asta. Nu îl suporta. Ura plăcerea pe care i-o provoca. Durerea şi degradarea pe care le lăsa în urmă.

Însă niciodată nu se gândise că gura unui bărbat ar putea oferi plăcere unei femei sau că o femeie chiar ar putea simţi plăcere.

Se gândi totuşi că prostituata putea simula plăcerea. Dar atunci de ce avea o expresie de capitulare când el nu o putea vedea? Expresia nu era deloc normală sau falsă. Părea aproape de nebunie pentru un privitor şocat.

Montcrieff se retrase, iar ochii femeii se deschiseră. Aceasta îşi ridică capul şi spuse ceva pe un ton frustrat,

însă Veronica nu înţelese.

Râsul lui obraznic trezi ceva în Veronica. Ceva ce şi-ar fi dorit să adoarmă din nou. Ceva ce semăna cu durerea goală a foamei, în stomac. Nu, nu în stomac. Mai jos.

Privi cum muşchii de pe braţe i se încordară în timp ce îşi prinse părul neîngrijit la spate. Zâmbetul lui o tachina, era orbitor. Îşi dădu seama că vorbele lui erau guturale şi grosolane.

Oare ce îi spusese prostituatei? Ce lucruri nebuneşti o făcuseră pe femeie să geamă şi să îşi îndepărteze picioarele şi mai mult, într-o invitaţie disperată? Cu una din mâini, femeia se juca cu propriul său sân, iar cealaltă îi aluneca pe corpul suplu, făcându-şi drum către propriul ei sex.

Veronica fu şocată de acest gest nefiresc. De neruşinarea celor amândoi. Dar şi de răspunsul ruşinos care creştea în propriul corp trădător.

Lui părea să îi placă să o tachineze pe femeie. Să o privească atingându-se singură. Iar ea voia să-i răspundă cu aceeaşi monedă. El o încurajă în timp ce îl atingea gleznele, gambele, zona din spatele genunchilor şi îşi plimba mâinile uşor către coapsele ei albe.

Şoldurile ei se ridicară de pe masă, iar ea scoase un alt sunet disperat, în timp ce mâinile lui îi prinseră încheieturile şi le lipiră dur de birou.

Veronica gemu în semn de protest, însă îşi duse rapid mâna la gură. Cei doi făceau prea mult zgomot ca să o audă, iar ocheanul era prea mic pentru a vedea ceva dacă nu se lipea de el. Chiar şi aşa, nu ar fi vrut să fie prinsă.

Femeia îl blestemă, încolăcindu-şi coapsele puternice în jurul umerilor lui.

Zâmbind leneş, Montcrieff îşi aşeză din nou umerii laţi între picioarele ei şi îşi coborî din nou gura.

Gura Veronicăi se uscă, inima i se opri, iar respiratul deveni o misiune imposibilă.

Bărbatul stătu deasupra femeii mai mult decât ar fi trebuit, până când limba îi ieşi uşor şi o linse. O dată. Încă o dată. Şi încă o dată.

Gâtul prostituatei cedă şi căzu din nou pe marginea biroului, iar pe faţă îi apăru un zâmbet uşurat şi triumfător în timp ce şoldurile ei se ridicară în căutarea limbii lui. Cerând limba lui.

El o prinse cu putere şi, în doar câteva clipe, icnetele prostituatei deveniră gâfâieli, apoi gemete, după care ţipete în timp ce se zvârcolea sub el, mâinile fiindu-i libere să îl apuce cu sălbăticie de păr.

Ceva cald şi umed ieşi din corpul Veronicăi, în timp ce un puls persistent îşi făcu simţită prezenţa între coapsele ei şi începu să răspândească o senzaţie necunoscută spre centru. Nu-şi dăduse seama că mâna dreaptă îi ajunsese peste corset decât când o văzu alunecând peste abdomen şi în jos, către fustă.

Nu ştiuse.

Cum era posibil să nu-şi fi dat seama?

Acele distorsiuni dezgustătoare şi tensionate ale trăsăturilor lui Mortimer când atingea mugurul dureros… Plăcerea, despre care mama ei îi spusese că aparţinea numai bărbatului, putea fi simţită de o femeie?

Îi scăpă un scâncet plin de surprindere şi îşi mută privirea de la chipul extaziat al frumoasei prostituate la bărbatul care îi provoca toată acea plăcere.

El se uită în direcţia ocheanului, în timp ce maxilarul i se încorda cu mişcări magice ale limbii. Privirea lui strălucea, plină de speculaţii obraznice. Însă nu erau îndreptate către femeia din al cărei corp se înfruptă.

Ci către ea.

Veronica sări în spate, ducându-se în celălalt capăt al camerei şi rezemându-se de peretele de sub hubloul deschis. Picioarele tremurânde refuzau să o susţină.

Bărbatul nu o văzuse. Nu avea cum. Cu siguranţă nu de la acea distanţă. Dar privise în acea direcţie.

Inspiră aerul rece şi umed al mării şi îşi obligă trupul înfierbântat să se calmeze, fiind dureros de conştientă de senzaţia alunecoasă pe care o simţea de fiecare dată când i se atingeau coapsele.

Nu pe el. Dădu vinovată din cap. Nu îl dorea pe el. Un

pirat lipsit de sentimente şi hedonist, care nu avea rang, sânge albastru sau conştiinţă. Nimic nu putea fi mai absurd.

Doar actul în sine o fascinase. Faptul că fusese martoră la aşa ceva. Faptul că era nepermis. Dezvăluirea adevărului. Cum o femeie îşi cere plăcerea dacă un bărbat era dispus să i-o ofere.

Iar asta ridica o altă întrebare: ce fel de bărbat ar plăti o prostituată doar ca să-i ofere el plăcere? Comportamentul lui nu avea sens.

Şi de ce privise spre camera ei când o altă femeie ajunsese pe culmi în gura lui? O altă femeie suplă şi şatenă. Cu ochi verzi.

Dumnezeule, oare el o spionase prin ochean în tot acel timp? O privise cum dormea? Cum mânca? Cum se spăla?

Îşi puse palmele pe obrajii care îi ardeau când începu să audă sunete diferite. Sunete ritmice, masculine.

Veronica îşi îndreptă privirea spre ochean, neputând să vadă nimic de la acea distanţă. Oare acum se împreună cu acea femeie? Oare muşchii de la gât şi umeri aveau să i se deformeze din cauza propriei plăceri? Ochii aveau să i se întunece din pricina dorinţei? A pericolului. A violenţei.

Aşa cum făcea Mortimer.

Voia să vadă, să afle!

Oare să se uite din nou? Poate că acest act nu o dezgusta dacă era decent. Oare corpul ciudat de tare şi magnific al piratului se încorda şi se întindea când…

Se auzi zăvorul cu câteva secunde înainte ca uşa să se dea de perete.

Privirea întunecată a Corbului exploră camera până când o văzu ascunsă în colţ. Un fior rece alungă imediat căldura ce îi cuprinsese trupul. Avea o privire ucigătoare.

Veronica încercă să-şi revină când îl văzu îmbrăcat numai în pantaloni.

Bărbatul ajunse la ea din numai patru paşi şi o luă de braţ, trăgând-o spre uşă.

— Nu se trezeşte, strigă el.

— Poftim?

La naiba, Veronica simţi că tot sângele părea să i se fi scurs din cap!

— Lorelai. A căzut. Nu se mai trezeşte.

— A căzut?

Revenindu-şi brusc, Veronica îşi ridică fusta şi ţinu rapid pasul cu el pe hol, rămânând fără suflu.

— Ai împins-o sau ai lovit-o?

— Nu am rănit-o, şuieră el printre dinţi. Pur şi simplu a leşinat.

Veronica trecu pragul şi alergă spre prietena ei dragă, care era aşezată pe o pătură, îmbrăcată în rochia ei de mireasă şi cu un flanel deasupra.

Buclele desfăcute îi căzdeau într-o cascadă aurie pe marginea patului, în timp ce genele i se mişcau uşor deasupra obrajilor rămaşi fără culoare.

— Lorelai?

Veronica îi privi cu atenţie faţa, căutând umflături sau roşeaţă, urme ale unei lovituri, însă nu găsi nimic. Dumnezeu ştia că amândouă trecuseră prin multe. Dacă o lovise într-un loc unde nu lăsase nicio urmă? Poate în stomac? În spate? Probabil Lorelai se lovise la cap.

Cu atingeri blânde, Veronica se uită după cucuie, însă nu găsi nimic.

— Mai respiră?

Corbul aproape că o împinse când o dădu la o parte şi îşi lipi urechea de pieptul lui Lorelai, care se ridică şi cobora în ritmul delicat al unui copil care dormea.

— O să chem doctorul.

— Nu e nevoie, spuse Veronica uşurată.

— Ce vrei să spui? o întrebă Corbul, în timp ce o prinse puternic de mâini. Ce se întâmplă cu ea? S-a mai întâmplat în trecut? Ce trebuie făcut?

Veronica se gândi că ar fi trebuit să îi fie frică, însă panica provocată de atingerea agresivă a bărbatului se transformă în surprindere. Corbul, teroarea mărilor şi banditul nemilos care le răpise, era îngrijorat.

Veronica îi spuse uimită:

— E doar un leşin, i se întâmplă uneori.

— Asta e mai mult decât un simplu leşin. Am adormit bărbaţi cu pumnii goi, dar şi-au revenit mai repede. Am încercat cu săruri, amoniac, chiar şi zgomote puternice şi am scuturat-o. Au trecut minute întregi!

— Uneori, ajută o cârpă rece sau nişte gheaţă.

— Gheaţă. Pot să aduc gheaţă! Îi dădu drumul şi se grăbi către uşă. Gheaţa o s-o trezească? O s-o facă să-şi revină?

Veronica îşi trecu mâna peste fruntea transpirată a lui Lorelai.

— O să-i ia ceva timp.

— Cât de mult? întrebă el.

Ea ridică din umeri şi dădu din cap, neputând să-i răspundă.

Bărbatul făcu un pas ameninţător către ea.

— Cât de mult?

— Poate câteva ore. Odată, a stat leşinată o zi întreagă. În total, 13 ore.

Atunci avusese de gând să plece, îşi aminti ea cu mâhnire. Ratase ocazia de a scăpa de crizele de beţie ale lui Mortimer.

Corbul se opri, privirea lui întunecată plimbându-se pe corpul lui Lorelai. Corpul lui suplu, de prădător, era încordat.

— A stat leşinată? întrebă din nou.

— Toţi doctorii au spus că e isterie, spuse ea, luând-o pe Lorelai de mână. Aşa reacţionează corpul ei la traume.

— Traume…

Înghiţi cu greu, iar culoarea începu să îi dispară din obraji.

— Ce i-ai făcut? întrebă Veronica oripilată.

Bărbatul nu spuse nimic.

O furie protectoare crescu în ea. În urmă cu numai câteva ore, era gata să-şi dea viaţa pentru prietena ei cea mai bună, iar acum, părea să fie pregătită să o facă din nou.

— Ai rănit-o? Te-ai năpustit asupra ei?

Oare dorinţa ei latentă se trezise tocmai când acel

monstru se aruncase asupra bietei Lorelai? Dumnezeule, nu s-ar ierta niciodată!

Trăsăturile sinistre ale Corbului deveniră brutale. Privirea lui putea înfiora demoni, însă nu pe Veronica.

— A fost numai un sărut, mormăi el.

— Nu şi pentru Lorelai, nu a fost doar atât, răbufni ea. Nu a fost niciodată sărutată cu adevărat, nemernicule! Niciodată de la acea întâlnire sacră şi castă de pe vremea când era o copilă. Iar acum a fost forţată să se căsătorească cu un pirat. Ai speriat-o, bădăran afurisit! Uită-te la tine!

Arătă către corpul lui dezbrăcat. Tatuajele ameninţătoare, cu dinţi şi cozi. Lăţimea umerilor. Muşchii formaţi pe alţi muşchi erau semnele unei munci brutale, ale unor ani plini de violenţă şi ale unei ferocităţi abia dezlănţuite.

Dumnezeule, unde se şlefuiau piraţii? Pe muntele Olimp? Nu ar fi trebuit să fie nişte ticăloşi neîngrijiţi şi nespălaţi, cu piele aspră şi membre lipsă?

Asta nu înseamnă că astfel de exemplare masculine nu ar fi fost de preferat. Mai ales când la mijloc erau nunţi silite.

Îşi dădu seama că se uitau unul la celălalt de câteva secunde, iar el fu primul care îşi mută privirea. Oare chiar observase o urmă de regret în expresia lui? Un bărbat ca el era capabil de asemenea emoţii umane, precum regretul?

— Stai cu ea, îi ordonă el. Nu vreau să fie singură când se trezeşte. O să-mi trimit valetul să-mi ia hainele. Asigură-te că se face bine până când mă întorc.

— Când o să se întâmple asta?

Îi aruncă o privire de avertizare.

— Când termin de jefuit castelul Ben More.

— În miezul zilei? Nu cred că vorbeşti serios.

Ea făcu un pas în faţă, însă raţiunea îi spuse să nu îşi rişte viaţa.

— Dacă oamenii lui Inimă Neagră din Ben More se dovedesc a fi mai puternici şi hotărăsc să ia vasul? O să fim neajutorate.

„E mai bine să ai de-a face cu monstrul pe care îl cunoşti…”

— Şi acum sunteţi neajutorate, mormăi el.

Dar nu era aşa. Undeva în sufletul lui negru, Corbul ţinea la Lorelai. Asta le ţinuse în siguranţă până atunci. Dar dacă nu le mai putea proteja?

El răspunse întrebărilor pe care le vedea în ochii ei.

— Un bărbat ca Dorian Blackwell este mult mai vigilent noaptea. E pregătit ca duşmanii să îl atace pe întuneric, pentru că negura e teritoriul lui. Aşa că nu o să dau lovitura când e pregătit. O să-l pândesc când o să fie mai relaxat. Când el şi copiii lui iau cina. Când servitorii sunt ocupaţi, iar bărbaţii, ghiftuiţi şi ameţiţi de la bere. Şi nu o să mă opresc până când nu o să obţin ce vreau.

— De unde ştii că nu o să te aştepte?

— Nimeni nu se aşteaptă niciodată să apar. Doar când este prea târziu.

Spuse asta aproape la fel de delicat ca felul în care se întoarse spre Lorelai şi îi atinse fiecare parte a feţei cu privirea, ca şi cum voia să şi-o întipărească în minte.

— Ce vrei de la ea? Veronica n-ar fi îndrăznit să întrebe, însă în acel moment absurd, bărbatul părea aproape uman. Ce speri să obţii din toate astea?

— Contesă, asta nu te priveşte.

Veronica se aşteptase ca bărbatul să trântească uşa în timp ce ieşea, însă el o închise uşor.

Un sfert de oră mai târziu, un jamaican mic de statură şi cu nume ciudat, Saxby, intră pe vârfuri şi aduse ceaiul de după-amiază, un urcior cu gheaţă şi luă nişte haine pentru căpitanul său.

Veronica nu înţelegea cum se putea să existe gheaţă pe un vas de piraţi.

Femeia mâncă puţin şi bău din ceai în timp ce ştergea fruntea lui Lorelai cu cârpe reci ca gheaţa.

Când soarele începu să apună, uşa se deschise şi paşi grei se auziră în spatele ei. Veronica nu se uită în sus. Nu voia să vadă din nou privirea rece a Corbului.

— Dacă te grăbeşti, pot să te ajut să evadezi.

Fiecare parte care o făcea pe Veronica femeie se încordă când auzi acea voce. Dură mai mult decât ar fi trebuit să înţeleagă sensul acelor cuvinte.

Când se întoarse, îl văzu pe Montcrieff în uşă. Trebuia să fie ilegal ca un bărbat să pară în acelaşi timp şi înger, şi tâlhar. Mai ales când ea ştia de ce era capabil. Asta, pe lângă senzaţia nedorită, dar deloc neplăcută pe care o trezea în ea.

Se îmbrăcase în pantaloni din piele de căprioară şi o cămaşă crem. Soarele după-amiezii îi mângâia părul încă ud.

Oare prostituata îl spălase? De ce gândul unei intimităţi dintre o femeie pe care nu o cunoştea şi un bărbat pe care nu voia să-l cunoască o întrista?

Şi de ce nu îi putea privi gura? Sau orice se afla deasupra gâtului. Ştia de ce. Oare şi el ştia asta?

În cele din urmă, cuvântul *evadare* o făcu să-şi alunge jena.

— Ne dai drumul?

Îi era greu să creadă asta. Oare juca un joc teribil cu ea? I-ai fi făcut aşa ceva căpitanului tău?

Ochii lui căprui deveniră gri, semănând cu ameninţarea unei furtuni.

— Fac asta pentru căpitanul meu, zise el şi arătă spre Lorelai. Orice ar însemna femeia asta pentru el, când se află lângă ea, uită că e Corbul şi devine altcineva.

— Cine?

Montcrieff se încruntă.

— Nu ştiu. Şi nici nu vreau să aflu până când nu găsim comoara lui Claudius.

Capitolul 14

De sub glugă, Corbul scrută vârfurile încremenite, dincolo de care se afla moşia Ben More, domnind peste un

golf de cristal. Acei munţi periculoşi erau singura slăbiciune a castelului. Chiar şi din tumul gardienilor era imposibil să te uiţi peste crestele din piatră neagră către plaja unde îşi ancoraseră vasele. Deasupra celui mai apropiat munte din Ben More, scheletul carbonizat al unei ruine iacobine spunea povestea unei invazii britanice vechi de un secol.

De când devenise Corbul, nu fusese învins de nimeni. În cel mai bun caz, plănuia o invazie de succes, iar în cel mai rău, un asalt uşor prelungit.

În niciunul dintre scenariile sale, Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More, nu ar fi creat o ambuscadă printr-o invitaţie la luptă deschisă. Însă nemernicul stătea acolo, la câţiva metri distanţă, cu 12 oameni alături de el, spre deosebire de cei zece ai Corbului, cu pistoalele încărcate. O brută însetată de sânge.

Aproape.

Montcrieff se oferise să meargă cu Barnaby şi alt puşcaş în cealaltă parte a insulei, ca să vină din spate la momentul potrivit. Putea acoperi mult mai uşor zona de pe dealuri.

Deci unde erau?

Corbul îşi adusese cei mai rapizi oameni, care ar fi trebuit să parcurgă terenul accidentat al munţilor şi să ajungă la ruinele castelului înainte să îşi facă griji din cauză că puteau fi descoperiţi.

Când Inimă Neagră din Ben More şi oamenii lui se topiseră în umbrele ruinei, odată ce Corbul se apropie, şocul lui se transformă în anticipare.

Prefera o bătălie şi haos decât o invazie. Castelul avea fortificaţii, locuri unde să te ascunzi, dar şi armurării şi colţuri unde puteai fi prins. Însă, sub cerul liber, sub apusul din vest şi norii ameninţători de deasupra, îi putea controla pe deplin pe cei din faţa lui.

Şi putea calcula exact cât dura până ca aceştia să moară.

Cu puţin noroc, Montcrieff şi puşcaşii săi îi puteau acoperi. Dar fusese vreodată norocul de partea lui? Niciodată. Soarta era un duşman cu care se afla mereu în

război. Îşi sculptase propriul destin din carnea duşmanilor săi.

Oamenii lui erau antrenaţi mai degrabă pentru lupte pe mare, însă învinseseră mulţi duşmani şi pe pământ. Acea zi nu avea să difere cu nimic.

Corbul îşi ţinti privirea spre nemernicul cu păr negru şi privire întunecată care stătea în aceeaşi poziţie ca el. La câţiva metri distanţă, în faţa oamenilor lui, care stăteau aproape la fel ca oamenii Corbului.

Ar fi fost ca şi cum se uita într-o oglindă dacă n-ar fi existat bandajul de la ochiul stâng al adversarului său.

Din cauza handicapului, Dorian Blackwell nu trăgea la fel de bine. Asta nu trebuia să conteze. De obicei, nu conta. Dar dacă de data asta glonţul lui Blackwell nimerea ţinta? În acea zi, moartea îi provoca repulsie, ca şi cum faptul că o lăsase pe Lorelai singură pe vas îi aplica o lovitură în coaste.

— Cine e Frank Walters? strigă el.

Oamenii lui trebuiau să ştie pe cine să nu ucidă. Cel puţin până când afla informaţia de care avea nevoie.

— Dacă mi-l predaţi, o să vă las să trăiţi!

Nimeni nu se mişcă. Nimeni nu spuse nimic. Aşa că îşi armă pistolul, ţintind spre inima neagră a lui Dorian Blackwell.

O senzaţie electrică îi străbătu organul pe care amândoi susţineau că nu îl aveau. Acea izbucnire nu îl mai surprindea de mult pe Corb. De fiecare dată când acel nume îi trecea prin minte, aducea cu sine o vagă impresie de recunoaştere sau repulsie.

Dorian Blackwell.

Era imposibil să alunge emoţia sau amintirea pe care o evoca acel nume. Era ca şi cum ar fi căutat umbre într-o noapte fără lună.

Însă acest lucru îl bântuia. O fantasmă a fricii. Fantoma unei dureri demult uitate. Oare mai fuseseră duşmani?

Aflase că Dorian Blackwell şi prizonierul cunoscut drept Walters se cunoscuseră în Newgate.

Mai aflase că tatuajul lui cu un dragon pe jumătate distrus era opera lui Walters. Ceea ce însemna că acest bărbat avea nişte răspunsuri. Nu doar despre comoara lui Claudius, ci şi despre trecutul lui.

Nimeni – nici măcar acel escroc cu un singur ochi – nu avea să stea în calea lui.

După o clipă încărcată de o agresivitate ameninţătoare, Inimă Neagră din Ben More făcu un pas în faţă, ca un bărbat care prefera vorba în defavoarea violentei.

— Am stat aproape o oră să mă gândesc ce l-ar aduce pe faimosul Corb pe insula mea.

Vocea lui şerpui în spaţiul dintre ei cu o graţie sinistră.

— Mi-am zis că poate regele mării vrea să îl jefuiască pe regele Londrei subterane. Spune-mi, Corbule, oceanele vaste au devenit prea mici pentru tine? Vrei să cucereşti şi imperiul?

Acea voce, ceva din accentul britanic şi ameninţarea înlănţuită, ceva mătăsos, dar care îi zgâria pielea cu lovitura rapidă a unei feline din pădure…

— Nu vreau nimic din ce spui că ar fi al tău. Nici afurisitul tău de oraş şi nici castelul singuratic. Îl vreau pe Frank Walters. Dă-mi-l şi o să mă întorc pe vas! Apoi drumurile noastre nu mai au de ce să se intersecteze.

Blackwell vorbea de parcă se aflau faţă în faţă într-un birou şi nu i-ar fi despărţit ţevile unor arme, într-o vale îngustă cu vârfuri negre, care în orice clipă le puteau deveni morminte. Bărbatul stătea prea departe să-i poată identifica expresia, însă avea impresia că era confuz.

— Frank a fost odată maestru falsificator. Chiar cel mai bun. Eşti aici pentru că nu ţi-a plăcut munca lui?

— Asta e treaba mea.

— E unul dintre oamenii mei, spuse Blackwell. Treaba lui este treaba mea.

Dacă Frank Walters ştia secretele trecutului său, acelea nu erau informaţii pe care Corbul să le vrea în mâinile unui criminal şiret ca Dorian Blackwell.

— E doar un om.

Corbul făcu şi el un pas în faţă.

— Dacă nu mi-l dai, oamenii mei vor ataca, inclusiv puşcaşii care sunt pe dealuri. Chiar merită Frank Walters să pierzi 12 oameni şi propria viaţă?

Privirea lui Blackwell se îndreptă către dealuri. Primul semn de nesiguranţă.

— Aş prefera să nu moară nimeni azi, spuse el senin. Azi e un fel de aniversare, iar tu ai întrerupt nişte planuri amoroase şi lungi pe care eu şi soţia mea le aşteptam cu nerăbdare.

Corbul încercă să nu fie impresionat. El şi oamenii lui puneau pe fugă tirani, generali şi chiar şi regi. Însă nu şi pe Dorian Blackwell. Acesta abia părea să fie afectat.

Ceea ce însemna fie că era nechibzuit, fie că aflase ceva ce Corbul nu ştia.

— Dacă nu îl recunoşti pe Frank Walters, înseamnă că oricare dintre aceşti bărbaţi poate fi el. Cu ce îţi este de folos dacă e mort?

— Dacă nu mi-l dai, tot o să-l reduc la tăcere. Însă într-unul din scenarii am plăcerea să te omor. O perspectivă care devine din ce în ce mai atrăgătoare cu fiecare clipă care trece.

Corbul învăţase să îşi controleze emoţiile din voce, însă niciodată nu avusese atât de multe de spus.

Indiferenţa mereu îi fusese aliată. Prin urmare, se alarmă când trebui să îşi relaxeze gâtul şi maxilarul pentru a-şi menţine tonul nonşalant.

— Ţi-am zis condiţiile mele. Dă-mi-l pe Walters şi te întorci în braţele soţiei tale! Dacă refuzi, vă las cadavrele în această vale!

— Chiar aşa?

Tonul ciudat şi întunecat din vocea lui Blackwell îi făcu inima să bată mai tare.

Corbul făcu un pas ameninţător în faţă.

— Spune ce ai de spus sau aşteaptă-ţi soarta, mormăi el.

— Căpitane, chiar dacă sunteţi mai mulţi la număr, cred că eu am ceva mult mai valoros.

Un alt pas în faţă îi dezvălui zâmbetul inexplicabil de familiar.

Corbul simţi o durere în spatele ochiului drept, dar o ignoră.

— Ce anume? întrebă el printre dinţii încleştaţi.

— Elemente colaterale.

— Sub ce formă?

Informaţii poate? Walters deja îi spusese toate secretele sale lui Blackwell? Secrete pe care nici măcar el nu le ştia din cauza zidului de fier care îl separa de amintirile lui?

— Doi porumbei încântători, îl tachină Blackwell. Unul întunecat şi morocănos, altul dulce şi luminos, cu o aripă ruptă. Unul dintre ei, trebuie să recunosc, e proaspăta ta soţie.

Corbul mai simţise frică şi furie. Le folosise ca să ucidă oameni.

Pentru a pune în aplicare răzbunarea care îl făcuse faimos în întreaga lume. Dar niciodată nu simţise un infern de furie letală. Sângele îi fierbea, arzându-i prin vene spre muşchi, îndemnându-l să lovească. Să rupă membrele de corp.

— O să-ţi omor întreaga familie. O să ard din temelii tot ce ţi-e drag şi o să-ţi mânjesc corpul cu cenuşă.

— Da, da, ştiu. Aşa aş face şi eu în situaţia ta.

În ochiul lui Inimă Neagră din Ben More strălucea o victorie înfricoşătoare.

— O să fie în siguranţă atât timp cât nu există violenţă.

— Mereu există violenţă, jură Corbul.

— Nu şi de data asta.

— Ţi-ai pecetluit soarta în momentul în care ai atins-o.

— Nu a trebuit s-o ating, spuse Blackwell. Cele două au naufragiat pe plaja mea ca două bucăţi de lemn atrăgătoare şi epuizate. As putea spune că soţia te-a părăsit, iar acum pot să înţeleg de ce. Eşti un pirat sinistru şi lipsit de suflet. Îmi imaginez că asta nu te face un soţ bun.

Un junghi îi străpunse furia. Lorelai. Se trezise, iar de data asta contesa reuşise să o ia.

Îl părăsise.

El o speriase, iar ea îl părăsise. Fugise direct în ghearele unuia dintre cei mai periculoşi bărbaţi în viaţă.

— Ce aşteptăm, căpitane? întrebă Haxby din spatele lui. Minte. Hai să colorăm valea asta cu sângele lor şi să terminăm odată!

În orice altă zi, ar fi dat ordinul de atac. L-ar fi luat pe Inimă Neagră din Ben More şi unde i-ar fi stat picioarele acolo i-ar fi stat şi capul. Dar nu putea face asta. Nu dacă Lorelai era în pericol.

— De unde să ştiu sigur că e la tine?

— Soţia mea a remarcat cât de ruşinos e îmbrăcată una dintre ele. Flanelul şi muselina nu se prea potrivesc. Îi aruncă o privire vicleană. Dacă ar fi ajuns oriunde altundeva, ar fi provocat un mare scandal.

— Blackwell, îţi pierzi timpul!

Un scoţian solid de vârstă mijlocie din stânga lui Blackwell era la fel de însetat de sânge ca Haxby.

— Hai să-i distrugem înainte să-şi recapete puterile!

Blackwell ridică o mână, semn să stea pe loc.

— Eu sunt în primul rând om de afaceri şi apoi războinic. Spune-mi ce treabă ai cu Walters şi poate că reuşim să ajungem la o înţelegere.

Corbul îşi simţea toată pielea arzând, în afară de scalpul amorţit, în care durerea din cap pulsa în acelaşi ritm cu bătăile inimii lui.

Un om nu putea fi numit Inimă Neagră din Ben More pentru că era milos. Ce i-ar fi făcut lui Lorelai?

Dintr-odată, Walters nu mai conta. Nici comoara. Trecutul. Bărbaţii din spatele lui.

Îşi lăsă pistolul în jos.

— O să mi-o dai înapoi?

Blackwell încuviinţă, lăsând şi el pistolul în jos.

— Dacă îmi spui motivul.

— Căpitane! protestă Haxby.

Corbul ridică pumnul, oprind toată zarva.

— Am nevoie de Walters ca să identifice o operă de-a lui. Un tatuaj.

— E posibil să fie mai greu, recunoscu Blackwell după o scurtă ezitare. A fost rănit într-un atac din închisoare. Memoria lui nu mai e la fel de bună.

— Nici a mea nu mai e, spuse Corbul confuz.

— Am fost colegul lui de celulă. I-am văzut majoritatea operelor. Te pot ajuta.

Corbul studie chipurile pregătite de atac ale oamenilor lui Blackwell. Simţi tensiunea propriului echipaj lovindu-se de spatele lui, ca valurile care se spărgeau de stâncile negre de sub Ben More.

Se mişcă încet, ca o persoană în jurul căreia erau multe pistoale încărcate. Păşi înainte şi îşi ridică mâneca de pe braţul cu cicatrice.

— A fost… Am avut un accident acum 20 de ani. Nu-mi amintesc ce înseamnă.

Dorian Blackwell se uită la porţiunea din carne arsă de pe braţul bărbatului.

— Dragonul, spuse el. Harta!

Corbul simţi din nou că ia foc.

— Îl ştii?

Cu viteza luminii, Blackwell îşi ridică pistolul între ochii piratului, respirând greu sub jacheta de lână.

— Dă-ţi jos gluga!

Pentru prima oară după mulţi ani, Corbul ascultă ordinele altui om.

Un sunet sălbatic ieşi din gâtul lui Blackwell. Apoi altul. Primul fu plin de uimire, iar al doilea, ca un urlet de durere.

Corbul fu şocat când văzu un asemenea bărbat de temut tremurând.

— Tu… tu eşti mort.

Blackwell puse piedica pistolului înainte să îl lase să cadă pe iarbă.

— La naiba, mormăi scoţianul, în timp ce le făcea semn celorlalţi să lase jos pistoalele. E o fantomă de pe vas!

— Despre ce vorbeşti?

— Eşti o fantomă? întrebă Dorian, în timp ce întinse mâna spre el, însă Corbul sări primul, luându-l pe Blackwell de guler.

— Crezi că mă cunoşti? Îşi apropie faţa de a lui, ignorând sclipirile metalice ale armelor. Ai crezut că m-ai ucis?

— Da.

O umezeală stranie străluci în ochiul lui Inimă Neagră din Ben More. Vocea lui calmă era acum aspră, din cauza emoţiei abia dezlănţuite.

— M-ai bântuit 20 de ani. În tot timpul acesta, am crezut că ai murit din vina mea!

Simţi o tensiune în piept. Acum îl privea cu alţi ochi pe Dorian Blackwell. Părul negru. Ochiul negru. Statura bărbatului. Era ca şi cum se uita într-o oglindă. Era posibil?

— Ne-au obligat să îţi ştergem sângele de pe pietre.

Mâna lui Blackwell îl apucă pe Corb de încheietură cu o blândeţe care îl uimi.

— Atât de mult sânge! Cum ai supravieţuit? I-am urmărit cum îţi cărau corpul. Nu o să uit niciodată!

Îşi puse cealaltă mână pe umărul Corbului, cu o ferocitate la care nu se aşteptase.

— Te-am răzbunat, frate. Noi te-am răzbunat, eu şi Argent! I-am omorât pe toţi, Dorian! Pe fiecare gardian din Newgate care a pus mâna pe tine. Să ştii că au murit urlând!

— Frate? Argent?

Corbul îşi duse mâna la tâmplă în timp ce o durere îl lovi prin ochi, aproape îngenunchindu-l. Durerea. Capul lui. Nu putea…

Inimă Neagră din Ben More îl susţinu.

— Nu îţi aminteşti? Nu ştii cine sunt?

Îngrijorarea se amestecă iute cu panica din ce în ce mai mare din vocea lui.

Corbul îl împinse, împleticindu-se în timp ce un val de ameţeală îl făcu să îşi piardă echilibrul.

— Nu ne-am întâlnit niciodată, mormăi el. Ce vrei să

spui? Ce suntem unul pentru celălalt? Eşti sau nu eşti Dorian Blackwell?

— Nu.

Ochiul lui întunecat străluci, iar o lacrimă îi curse pe obraz în timp ce suferinţa se imprima pe liniile brutale ale trăsăturilor lui ciudat de familiare.

— Nu sunt Dorian Blackwell, şopti el. Tu eşti.

Capitolul 15

În momentul în care Corbul apăru în uşa magnificei biblioteci din Ben More, Lorelai nu reuşi să îl privească din mai multe motive.

Toate erau ridicole, era prima care recunoştea asta.

Ultima oară când fusese în compania lui, pe umerii aceia laţi nu se întindeau cusăturile unei cămăşi negre şi ale unei veste. Nu purtase nimic. Acel formidabil corp înfricoşător fusese lipit de al ei, oferind plăcere prin mişcări sinuoase şi cuvinte păcătoase.

Cuvintele erau mai periculoase decât crezuse, se gândi ea.

Iar ce îi oferise ea fusese mai degrabă banal în comparaţie cu ce făcuse el. Dacă ar fi putut să pretindă că el îi ordonase să îi ofere plăcere, ar fi făcut-o. Dar nu suna absurd?

Gura lui, care acum era încordată, fusese fierbinte şi plină de dorinţă lipită de a ei. Plină, excitantă şi şocant de obraznică.

Amintirea sărutului său hipnotizant nu numai că îi înroşea obrajii, dar avea acelaşi efect ca senzaţia de ruşine.

O ruşine hrănită de pumnale de acuzaţii ce zburau din ochii lui. Trecuse mai bine de un an de când îşi pierduse cunoştinţa în acest fel, iar de data asta leşinase timp de câteva ore.

Evident, îl insultase când leşinase în mijlocul sărutului.

Apoi îl părăsise. De ce simţea că evadarea de pe o

corabie a piraţilor, dintr-o căsnicie forţată, era cumva o trădare? De ce duritatea rece din ochii lui îi provoca tristeţe?

Pentru că era Ash al ei. În ciuda tuturor lucrurilor. El era acolo, închis undeva, sub tatuaje, forţă brută şi goliciune. Venise după ea. Iar ea trebuia doar să-l găsească.

Preţ de o clipă, când buzele li se atinseseră, crezuse că reuşise să facă asta. Erau aceleaşi buze pe care şi le amintea, pline de aceeaşi dorinţă, dar mai intensă de o mie de ori. Dumnezeule, voia să îi poată spune că nu leşinase din cauza terorii, durerii sau lipsei de afecţiune!

Dimpotrivă.

Sărutul lui avusese un anumit efect asupra ei. Eliberase o parte din ea despre care nu ştia că există. Era ca şi cum îi insuflase o parte din propria dorinţă animalică, iar acea dorinţă primară o copleşise atât de tare, încât leşinase.

Era ciudat că nu făcuse la fel când murise Mortimer. Sau când Corbul se însurase cu ea, ameninţând-o. Dacă judeca după propriul trecut, un asemenea stres ar fi ţinut-o inconştientă zile întregi.

Deşi fusese doar un sărut, simţise mai mult de atât.

Îl gustase pe Ash de pe buzele Corbului. Voia să guste mai mult. Îşi dorea ca el să facă toate lucrurile pe care se oferise să le facă. Îşi dorea cu atâta ferocitate şi se temea de el cu atâta timiditate, încât contradicţia părea să-i sfâşie conştiinţa.

Primul instinct al lui Lorelai fu să meargă la el, dar acest lucru nu era posibil. Nu într-o cameră plină cu străini bogaţi şi posibil periculoşi. Îşi împleti degetele şi îşi încrucişă picioarele sub rochia împrumutată, ca să se oprească şi să nu se ducă spre el.

Iniţial, privirea lui o studie din vârful buclelor proaspăt spălate până la tivul rochiei ei de culoarea piersicii. Ca şi cum s-ar fi asigurat că Lorelai nu era o imitaţie trimisă să îl păcălească.

În doar câteva clipe, putu citi în expresia lui sinistră

mai multe emoţii decât văzuse în tot timpul în care o ţinuse prizonieră. Un fel de uşurare disperată îi încălzi privirea, după care o trezire tristă la realitate îi relaxa umerii, în aceeaşi clipă în care îşi încordă maxilarul.

Trecu mult timp până când o privi din nou.

„Nu te-am părăsit”. Asta voia să strige Lorelai. „M-am trezit pe o barcă, aproape de ţărm şi nu voiam decât să mă întorc”.

Acest lucru demonstra că înnebunise, nu?

Îşi dorea să îi netezească ridurile de încordare de pe frunte. Să îl sărute deasupra sprâncenei stângi. Să îşi plimbe mâna peste cicatricea de pe maxilarul lui.

El intră în cameră înaintea lui Blackwell, arătând ca un prădător cu control de sine, păşind în bârlogul unei haite de lupi.

Însă Lorelai îi observă mâinile încleştate. Ochii rătăcitori. Calcularea fiecărei ieşiri, a fiecărui bărbat şi a fiecărei femei care era de fată.

Văzu picătura de transpiraţie care aluneca dinspre păr către gât.

Ceva se întâmplase acolo. Probabil îl afectase teribil de tare de vreme ce arăta astfel.

Lady Farah Blackwell, contesa de Northwalk, o luă pe Lorelai de mână, cu un zâmbet liniştitor pe faţa ei angelică. Contesa îi împrumutase acea rochie, care nu îi mai venise bine după a doua naştere – sau cel puţin asta susţinuse contesa în timp ce îşi îngrijea bebeluşul.

Lângă Lorelai, Veronica stătea dreaptă, amintindu-i de Anne Boleyn aşteptându-şi sentinţa capitală de la Henric al VIII-lea.

Când Montcrieff păşi în spatele ei, Veronica se încordă brusc. Dacă ar fi fost un instrument, corzile ei s-ar fi rupt. Ea şi piratul se priviră nu cu răutate, ci cu o avertizare tăcută. Ca nişte amici neîncrezători care aveau un secret.

Neliniştită, Lorelai îşi privi cea mai bună prietenă. Indiferent ce se întâmplase între ea şi Corbul, trebuia să o scoată de acolo pe Veronica în siguranţă. Măcar atât îi datora. Toate lucrurile prin care trecuse acea femeie

fuseseră din cauza familiei ei groaznice. Şi a ei.

În toţi anii în care fuseseră ca surorile, Lorelai subestimase curajul Veronicăi. Abilitatea ei. Era atât de neînfricată şi o salvase de bărbatul care începuse să o tortureze mai mult decât fizic.

Planul lor ar fi funcţionat dacă nu ar fi fost prinse de oamenii lui Blackwell în momentul când ajunseseră pe plajă şi nu fuseseră conduse la Ben More pentru a se întâlni cu Regele Londrei Subterane.

Bărbatul era însoţit de valetul lui, un scoţian solid pe nume Murdoch. Blackwell îşi găsi imediat soţia cu privirea, iar Farah îl salută din zona în care doamnele şi domnişoarele stăteau pe canapeaua lungă aşezată perpendicular cu focul.

Lady Farah se încruntă, ca şi cum şi-ar fi dat seama că era ceva în neregulă în momentul în care întâlni privirea soţului ei. Îşi răsuci nervoasă o buclă aurie, chiar dacă Inimă Neagră din Ben More îi aruncă un vag zâmbet liniştitor.

Nu era prima oară când Lorelai fu şocată de cât de mult semăna acest bărbat cu Corbul. Poate că nasul lui era mai aristocrat şi gura mai blândă. Pielea îi era clar mai deschisă la culoare şi mai puţin afectată de vreme. Era mai degrabă ca marmura decât ca bronzul. Îşi petrecuse viaţa sub felinarele Londrei, în timpul nopţii sau sub norii din Ben More.

Nu pe puntea unui vas, unde nu se putea ascunde de soare.

Nici Corbul, Montcrieff, Blackwell şi Murdoch nu se aşezaseră pe cele două scaune de piele monstruoase aflate în faţa locului unde stăteau femeile.

Blackwell se duse imediat către un şemineu destul de mare să găzduiască un mic sat, rezemându-şi braţul de cămin şi uitându-se la foc ca şi cum putea vedea trecutul în flăcări cu ochiul sănătos.

Lorelai îşi mută privirea de la el la Corb, care se aşezase strategic în stânga grupului, unde se întâlneau focul şi umbră. În acel loc, nu se afla nimeni în spatele lui,

era doar un perete cu cărţi, iar de acolo putea vedea intrarea dinspre nord şi cea dinspre vest. Şi pe toţi din cameră.

Acolo era locul lui. Îşi trăise întreaga viaţă în umbră, întunericul ameninţând să-l acapareze.

„Întoarce-te!”, se gândi Lorelai. „Vino către lumină!”

Ghetele lui erau bine înfipte în pământ, iar braţele încrucişate. Stătea ca o santinelă.

Mare, letal şi… pierdut.

Deşi susţinea că nu mai era Ash, în acea clipă semăna cu băiatul pe care îl iubise. Comportamentul lui lipsit de pasiune şi emoţii scotea acum la iveală o mulţime de expresii, şi niciuna nu era plăcută.

Deşi nu se mişca, suferinţa şi ameninţarea se rostogoleau de pe umerii lui în valuri palpabile. Oare mai simţea cineva asta?

Îl dorea. În toate modurile posibile. Îşi dorea durerea lui. Voia atenţia şi atingerea lui.

Dumnezeule, ce însemna asta?

Era o nebunie, cu siguranţă. Să aibă sentimente pentru bărbatul care în urmă cu câteva zile îi omorâse fratele. Care omorâse mult mai mulţi oameni, aşa cum singur recunoscuse. Cel mai căutat bărbat din lume.

Iar el o dorea pe ea.

Montcrieff stătea lângă el, iar pe faţa lui arătoasă trona o expresie de neîncredere amestecată cu nemulţumire.

Farah întrerupse tăcerea.

— Să înţeleg, bărbate, că negocierile au fost reuşite, din moment ce ai adus oaspeţii în casa noastră, unde sunt copiii noştri?

Un fior de oţel străbătu tonul blând al vocii ei.

Mortimer cu siguranţă şi-ar fi sufocat soţia dacă i-ar fi vorbit aşa.

Blackwell expiră profund.

— Am o poveste pe care trebuie s-o spun, iar toţi cei de aici trebuie să o audă.

Deşi Lady Farah fusese politicoasă şi amabilă, Lorelai

nu o cunoştea pe femeie, iar afecţiunea evidentă dintre frumuseţea cu părul argintiu şi soţul ei parcă prevestea ceva rău.

Aşa-numitul Inimă Neagră din Ben More era modelul perfect de răufăcător. Ar fi putut să se materializeze din paginile poveştilor – întunecat, viclean şi extrem de enigmatic.

Şi totuşi, şterse cu răbdare de pe reverul hainei voma bebeluşului, după care îşi strânse garnizoana de mercenari ca să se apere de asediul unui pirat.

Pe de altă parte, contesa angelică părea să calmeze sau să înveselească pe oricine întâlnea, inclusiv pe Lorelai. Dar domnea ca o regină alături de soţul ei. O leoaică pentru care mulţi bărbaţi şi-ar fi dat viaţa.

— Atunci hai să ne cunoaştem, spuse Farah, îndreptându-se către piraţi. Eu sunt Lady Farah Blackwell. Iar tu eşti?

— Montcrieff, milady.

Îi luă mâna şi sărută aerul de deasupra ei, etalând acel zâmbet devastator.

— Montcrieff? Ştiam o familie Montcrieff când eram mică. Ai vreo legătură cu Thomas Montcrieff? Contele de Crosthwaite?

Temutul pirat tresări.

— Mă tem că e tatăl meu.

— Primul lui născut a plecat să lupte în India, mi s-a spus că nu s-a mai întors, se minună ea. Nu ai cum să fii Sebastian.

— În carne şi oase.

— Contele de odinioară! exclamă ea. Unde ai fost în tot acest timp?

Lorelai o privi pe Veronica. Cumnata ei era foarte atentă la conversaţie.

— Peste tot şi nicăieri, răspunse Montcrieff, deşi nu încercă să-şi ascundă confuzia. Am descoperit că mi se potriveşte mai bine pirateria decât parlamentul.

Farah râse.

— E o plăcere să te întâlnesc.

— Asemenea, încuviinţă el, în timp ce ochii i se plimbau prin cameră într-un gest mai tulburat decât şi-l imaginase Lorelai a fi capabil.

— Şi tu eşti?

Farah se întoarse către Corb, însă acesta nu îşi desfăcu braţele. În schimb, îl ţintui cu privirea pe soţul ei, care răspunse în locul lui.

— Farah!

Numele ei scăpă ca un sunet sălbatic din gâtul soţului ei.

— El este Dorian Blackwell.

Contesa îşi trase mâna ca să-şi acopere gura cu ea.

— Dumnezeule, nu eşti mort!

Respiraţia lui Lorelai rămase captivă în plămâni, în timp ce în piept i se învolbură un noian de sentimente. Avea un nume. Avea numele altui bărbat?

— C-ce se întâmplă?

Nu îşi suportă tremurul din voce. Nici mila din ochii lui Farah, care se întoarse spre ea. Şi nici răutatea cu care o privea Montcrieff.

Nu suporta că el încă refuza să o privească. Cum trebuia să-i spună în mintea ei? Corbul? Dorian? Ash? Soţ?

Mai conta?

El se uită la Inimă Neagră din Ben More cu un amestec de presupuneri şi scepticism. Bărbatul care trăise cu numele lui timp de 20 de ani. Avea să-l ia înapoi? Avea să mai fie violenţă?

Farah se întoarse către Lorelai, aşezându-se pe locul de lângă ea ca şi cum nu o mai ţineau genunchii.

— M-am născut Dougan Mackenzie, bastardul nedorit al moşierului Hamish Mackenzie, dezvălui bărbatul aflat lângă şemineu, în timp ce lumina focului se juca pe trăsăturile lui palide şi dezolante.

— Eu şi Farah eram copii la acelaşi orfelinat din munţi, unde am ucis un preot ca să-i apăr onoarea.

Farah scânci, iar Lorelai se trezi că mâna îi era prinsă din nou într-a ei, deşi nu era sigură cine întinsese prima mâna.

— Am fost trimis în închisoarea Newgate. Unde l-am întâlnit pe el. Trăsăturile sălbatice ale lui Blackwell se topiră în ceva care semăna cu nostalgia. Se uită spre Corbul, care nu mişcase încă niciun muşchi.

— Dumnezeule, cât de mult ne uram la început! Odată, ai aruncat cu o piatră în mine şi ne-am bătut ca nişte draci. Ne-am umplut de sânge.

Buza îi tremura, ca şi cum ar fi retrăit o amintire dragă.

— Eu sunt motivul pentru care nasul tău e strâmb, deşi se pare că a devenit şi mai strâmb între timp.

Lorelai îl privi, observându-i mica imperfecţiune a nasului. Crezuse că era din cauza accidentului din ziua în care îl salvase.

— După asta, am devenit nedespărţiţi, iar când am împlinit 15 ani, am ajuns să conducem închisoarea Newgate. Atunci aveam ambii ochi, iar tu nu aveai cicatrice sau tatuaje. Ne spuneau fraţii Inimă Neagră, pentru că semănăm, dar şi din cauza cruzimii cu care le luam puterea celor care o fluturau în faţa noastră. Împotriva noastră.

Corbul deschise gura, însă îi luă câteva clipe să vorbească. Toată lumea aştepta. Nimeni nu respira.

— Fraţii Inimă Neagră… Asta înseamnă că nu suntem rude de sânge?

Lorelai se întrebă dacă şi altcineva observase tonul descurajat din vocea monotonă. Îi frânse sufletul şi simţi un nod în gât. Corbul sperase că îşi găsise familia, însă toate acele speranţe fuseseră distruse.

Bărbatul cunoscut drept Blackwell se îndepărtă de şemineu şi se întoarse spre el.

— Suntem legaţi de mult sânge. Destul cât să ne facă fraţi. Însă nu pot să vorbesc despre rudele tale.

— De ce mi-ai furat numele?

Întrebarea atârnă în aer ca o sabie.

Lui Blackwell îi luă câteva secunde ca să răspundă, iar când o făcu, vocea lui fu mai aspră.

— Într-o noapte, când ne întorceam de la săpat tuneluri, m-ai întrebat dacă putem să schimbăm celulele ca

să-l poţi plăti pe Walters pentru un tatuaj. Mai făceam asta uneori. Eram acoperiţi de praf, aşa că era aproape imposibil să ne deosebească, iar gardienii rareori îşi băteau capul cu asta. Pentru ei, toţi arătam la fel. Ce nu ştiam însă era că, în acea noapte, tatăl meu răuvoitor plătise patru gardieni ai închisorii ca să scape de mine. Au intrat în celulă ca să-l omoare în bătaie pe Dougan Mackenzie şi, din punctul lor de vedere, exact asta au făcut.

— Şi tu nu le-ai spus că au greşit? întrebă Lorelai fără să se gândească.

Regretul din privirea lui păru sincer când îi răspunse.

— Dorian mai avea de ispăşit doar o lună din sentinţa pentru hoţie. Dougan Mackenzie mai avea de stat ani întregi în închisoare pentru uciderea unui preot. Oricât de mult mi-aş fi plâns fratele, moartea lui îmi oferea o ocazie unică să fiu liber. Singurul lucru care conta era să o găsesc pe Farah. Eram mai în siguranţă dacă tatăl meu malefic credea că a reuşit să scape lumea de mine. La fel era şi el.

Îşi privi soţia şi păru să se încarce cu putere de la ea.

— Ea era tot ce îmi rămăsese. Ea e tot ce contează.

Dintr-odată, Lorelai se simţi ca o intrusă, fiind o barieră între doi iubiţi cu o legătură atât de specială.

Furnicăturile de pe gât o făcură să-şi mute atenţia asupra bărbatului căruia îi dăduse un nume cu mulţi ani în urmă. Un bărbat despre care ştia că avusese un nume înainte să îl găsească, însă pe vremea când era o copilă, îşi dorise cu egoism să nu şi-l amintească.

Cum rămânea însă cu prezentul? Ce însemna pentru el? Pentru ei?

— Chiar nu îţi aminteşti de noi? îl întrebă Murdoch pe Corb din spatele canapelei.

Piratul îl ignoră pe scoţian în timp ce o privi pe Lorelai. Nările lui se umflau, iar braţele i se ridicau odată cu respiraţia sacadată. Restul corpului rămăsese nemişcat, trăsăturile dure ca o piatră, ca şi cum o simplă lovitură de ciocan şi de daltă l-ar fi putut distruge.

Aşadar, numele lui fusese Dorian. Dorian Blackwell.

Iar ea ura asta.

Oricât de nedreaptă era ea, Blackwell nu era ce însemna el pentru ea.

Totuşi, Ash – Ash al ei – era mort.

Nu spusese Corbul ăsta de o mie de ori?

Lorelai nu-şi putea imagina toate emoţiile care îl cuprinseseră. Toate întrebările care ameninţau să erupă ca un vulcan. Putea vedea asta în trupul lui. În respiraţia sacadată.

Dintr-odată, Lorelai îşi dori să fie din nou acasă. Înapoi în camera lui mică, aflată lângă scările dinspre pod din Southbourne Grove. Patul să le înghită orele inocente. Înapoi în timp, când atingerea ei îl alina, iar a lui o făcea să se simtă în siguranţă.

Cât de groaznic era să privească faţa bărbatului pe care îl iubise cândva, şi chiar buzele lui să îi spună că acesta era doar o fantomă! Să îl recunoască uneori, când o privea cu ochii dureros de familiari, dar să îl piardă în vidul întunericului.

— Cine mai ştie despre asta? Tăcerea grea fu risipită de întrebarea lui. Corbul îi surprinse pe toţi. Îi ştiu pe fraţii tăi vitregi, Demonul Munţilor şi contele de Thorne. Au spus că sunteţi înrudiţi, deşi nu s-au referit la tine ca la Dougan Mackenzie.

— Eu şi fraţii mei ne păstrăm secretele şi păcatele – şi toţi avem destule. Inimă Neagră din Ben More făcu un pas către umbra în care se afla Corbul. Dacă e să fiu sincer, în sufletul meu, tu ai fost fratele meu mai mult decât ei. Noi doi ne protejam. Luptam, sângeram şi conduceam împreună. Cu ei n-am trăit niciodată asta. Nu am fost niciodată un Mackenzie cu adevărat. Au fost şi alte persoane de care erai apropiat când te numeai Dorian. Christopher Argent, un băiat născut în captivitate de o mamă criminală. Locuieşte în Londra cu soţia lui. Mai e Murdoch, aici de faţă, împreună cu omul lui, Gregory Tallow. Şi Walters, deşi soţia lui l-a luat în vacanţă, dacă îţi vine să crezi. Unii dintre angajaţii mei îşi vor aminti de tine. Au rămas loiali de când eram în Newgate. Dacă mai ai nevoie de dovezi în legătură cu identitatea ta…

— Nu contează. Corbul îşi atinse nasul, închizând ochii ca şi cum ar fi trecut printr-o durere foarte mare. Nu o să mi-i amintesc, adăugă el.

— Având în vedere ce ţi-au făcut acei gardieni, nu sunt surprins.

Blackwell – cel puţin Lorelai încă îi spunea Blackwell – se duse către peretele opus al bibliotecii şi alese un volum vechi –– *Istoria invaziilor romane în Britania*.

Deschise cartea într-un mod aproape reverenţios. Murdoch răsuflă din rărunchi.

— Nu cred că e momentul pentru o lecţie despre istoria antică.

O singură privire de la stăpânul lui îl reduse la tăcere pe valet.

— Aşa cum am spus, gardienii ne-au obligat să curăţăm carnagiul din celulă în ziua de după atac. Noi doi aveam un loc în acea celulă în care ascundeam lucruri. În spatele unei pietre. Când am verificat locul, am găsit asta.

Blackwell se aplecă şi puse cartea pe măsuţă.

De data asta, Montcrieff fu cel care scoase un sunet de uimire. Copleşit de entuziasm, râse victorios şi îl bătu pe căpitanul său şocat pe umeri.

— Căpitane, îţi vine să crezi ce noroc avem? Îşi duse mâna la frunte, ca şi cum şi-ar fi verificat temperatura. Să fiu al naibii!

Între paginile cărţii, era un sigiliu mic şi ruginit – figura unui dragon şerpuit cu patru gheare şi o limbă ca de şarpe scoasă printre dinţii ascuţiţi, iar sub el, două cuvinte: NIGRAE AQUAE.

— Tatuajul tău, spuse Lorelai şocată.

Corbul căzu pe celălalt scaun, ridicându-şi mâneca. Numai capul dragonului şi ghearele din faţă apăreau de sub porţiunea cu cicatrice înconjurată de alte tatuaje. Prima oară când Lorelai îl văzuse, era singurul tatuaj de pe corpul lui.

Literele erau aceleaşi, chiar dacă se mai şterseseră din cauza trecerii timpului. RAE. UAE. NI şi AQ fuseseră arse, odată cu jumătate din corpul dragonului.

— Ce e cu liniile din spatele lui? întrebă Lorelai, întinzându-se peste masă ca să îşi plimbe degetul peste liniile cu cerneală care ieşeau din dragon ca ramurile unui copac uscat. Ţi-ai dat vreodată seama ce înseamnă?

El se uită la vârful degetului ei, care se plimba deasupra tatuajului, închizând ochii pentru nişte clipe delicate, ca şi cum i-ar fi savurat atingerea.

— Da, răspunse el în cele din urmă. E o hartă.

— E această hartă.

Blackwell scoase o bucată veche de piele dintre alte pagini ale cărţii şi i-o întinse.

Lorelai fu atât de şocată, că nu îşi putu găsi cuvintele.

— Este dragonul scit, spuse Blackwell. În noaptea în care ai fost atacat, l-ai pus pe Walters să-ţi tatueze asta pe corp.

Rânji spre Corb, iar Lorelai se gândi cum trebuie să fi fost ca băieţi – capetele lor întunecate visând împreună la comori şi aventură.

— Tot mai cauţi comoara lui Claudius?

— Căpitane!

O nuanţă de avertisment străbătu atitudinea de obicei veselă a lui Montcrieff.

— Nu are rost să neg asta.

Corbul îşi flexă braţul, iar venele de sub piele deveniră proeminente peste muşchii încordaţi de sub cicatricele lui.

— Odată ce mi-am dat seama ce însemna dragonul scit, eu şi echipajul meu am început căutarea, dar nu e chiar aşa de uşor, având doar o jumătate de hartă fără alte indicii.

— Nigrae Aquae.

Veronica vorbi, în sfârşit, aplecându-se spre hartă, la fel ca restul lumii.

— E în latină.

— Şi ce înseamnă? întrebă Murdoch.

— Apă Neagră, spuseră Veronica şi Montcrieff în acelaşi timp, uitându-se surprinşi unul la celălalt.

Ochii Corbului ardeau în timp ce o priveau pe Lorelai.

— Adică…

— Râul Black Water… Apă Neagră, confirmă ea. Aş recunoaşte aceste canale oricând, mai ales că acum le pot vedea pe toate. Fac parte din afluenţii râului.

— Şi asta? întrebă Montcrieff indicând dragonul desenat în grabă pe harta de piele.

— E o insulă foarte mică, aflată în stânga gurii râului. Insula Tersea. O poţi vedea de pe ţărm, însă coasta e plină de stânci şi pietre, e aproape imposibil să ajungi acolo. Se rezemă, tremurând toată din cauza entuziasmului şi a panicii. Dar, dacă reuşeşti să găseşti o cale de a ajunge acolo, cred că o să găseşti comoara.

— În tot timpul pe care l-ai petrecut acolo, nu am reuşit să ne dăm seama de asta, căpitane! Montcrieff se aplecă pentru a inspecta desenele rudimentare ale canalelor. Chiar dacă nu-ţi aminteşti, probabil simţeai asta, că acea comoară pe care ai căutat-o toată viaţa era ascunsă acolo.

— Da, simţeam asta.

Lorelai nu-şi luă privirea de la hartă, însă simţi un nod în gât când îi auzi cuvintele. El venise pentru ea, pentru a împlini un jurământ pe care îl făcuse când era doar un băiat. Dar de ce îi luase atât?

Şi ce aveau să facă acum? Dacă el îşi găsea comoara? Cea care însemnase atât de mult pentru el, încât plecase din Southbourne Grove ca să o caute ani întregi. Pomenise de suferinţă şi înrobire, însă Corbul apăruse în ziare aproape cinci ani. Soarele răsărise de cel puţin 1 825 de ori, de când auzise prima oară de isprăvile căpitanului de pe Bocetul Diavolului.

Într-o vreme în care un vapor cu aburi rapid putea străbate Atlanticul către America în şase zile şi putea face înconjurul lumii în doar câteva săptămâni, de ce nu venise după ea?

Şi de ce venise după ea acum?

Ce se întâmpla? Privirea ei urmarea liniile canalelor familiare ale casei ei. Comoara lui Claudius? Poate că o parte din el o dorea, însă aceasta era adevărata lui

călătorie.

Comoara.

Până la urmă, era un pirat.

Veronica se ridică în picioare, luând prin surprindere pe toată lumea şi obligându-i pe domni să facă acelaşi lucru. Pe toată lumea, cu excepţia Corbului.

— Acum, că ai obţinut ce căutai, poţi să ne eliberezi?

— În niciun caz.

Ochii căprui ai lui Montcrieff îi trimiteau avertismente tăcute.

— Acum ne ştiţi planurile. Nu ar fi în interesul nostru să vorbiţi cu autorităţile şi să le spuneţi unde suntem, în timp ce căutăm comoara.

— Să vă elibereze? spuse Farah, încruntându-se. Din captivitate?

— Da, spuse Veronica. Suntem prizonierele Corbului de câteva zile. Îşi puse mâna pe umărul lui Lorelai. Nu vrem decât să mergem acasă.

— Prizoniere?

Blackwell se întoarse spre Lorelai, ale cărei gânduri şi emoţii erau la fel de neascultătoare ca nişte pui de pisică.

— Mi s-a spus că eşti soţia lui.

— Chiar este soţia mea, spuse Corbul.

— De ce nu ai menţionat până acum faptul că erai prizonieră? insistă Farah.

— Pentru că nu eram sigure că am schimbat, de fapt, un temnicer cu altul când am fost prinse pe plajă de gărzile voastre, răspunse Veronica.

— A fost mai mult pentru siguranţa voastră, interveni Dorian.

— Nimeni nu e prizonier aici, le asigură Farah. Puteţi pleca atunci când vreţi. Deşi v-aş sugera să profitaţi de ospitalitatea noastră până dimineaţă.

— Nu pleacă nicăieri, spuse Corbul pe un ton destul de dur ca să taie diamante. E soţia mea!

O nouă tensiune cuprinse biblioteca, lăsând-o fără aer. Lui Lorelai i se uscă gura şi îşi şterse mâinile reci şi transpirate de rochia împrumutată, uitându-se în jos.

Ura acea situaţie! Nu suporta când oamenii se holbau la ea. Când vocile se ridicau atât ca tonalitate, cât şi ca volum. Nu suporta agresivitatea sau conflictul.

Acestea erau mereu urmate de durere.

Le putea simţi privirile grele. Aşteptau ca ea să tragă frânghia ghilotinei. Veronica. Corbul. Familia Blackwell. Până şi Montcrieff.

Aer. Avea nevoie de aer. Unde dispăruse tot? Oare fusese înghiţit de golul negru din pieptul Corbului?

Pleoapele începură să i se mişte. Dacă avea noroc, putea pur şi simplu să plece. Să doarmă. Şi să se trezească atunci când se termina carnagiul.

Să evadeze. Ca o laşă, aşa cum fusese întotdeauna.

Vocea blândă a lui Farah Blackwell şopti prin aerul fierbinte, încărcat cu suspiciuni şi provocări, în timp ce îşi puse mâna pe umărul lui Lorelai.

— Lorelai, draga mea, eşti… Făcu o pauză. Te consideri căsătorită cu Corbul?

Privirea lui arzătoare parcă îi făcu o gaură în moalele capului. Nu trebuia să se uite la el ca să simtă posesivitatea şi porunca din ochii lui.

— N-nu ştiu. Nu pot spune dacă ceremonia noastră a fost legitimă.

— A respectat legile maritime, insistă Corbul.

— E adevărat că am fost mai mult prizonieră decât soţie, se confesă ea, obrajii arzându-i de jenă. Iar mariajul nu a fost consumat.

— Slavă Domnului, suspină Veronica, mai uşurată decât Lorelai.

— Vrei ca să fie fie soţul tău? insistă Farah.

— Asta nu e important.

Corbul împinse masa dintre ele dintr-o singură mişcare, înaintând până ce ajunse în faţa ei.

— Îmi aparţine, iar unde merg eu, merge şi ea. Cu asta am terminat discuţia!

Lorelai se temu de haosul pe care îl provoca piratul prin înlăturarea barierei fizice şi vru să se ridice, însă Farah i-o luă înainte.

Lorelai fu din nou uimită când se ridică să o salveze pe Farah. În loc de frică, ofensivă sau precauţie, atât Inimă Neagră din Ben More, cât şi frumoasa lui soţie împărtăşeau un zâmbet straniu, secret.

— Discuţia se termină când răspunzi unei întrebări, căpitane.

Farah stătea între Lorelai şi Corbul, iar tânăra o consideră mai curajoasă decât Ioana d'Arc.

— Care anume? întrebă el, cu vocea unui lup care se afla la capătul răbdării.

— O iubeşti?

Capitolul 16

Era o întrebare la un milion la care Corbul nu ştia răspunsul. Singurul cuvânt pentru care nu avea o definiţie.

Iubire.

El nu înţelegea decât posesia. Erau legi despre asta. Se purtau războaie pentru asta. Nenumărate suflete se sacrificau în numele ei.

Dar iubirea? Cum putea un bărbat să simtă ceva ce nu înţelegea?

Cum exprima ceva ce nu simţise niciodată?

Trebuia ca el să iubească de vreme ce Lorelai nu simţea asta? Tânăra nici măcar nu îl privea. Nu îi dăduse voie să răspundă la întrebarea lui Lady Northwalk, deoarece respingerea ei ar fi putut distruge urma de umanitate pe care o simţise în el de când o furase.

Nici măcar el nu putea spune ce reacţie ar fi avut dacă ea l-ar fi refuzat.

Blackwell îi aruncă un colac de salvare.

— Ce înseamnă ea pentru tine?

Era ca şi cum ar fi ştiut. Ca şi cum înţelegea că dragostea era o supoziţie fragmentată pentru bărbaţi ca ei.

Un calm se aşternu înăuntrul lui. Dacă ea nu ar fi fost de faţă, ar fi făcut deja nişte lucruri monstruoase. Lorelai

ţinea bestia din el sub control. Datorită ei alese să vorbească şi nu să lovească. Datorită acestui lucru, descoperise o bucată din trecutul lui. Înainte de ea, ar fi atacat. Ar fi distrus orice duşman, înainte să aibă şansa de a găsi un aliat.

Ce însemna Lorelai pentru el? Ce însemnase ea de când îi poruncise prima oară să trăiască?

— E soţia mea. Este… liniştea mea.

Lorelai dădu să se ridice în picioare. El încercă să o ajute, însă ea îl lovi peste mâini, cu o furie şocant de neobişnuită.

— Nu sunt liniştea ta, mercenarule! Netrebnicule!

El încercă să nu se lase impresionat de faptul că Lorelai căutase o insultă în mintea ei infinit de blândă şi o găsise poate pe cea mai dulce posibilă.

— Te-am rugat de nu ştiu câte ori să îi dai drumul Veronicăi!

Ochii ei străluceau cu o flacără azurie pe care nu o mai văzuse, iar acest lucru trezi ceva în el care nici măcar nu semăna cu furia.

— Nu a trecut prin destule? I-ai ucis soţul!

El ridică din umeri şi îi strivi acuzaţia ca şi cum ar fi fost un ţânţar enervant.

— I-am făcut o favoare, iar amândouă ştiţi asta.

Niciuna din femeile Weatherstoke nu negă acest lucru, însă amândouă îl priviră cu expresii identice, răzvrătite. Una de smarald, alta de safir.

Într-adevăr, bijuteriile Weatherstoke.

Blackwell scoase un sunet ciudat de consternare.

— Ne aflăm într-o situaţie destul de complicată.

— De ce? întrebă Montcrieff, care se apropie de căpitan, cu mâna în jachetă, probabil pe o armă.

Ochiul lui Blackwell străluci, bărbatul ducându-şi mâna în spate.

— Nu pot să permit ca nişte femei inocente să fie ţinute la Ben More împotriva dorinţei lor.

Farah pufni.

— De când?

Era o linie în nisip trasat de un bărbat care susţinea că era fratele lui. O linie pe care Corbul ar fi trecut-o şi ar fi vărsat sânge pentru a o păstra pe Lorelai alături de el.

Fie că ea voia acest lucru, fie nu.

Mâna lui îşi găsi propria armă şi fu liniştit, deoarece ştia că el şi Montcrieff îi puteau omorî pe Blackwell şi pe valetul lui înainte ca aceştia să poată chema ajutoare.

Dar ar fi făcut aşa ceva? În faţa soţiei bărbatului? În faţa lui Lorelai?

— Încearcă doar să mi-o iei! Avertismentul lui era o îndurare, spera că Blackwell avea să înţeleagă asta. Şi o să-ţi trimit sufletul negru în iad, nemernic…

Inimă Neagră din Ben More îşi ridică ambele mâini goale sus, într-un gest de capitulare.

— Dorian!

— Nu-mi spune aşa! strigă el.

Era numele lui. Şi totuşi, nu era. Nu era prieten cu Inimă Neagră din Ben More. Nu văzuse acte care să demonstreze al cui era numele Dorian Blackwell. Însă emoţiile din ochii bărbatului erau greu de ignorat, iar povestea pe care o spusese nu era numai posibilă, ci şi plauzibilă.

Chiar probabilă.

Avea dragonul scit.

— Foarte bine.

Blackwell se uită la femeile strânse în stânga Corbului.

— Dă-i voie soţiei mele să le conducă pe doamne şi pe ajutorul tău în camere. Vreau să vorbesc doar cu tine.

— De unde să ştiu că nu o să le răpeşti?

Corbul îşi dorea mai mult decât orice pe lume ca propunerea să fie sinceră. Însă foarte puţini bărbaţi din lume puteau fi crezuţi şi în niciunul nu se putea avea încredere.

— Mă ofer pe mine ca garanţie. Chiar ostatic. Dacă vrei, o să vin pe vasul tău.

— Nu! ripostă Farah cu un singur cuvânt.

Inimă Neagră din Ben More îşi privi soţia şi se înţelese

cu ea din priviri. Nu îi ordonase să-i dea ascultare, ci o rugă să-l înţeleagă. Iar ea o făcu. Avea încredere în el.

Ce afurisit norocos!

— E posibil să fie o capcană, îl avertiză Montcrieff.

Blackwell nu-şi ascunse dezgustul când îl măsură pe Montcrieff din priviri, însă îi vorbi Corbului.

— Sunt întrebări la care îţi pot răspunde. Despre comoară. Despre trecut. Te cunosc. Poate mai bine decât te cunoşti tu pe tine. Vreau doar să vorbim.

În cele din urmă, Corbul încuviinţă şi îi ordonă lui Montcrieff:

— Fii cu ochii pe femei! Nimeni nu pleacă până când nu spun eu.

— Da, căpitane.

Montcrieff urmă femeile în timp ce ieşiră din bibliotecă. Murdoch se uită atent la pirat, rămânând aproape de Farah Blackwell.

Lorelai nu îl privi.

Ce făcuse ca să se poarte aşa cu el?

„Îmi pare rău”, se gândi el. „Dar nu pot să-ţi dau drumul”.

În absenţa ei, camera deveni rece şi, fără să se gândească, îşi trase gulerul în sus, ca şi cum s-ar fi protejat de vânturile din nord.

— Înainte să-ţi dau nişte răspunsuri, pot să te întreb ceva?

Clinchetul unui cristal se armoniză cu vocea lui Blackwell, făcându-l pe Corb să se întoarcă. Blackwell ridică al doilea pahar în semn de invitaţie. I-ar fi prins bine să bea ceva. Dar avea încredere în el? Putea lăsa garda jos într-un asemenea loc?

Clătină din cap, aşa că Blackwell mai turnă în propriul pahar.

— Cum ai supravieţuit?

Lumina focului se oglindi în lichidul de culoarea chihlimbarului când bărbatul ridică paharul la gură şi bău ca să uite o amintire neplăcută.

— Nu o să pot şterge niciodată din coşmaruri

imaginea corpului tău frânt. Erai mort. Practic, erai doar o masă de carne însângerată când te-au târât din celulă.

— M-am trezit într-o groapă comună, o grămadă de carne, aşa cum spui tu. Fără nume. Fără trecut. Habar n-aveam cine eram sau cine încercase să mă ucidă. Aveam cinci oase rupte şi arsuri pe o treime din corp. Îşi inspectă din nou tatuajul distrus de pe braţ. Asta s-a întâmplat cu tatuajul, cu gâtul meu şi cu maxilarul.

Blackwell privi atent cicatricele care urcau spre maxilarul lui şi spre păr, fără milă sau dezgust.

— Numai tu ai fi putut să reînvii. Murdoch mereu spunea că unde e voinţă, e şi o soluţie. Când eram împreună, eu eram soluţia, iar tu erai voinţa. Niciodată nu am întâlnit pe cineva mai ambiţios decât tine. Dacă te hotărai să nu mori, nici toate oasele rupte sau sângele pierdut nu te-ar fi putut lua.

— Nu aveam voinţă.

Această mărturisire calmă îi surprinse pe amândoi.

— Până când am auzit vocea ei.

— A domnişoarei Lorelai? Ea te-a salvat? întrebă Blackwell.

Corbul încuviinţă.

— Era un copil. Avea 14 ani. Dar a devenit lumea mea când m-a îngrijit. Am petrecut cea mai mare parte a anului urmărind-o cum îngrijea mai multe animale rănite. La început, nu am putut să merg, dar în timp am ajuns să zburd prin mlaştinile râului Black Water împreună cu ea. Şi nu a plecat niciodată de lângă mine.

Îşi aminti o întrebare la care nimeni altcineva nu ar fi putut răspunde.

— Câţi ani aveam când ai crezut că am murit?

— 18 ani.

Îi spuse vârsta cu căldura pe care un whisky bun o oferă gâtului.

— Deci am 38.

Într-un fel, se simţea mai bine să îşi ştie vârsta.

— Cât de îngrijorător trebuie să fi fost să nu ştii asta! Aşadar, o ştii pe domnişoara Weatherstoke de 20 de ani.

Întrebarea nerostită a lui Blackwell era pierdută în arsura whisky-ului.

— Da… şi nu.

— Ce v-a despărţit?

— Fratele ei, soţul contesei.

O furie familiară, pură şi deplină se trezi în el.

— M-a vândut. Am fost sclav în est atât de mult timp! Numai ura mi-a ţinut companie. Şi doar amintirea ei m-a ţinut în viaţă.

Blackwell rezumă restul poveştii.

— Şi ai devenit Corbul. Te-ai întors la ea. Un drum plin de cadavre şi pătat cu sânge. Apoi l-ai ucis pe bărbatul care vă despărţise şi ai făcut-o a ta, fără să îi iei în seamă protestele.

Era plăcut să audă acea parte rostită cu respect şi nu cu dezaprobare.

— De unde ai ştiut?

— Asta aş fi făcut şi eu. Buzele lui Blackwell schiţară un zâmbet. La naiba, e aproape pas cu pas ce am făcut cu Farah, doar că în alte circumstanţe! Şi, permite-mi să adaug, cu mult mai multă fineţe.

Corbul îi aruncă o privire tăioasă, dar orice urmă de furie se risipi când observă zâmbetul de pe buzele lui Blackwell.

Nimeni nu îndrăznea să îl tachineze. Montcrieff încerca uneori să fie amuzant, însă până şi el era atent să nu atingă anumite limite. Corbul îşi dădu seama că nu îl deranja. I se părea străin şi familiar în acelaşi timp să împărtăşească asta cu un străin. Acel străin putea fi fratele lui.

— Fineţea nu e una dintre calităţile mele.

Se aşeză pe marginea unuia dintre scaunele uriaşe, lăsând focul să alunge răcoarea lăsată de absenţa lui Lorelai. Ar fi fost o nebunie să îşi permită să se simtă confortabil. Să lase garda jos.

— Nu am niciun dubiu în privinţa asta.

Blackwell se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Dar, cu o femeie ca a ta, ar fi în interesul tău să

devină o calitate. Dacă nu fineţe, cel puţin diplomaţie.

— Ce vrei să spui, o femeie ca a mea?

— E puţin timidă, nu-i aşa? Fragilă.

Blackwell învârti conţinutul paharului, fiind absorbit de lichidul maroniu.

— E greu să nu-i observi piciorul rănit. Fratele ei a făcut asta?

— E unul dintre motivele pentru care l-am ucis.

— Deci aşa…

Blackwell nu mai puse o altă întrebare şi, împotriva naturii lui, Corbul simţi nevoia să umple tăcerea.

— Am petrecut 20 de ani gândindu-mă doar cum o să mă întorc la ea, iar acum, când am făcut asta…

— Îţi dai seama că nu mai eşti băiatul care o iubea. Eşti…

— Altcineva, termină el propoziţia, încântat că găsise un suflet care îl înţelegea, o inimă la fel de neagră ca a lui. Tot ce cunosc e marea. Cum pot naviga aceste ape când cerul este opac? Când stelele nu strălucesc ca să-mi lumineze calea? Cum să mă port? Cum o fac să ţină la mine? Cum o fac să nu se teamă de mine?

— E posibil să se teamă de tine, dar nu poate fi negat faptul că ţine la tine.

— Crezi?

Trecu în revistă momentele petrecute alături de ea, pentru a-şi da seama care parte din ultimele ore făcuse ca sentimentele ei pentru el să fie de netăgăduit. Nu găsi însă nimic.

Blackwell îl privi pe deasupra paharului.

— Când am plecat să te întâmpin în vale, m-a implorat să nu te omor. A plâns şi a implorat pentru tine şi nu s-a oprit decât când i-am promis că o să fac tot ce pot pentru a detensiona situaţia.

Simţi o flacără în piept, dar se stinse repede.

— Nu ştie cine sunt. Îi pasă de cine vrea să fiu. De cel care am fost odată pentru ea.

Blackwell îl privi atent.

— Şi nu poţi să fii acel bărbat?

Decepţionat, dădu din cap.

— Chiar şi când eram tânăr ştiam că nu sunt destul de bun pentru ea. Ştiam că eram un ucigaş.

Dorian îl privi atent, ca şi cum ar fi pus la cale un plan înainte să vorbească.

— Atunci, probabil cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să o eliberezi.

— Nu sunt capabil de genul acesta de bunătate. De câte ori să repet? Ea este *a mea!*

— Ştiu. Mă tem că nu se poate face nimic în privinţa asta.

Dorian avu din nou zâmbetul acela misterios.

— Dacă este a ta, şi tu o ai, atunci de ce eşti agresiv?

— Sunt o persoană agresivă, spuse el sec.

— Aşadar, din frustrare. Este de natură sexuală?

Privi în altă direcţie şi încuviinţă.

— Se pare că, dacă vreau s-o fac a mea, trebuie s-o oblig. Nu o să mi se ofere. Nu mă doreşte. Am greşit când am crezut că asta nu o să conteze.

— Ce te opreşte?

Se gândi la răspuns preţ de o clipă. Avea de gând s-o facă a lui. Jurase că, după toate lucrurile prin care trecuse, o merita. Crezuse că-şi pierduse destulă umanitate ca să fie imun la lacrimile ei. La nevoile ei. Voia să-i arate că atenţia lui nu avea să o rănească şi, în cele din urmă, ea urma să i se ofere. Şi totuşi…

— Ani la rând, am luat tot ce voiam cu brutalitate şi forţă. Dar cu ea… Vreau ca ea să mi se ofere.

Blackwell îşi aranjă peticul de la ochi.

— Îmi amintesc de un crocodil despre care mi-a povestit prietenul meu, ducele de Trenwyth, după ce s-a întors din vacanţa din Egipt. Sunt cele mai rele creaturi pe care poţi să le întâlneşti vreodată. Nişte monştri solitari. Se mănâncă între ei. Se hrănesc cu puii lor. Se spune că sunt descendenţii dragonilor. Privirea lui se opri asupra dragonului scit de pe sigiliul din faţa lor. Muşcătura lor e letală, atât de puternică, încât până şi cei mai mari prădători tereştri se ascund de ei. Cu toate astea, există o

pasăre mică, fluierarul, a cărei înfăţişare nu te impresionează cu nimic. Însă aceasta se aşază fără frică pe gura deschisă a monstrului şi nu e rănită niciodată. Nu e mâncată niciodată. Pentru că aceste creaturi mici şi fragile curăţă resturile dintre dinţii crocodilului. Aşa că, de sute de ani, au ajuns la o relaţie aproape ridicolă, dar benefică pentru amândoi.

Corbul se încruntă la bărbatul care îi luase numele. Deja se îmbătase?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ce vreau să spun este că un fluierar mic a trebuit să-şi facă destul curaj pentru a ateriza în gura crocodilului. Iar acel crocodil a avut destulă încredere, suficientă răbdare ca să vadă ce se întâmplă fără să-şi închidă gura şi să devoreze biata creatură.

Piratul se încruntă şi încercă să facă o comparaţie cu situaţia dintre el şi Lorelai.

Un sunet de amuzament pluti în aerul dintre ei.

— Niciodată nu ţi-au plăcut metaforele, spuse Blackwell.

— Nu?

Mereu îşi dorise să întâlnească pe cineva care îi putea răspunde întrebărilor despre trecut. Deşi nu se gândise niciodată cât de deranjant avea să fie să stea în aceeaşi cameră cu o persoană care ştia despre el mai multe decât el însuşi.

— Ştii, eu te-am învăţat să citeşti, dezvălui Blackwell. În toate acele nopţi lungi din închisoare.

Nu ştia asta. Putea citi, chiar bine. Dar fusese un mister cum învăţase să facă acel lucru.

Blackwell oftă.

— Pasărea mică e soţia ta, evident. Chiar tu ai spus că e pasionată de animale, nu-i aşa?

— Da.

— Arată-i rănile tale. Expune-ţi cicatricele. Fii crocodilul cu un dinte bolnav! Leul rănit. Las-o să-ţi scoată ghimpele din labă şi să-ţi ostoiască durerea! Poate că atunci nu o să se mai teamă de tine. Şi o să accepte dorinţa

pe care o simte faţă de tine.

Asta presupunând că îl dorea.

Blackwell continuă:

— Noi suntem nişte oameni monstruoşi, credem că trebuie să fim invincibili tot timpul. Dar am învăţat că femeile ca ele au nevoie să ştie că suntem oameni. Vor face tot ce pot pentru a descoperi acea umanitate. Pentru că, în cele din urmă, îţi cer să le iubeşti, iar tu descoperi că nu poţi să te abţii.

Totul fu spus într-un mod amuzant.

— Tocmai asta e.

Corbul îşi privi palmele trasând tatuajul sub formă de stea de pe încheietură şi şarpele încolăcit deasupra ei.

— Nu ştiu dacă mai sunt uman. Chiar dacă mă iubeşte, o să fim condamnaţi, nu-i aşa?

— De ce?

— Pentru că nu poţi iubi un rechin atât de mult cât să-i scoţi dinţii.

— Asta eşti? Un rechin?

Mâinile lui deschise se strânseră în pumni.

— Nu ştiu ce sunt. Abia am învăţat cine sunt, cine eram – asta dacă e să te cred. Se pare că am fost în lanţuri toată viaţa. Pe unele le meritam. Sunt un animal de povară. Când am devenit Corbul, am crezut că ştiu ce e libertatea, dar şi un căpitan are propria temniţă.

Când Blackwell vorbi, ar fi vrut să sugrume mila din vocea bărbatului. Sau poate adevărul din vorbele sale.

— Există mai mult decât o singură închisoare, frate. Simt că pe a ta o porţi oriunde mergi.

— Niciodată nu o să scap de ea.

— Atunci de ce să n-o eliberezi? Vrei să îi pui şi ei lanţurile tale?

Corbul se ridică în picioare, împins de o tristeţe deznădăjduită, şi se duse la fereastră.

— Da, la naiba! Pentru că fără ea izolarea mea e pustie, iar în acel gol, în care sunt singur, sunt închis cu cel mai mare duşman al meu.

Găsi nişte ciucuri aurii la perdea care semănau cu

nuanţa părului ei. Învârti unul.

— Dar ea e singura cu care aş putea împărţi temniţa. Singura pe care sunt sigur că nu aş distruge-o.

— O iubeşti, spuse Blackwell.

— Nu, insistă piratul. Dragostea e blândă. E bună. Eu nu ştiu aceste lucruri. Ce simt pentru ea nu e niciunul din aceste lucruri. E ceva prea obsesiv. E minunat şi înspăimântător. E cel mai crud chin pentru un bărbat nemilos. Pentru că aş rămâne la mila ei. Neprotejat. Uşor de rănit. E un lucru bizar să accepţi faptul că armate întregi nu au reuşit să mă distrugă, însă un singur cuvânt spus de ea m-ar putea face bucăţi.

Dorian se întoarse la masă pentru a-şi umple din nou paharul.

— Mereu ai fost un romantic, chiar şi în trecut. Chiar şi înainte de ea.

— Nu-mi spune că mereu am fost atât de patetic, se lamentă piratul.

— Erai cel mai bun dintre noi doi, Dorian.

Ceva din emoţia abia exprimată prin vocea bărbatului ciobi gheaţa din pieptul lui.

Nu putea face faţă situaţiei, aşa că îşi studie tatuajul cu dragonul distrus. Cicatricea pe care o avea pe o mare parte din corp nu putea fi ascunsă de toată cerneala din lume.

— Ce monstru sunt! Pot omorî un om mai repede decât pot respira. Pot începe un război pe mare. Însă strategiile acestei lupte nu îmi sunt cunoscute. Regulile societăţii. Nevoile unei femei. Când îi zâmbesc? Unde stau? Şi unde mă aşez? Nu-mi amintesc cum să râd. Şi cum o sărut? Pentru cât timp? Cum o fac să vrea să mă sărute? Ultima oară când am crezut că îşi doreşte, a leşinat şi a rămas aşa ore întregi.

Cel puţin de data asta Inimă Neagră din Ben More avu bunul-simţ să-şi ascundă amuzamentul.

— Ascultă-mă, frate! Douăzeci de ani de dorinţă neîmpărtăşită pot îi copleşitori pentru amândoi!

Bătaia de pe umăr era caldă. Bine-venită. Corbul nu-i

dădu mâna la o parte.

— Fie că mă crezi, fie nu, am trăit vieţi similare. Şi eu mi-am răpit mireasa. E tipic pentru noi să ne găsim femei care seamănă. Cu părul deschis la culoare, bune şi tandre.

— Soţia ta te iubeşte.

— Da, dar mai întâi a trebuit să înveţe să aibă încredere în mine.

— Ce ai făcut?

Era cea mai umilă întrebare pe care o pusese vreodată, chiar înainte de alta.

— Ce să fac?

— Căpitane, deschide-ţi sufletul în faţa ei! E singura cale. O femeie de valoare nu are nevoie să fie curtată. Nu cu poezii sau cu flori, ci cu sinceritate şi gesturi care să-ţi demonstreze devotamentul. Când eram mic, Farah mă iubea pentru că eram Dougan Mackenzie. Când am forţat-o să se căsătorească cu Dorian, a trebuit să înveţe cum să se îndrăgostească din nou de el. Poate că domnişoara Weatherstoke funcţionează invers. Nu o să i se ofere Corbului, aşa cum nici Farah nu i s-a oferit lui Inimă Neagră din Ben More. Dar e posibil să te iubească pentru ce ai fost cândva… Dorian?

Ceva nu suna bine. Corpul lui, mintea lui respingeau numele.

— Dacă aş redeveni Dorian, tu cine vei fi?

Mâna îi alunecă de pe umăr, în timp ce fratele lui cu inima neagră se rezemă de tocul ferestrei şi îşi frecă barba.

— Asta e o întrebare excelentă.

Priviră împreună în noapte. Simţi că noaptea nu fusese întotdeauna aliatul lor. Că mai făcuseră asta, mai stătuseră ca santinelele pe timpul nopţii.

Corbul studie profilul bărbatului de lângă el şi ajunse la o concluzie.

— Mi-ai dat numele înapoi. Trecutul. Dar tu ai trăit mai mult decât mine ca Dorian Blackwell. El e ce ai creat tu. Moştenirea lui e a ta, nu îl vreau înapoi.

Deşi nu îşi amintea multe lucruri, Corbul îl citi pe bărbatul din fata lui. Îl ştia. Înţelese comunicarea tăcută ce

strălucea într-un ochi mai întunecat decât al lui.

— Dacă eu sunt Dorian, ţie cum să-ţi spun? Corbul?

Cu privirea aţintită asupra lunii care învăluia insula Ben More într-o strălucire argintie mistică, răspunse cu vorbe venite din locul acela pe care îl crezuse a fi gol.

— Î-îmi place când îmi spui frate.

Dorian nu se uită la el, însă paharul din mână îi tremură puţin.

— Iar pentru domnişoara Weatherstoke cine o să fii?

— Pentru ea, trebuie să învăţ să fiu altcineva… sau nimeni.

Capitolul 17

Cum se putea concentra asupra unui lucru când era închisă într-un turn, ca o prinţesă din basme? Lorelai expiră frustrată şi lăsă cartea pe care încercase s-o citească să îi cadă în poală. Se aplecă şi aranjă perna de sub glezna care îi pulsa. Furtuna de afară şi trecerea de la viaţa pe mare la cea pe pământ îi trezise o rană mai veche.

Cine ar fi crezut că trebuia să se obişnuiască din nou cu viaţa terestră?

Privi uşa încruntată. Un alt lucru pe care Corbul şi Inimă Neagră din Ben More îl aveau în comun. Anumite camere cu uşi care se închideau din afară.

Un tunet zdruncină grinzile şi lampa cu ulei de pe noptiera altei închisori de lux. Cel puţin patul era confortabil şi camera spaţioasă, cu mobilă închisă la culoare şi tonuri tomnatice.

Furtuna îi provocă o nelinişte pe care nu o putea controla. Ceva sălbatic. Ceva imposibil de definit şi de care nu putea scăpa. Ca timpul şi soarta.

Dar oare ea nu mai exista în afara acestor ziduri? Pentru că aşa părea. Era o femeie măritată sau o prizonieră? Dorinţele ei fizice şi cele emoţionale se băteau cap în cap când venea vorba de bărbatul întunecat şi

înfricoşător, care putea fi, în acelaşi timp, ameninţător şi tandru. Avea impresia că, dacă îl căuta pe Ash, trebuia să trăiască alături de Corb.

Oricât de mult o speria această idee, o şi încânta.

Rămânea o întrebare: avea de ales?

Voia să aibă de ales?

Un fior o trecu pe spinare şi pe braţe, iar Lorelai ştiu că el era de cealaltă parte a uşii dormitorului.

Nu scosese un sunet. Nu i se vedea umbră.

Dar era acolo.

Prezenţa lui electrică radia din spatele uşii groase din stejar, la fel de intensă ca fulgerul de afară. Lorelai îi cunoştea puterea nemaivăzută. Uşa nu o putea proteja dacă el se hotăra să o vadă.

Îşi ţinu respiraţia până când uşa se deschise, iar el intră în cameră.

Când îl văzu, simţi, în sfârşit, că putea să respire, iar acest lucru dădu naştere unei noi presiuni. Una pe care o simţise trezindu-se în ea din ce în ce mai des, cu fiecare moment pe care îl petreceau împreună.

O presiune mai joasă. O dorinţă umedă.

Nu o mai simţise de când o sărutase în urmă cu mulţi ani. Dar acum era diferită. Mai puţin inocentă. Mai insistentă. Lumina lămpii avea un fel de a-i face pe oameni să pară mai blânzi, însă nu şi pe el. Ochii îi erau prea negri, prea diavolesc de deştepţi. Trăsăturile lui, întunecate ca ale unui sălbatic, erau prea dure. Expresia lui, nestăpânită.

Era un păcat care trăia şi respira.

În dormitorul ei.

Fulgerul acoperi cerul cu o strălucire orbitoare, învăluindu-i trăsăturile într-o lumină albă. Pentru o clipă, îl văzu pe băiatul pe care îl cunoscuse odată.

Ash. Ash al ei. O dorinţă tandră şi o tinereţe impetuoasă. Numai Ash o privise aşa cu mult timp în urmă.

Când lovitura tunetului alungă tăcerea, expresia lui reveni la calmul cumplit pe care ajunsese să-l urască.

În loc să bată de mai multe ori şi regulat, inima ei se alarmă. Oare venise ca să termine ce începuse în camera

lui de dimineaţă?

Nu ştiuse că bărbaţii erau astfel de creaturi până când el nu îşi dezvălui corpul neasemuit. Acum, că se gândea mai bine, majoritatea bărbaţilor nu erau aşa.

Nu mai era nimeni ca el.

Nu văzuse mulţi bărbaţi goi, dar se îndoia că semăna vreunul cu el în carne şi oase – o pânză netedă şi mătăsoasă ce îmbrăca o putere de fier.

El se apropie de pat, iar Lorelai îşi trase gulerul cămăşii de noapte peste pielea care, dintr-odată, se înroşise.

Era supărat? Nu-şi dădea seama. Venise să o pedepsească pentru că plecase?

El privi cu îndrăzneală spre genunchii ei. Zona dintre picioare.

— Ce părere ai despre căpitanul Nemo?

„Poftim?”

Îl privi câteva secunde. Ah, da, cartea ei!

— Mi se pare prins la mijloc, răspunse ea atentă. E în acelaşi timp un bărbat copleşit de remuşcare şi ambiţionat de răzbunare.

— Aşa e. Îi luă cartea din poală, iar coapsele ei se încordară.

Corbul cercetă paginile aurii.

— Ştiai că egiptenii cred că numele conţine *Ka*-ul personal?

— *Ka-ul?* întrebă ea.

Ce conversaţie ciudată, când erau multe alte lucruri care puteau fi spuse.

— Orientalii îi spun variaţii ale lui *chi,* creştinii îi spun suflet. Foarte mulţi cred că numele are o anumită putere, care te face nemuritor. Demonii fug când acesta este dezvăluit. Numele lui Dumnezeu este aşa sacru, încât nu poate fi rostit. Nu poate fi ştiut.

Îi vorbea cu o voce la fel de bogată şi opacă precum cafeaua turcească.

— Foarte mult timp am simţit o legătură cu căpitanul Nemo. Nemo se traduce, literal, prin „Fără nume”. Ştiai

asta?

— Nu, şopti ea.

— Mi-a prins bine să nu fiu *nimeni* o umbră. O iluzie fără chip. Teroarea mărilor, creatorul propriei mele mitologii.

Ea îl privi cu atenţie şi observă o urmă de vulnerabilitate sub indiferenţa lui.

— Nu te bucuri că ţi-ai aflat numele? Că ştii cine eşti?

— Credeam că o să fiu.

Aşteptă să treacă alt tunet.

— Nu am nicio legătură cu numele Dorian. Nu am amintiri. Dar m-a bântuit, iar acum ştiu de ce, recunoscu el, punându-i cartea înapoi în poală. Nu contează. Numele Dorian Blackwell rămâne cu bărbatul care l-a meritat. Eu nu-l vreau.

Lorelai se ridică de pe perne, dorind să îl atingă, însă fiindu-i teamă şi întrebându-se unde ar putea duce o asemenea intimitate.

— Pare fericit că te-a găsit. Chiar simte că eşti fratele lui.

— I-am întâlnit fraţii. Nu sunt sigur că e un compliment.

— Îl crezi? Îţi aminteşti ceva de el?

— Poate. Oarecum. Cred că e cineva în care am încredere. Am avut încredere. Nu ştiu. Îşi încleştă dinţii şi îşi trecu frustrat mâna prin părul negru ca tăciunele. Toate revelaţiile astea… şi eu încă nu ştiu cine sunt. Nu-mi amintesc.

— Ştiu cine ai putea fi. Ţi-am dat un nume.

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Am mai vorbit despre asta.

— Tot nu înţeleg, continuă ea. Spui că e imposibil, că Ash e mort. Dar tu eşti aici. Nu Dorian. Nu Corbul. Asta nu înseamnă că mai există speranţă?

Privirea lui deveni mai blândă.

— Speranţa e pentru naivi. Eu nu mai sunt Ash.

— Dă-mi un motiv bun pentru care nu ai putea fi din nou, îl provocă ea.

— Omor oameni. Mulţi oameni.

Era, într-adevăr, un motiv bun.

— Ai putea să încerci să nu omori oameni?

O emoţie tandră înflori pe buzele lui.

— Ştii cum este în lume. Ori omori, ori eşti omorât. Mereu a fost aşa.

— Poate în lumea ta… Lorelai se apropie şi mai mult, încurajându-l cu un zâmbet ştrengar. Potrivit experienţei mele, dacă nu încerci să omori oameni, nici ei nu încearcă să te omoare.

În loc să-l amuze, păru să înrăutăţească situaţia. Păru trist când se aşeză pe marginea patului ei.

— Lorelai, eşti norocoasă dacă asta este experienţa ta.

Cuvintele lui o răniră.

— Eşti supărat pe mine? întrebă ea.

— De ce aş fi?

Mirarea lui păru sinceră.

— Pentru că am leşinat când… Nu putu să termine fraza fără să se simtă din nou umilită. Apoi eu şi Veronica am fugit. Îmblânzi cuvântul. Am plecat.

Tresări când el întinse mâna după ea, dar se relaxă apoi, când piratul îi mângâie bărbia cu vârful degetelor.

— Veronica mi-a spus că aşa faci când ţi-e frică. Că dormi, ca şi cum ţi-ai părăsit corpul, şi nimic nu poate să te trezească. Unde te duci?

— Nu sunt sigură. Atingerea lui avea un efect aparte asupra muşchilor gâtului. E ca şi cum mintea mea nu mai e în corp, din moment ce trupul meu n-a fost niciodată un loc prea confortabil în care să trăiesc. Într-un fel, mi-am creat în somn un loc liniştit. Un loc sigur.

„Un loc unde Ash a trăit întotdeauna”, vru ea să adauge, dar se opri.

— Un somn liniştit. Oare cum o fi?

Îi prinse una dintre buclele rebele şi îşi trecu degetele prin ea. Păreau să-l fascineze şuviţele sălbatice care refuzau să fie îmblânzite.

— De când faci asta?

— Din copilărie. De când piciorul meu…

El se încruntă.

— Nu am observat niciodată cât am stat la Southbourne Grove.

— Nu am plecat niciodată cât erai acolo. Presupun că mă simţeam în siguranţă când eram trează. Mortimer nu m-a mai rănit. A făcut-o doar după ce ai plecat.

Dintr-odată, atmosfera se schimbă, ca momentul dintre fulger şi tunet. Periculos. Plin de anticipare.

— Dacă aş putea, l-aş omorî din nou, jură el. De data asta, mai încet.

— Nu ştiam că îl urăşti aşa de mult.

— Tu nu l-ai urât?

— Nu, răspunse ea sincer. Îl dispreţuiam şi mi-era frică de el. Dar în timp, am învăţat să fiu indiferentă. Iar acum, că a murit, cred că îl voi uita uşor.

El arătă către glezna pe care o pusese pe pernă.

— Cum poţi să uiţi aşa ceva? Te-a distrus. Te-a terorizat. Te-a…

— Trebuie să uiţi doar o dată, după care s-a terminat, spuse ea.

Ca să urăşti, trebuie să îţi aminteşti, să insişti asupra unui lucru. Trebuie să ţii acea amintire în suflet tot timpul şi să o hrăneşti. Să ai grijă de ea. Mie mi s-a părut prea extenuant. Ura faţă de Mortimer mă îmbolnăvea fizic. Iar acest lucru nu îl rănea pe el, doar mă făcea pe mine să sufăr.

El dădu drumul şuviţei, încleştându-şi pumnii.

— Eu am devenit ura mea, Lorelai. Eu sunt pierdere, furie şi ură.

— Eşti mai mult de atât, spuse ea, în timp ce mâna îi plutea ca un fluture deasupra spatelui său lat.

— E tot ce sunt.

Fluturele nu aterizează, pentru că piratul se ridică în picioare şi se refugie lângă foc.

— Lorelai, nu poţi să-mi iei ura. Sau…

— Sau ce? insistă ea.

— O să iei ultimul lucru pe care îl ştiu.

Focul aruncă o nuanţă sinistră asupra părului lui.

— Chiar nu o să mai fiu nimic. Nimeni.

Lorelai privi neputincioasă lupta interioară care se citea pe trăsăturile lui ferme. Fusese atât de rece de când se întorsese! Înfricoşător de rigid. Cicatricele lui se mişcau odată cu maxilarul. Sufletul lui neliniştit o chema cu o atracţie vulcanică.

Poate că trebuia doar să spună totul.

— Am avut atâtea motive să îl urăsc pe Mortimer, recunoscu ea. Dar spui că şi tu ai avut. Ce motiv ai avut să îl omori?

— Tu.

— Poftim?

— El e motivul pentru care am trăit despărţiţi în aceşti 20 de ani. El l-a omorât pe Ash. De mai multe ori.

Lipsa de inflexiune a vocii şi repetarea lentă a silabelor îi făceau mărturisirea şi mai înfricoşătoare. Oare prin ce orori trecuse pentru ca Ash să dispară şi să îl creeze pe Corb?

— C-ce a făcut? şopti ea, deşi deja era îngrozită de răspuns.

El se întoarse cu spatele, luă vătraiul şi împunse cărbunii aprinşi.

— Ai auzit vreodată de practica Shanghai?

Vocea lui era atât de joasă, încât Lorelai se chinui să-l audă.

— Nu, n-am auzit.

— E o practică destul de comună în prezent. Industria corăbiilor maritime e în dezvoltare, dar asta implică o muncă periculoasă, dificilă şi grea. Majoritatea muncitorilor se potrivesc mai bine pe câmp sau în fabrici decât pe mare. Acest lucru a creat un deficit de marinari. Prin urmare, în unele locuri, un bărbat bine făcut intră într-un bordel sau o cârciumă ca să mănânce şi să bea. Nu o să afle că un comerciant de carne vie i-a pus droguri în bere până când nu se trezeşte pe un vas, la jumătatea drumului spre Shanghai. Căpitanul acelei corăbii este acum lumea lui, regele lui, iar singura speranţă de a ajunge acasă e să

lucreze şi să strângă bani pentru a călători dintr-un port străin.

— Dumnezeule! şopti ea. Vrei să spui că Mortimer te-a drogat şi te-a dat căpitanului unei corăbii?

Când cărbunii fură destul de roşii pentru el, nu mai puse lemne pe foc.

— E mai rău de atât. Mortimer m-a vândut, iar eu a trebuit să lucrez şi să câştig banii pe care căpitanul i-a dat pe mine.

Lorelai fu şocată, încleştându-şi în pumni aşternuturile. Oricât ar fi vorbit de iertare, povestea lui trezi în ea o furie asemănătoare cu flăcările ce ameninţau coşul de fum.

— Cât a durat?

— Am fost un caz special. Mortimer a făcut o înţelegere unică pentru mine. Am fost vândut din nou şi din nou. Toată viaţa mea urma să fie o robie continuă, până când deveneam prea bolnav sau prea bătrân. Atunci urma să fiu aruncat în mare, deoarece nu mai eram de folos nimănui. Am văzut acest lucru întâmplându-se, şi nu doar o dată. Un bărbat bătrân sau rănit împins de pe punte. Care striga după ajutor. Era cea mai mare frică a mea.

Lorelai nu-şi dădu seama că plângea până când o lacrimă fierbinte îi alunecă de pe bărbie pe mâinile reci strânse în poală.

— Nu ştiam asta, se minună ea.

El menţionase că Mortimer merita să moară de 7.000 de ori.

7.000. Numărul de zile care le fuseseră furate.

— Mereu m-am întrebat ce explicaţie ţi-a dat pentru faptul că nu m-am întors.

— A spus că ţi-ai amintit, reuşi să spună Lorelai, deşi emoţiile ameninţau să o sugrume. Că nu voiai să te întorci la Southbourne Grove doar ca să îmi frângi inima. A spus că aveai pe altcineva şi că te-ai dus la ea.

Nici măcar acea suferinţă nu se compara cu aceasta. Plânsese luni întregi, dar o parte din ea înţelesese. Cel puţin încercase să înţeleagă.

— În tot timpul acesta, şopti el uitându-se la foc, ai crezut că te-am abandonat.

— Când mă gândesc că eram fericită pentru tine! Am presupus că îţi trăiai viaţa, adevărata viaţă, iar acest lucru mi-a oferit o oarecare alinare. Când îmi era dor de tine, îmi spuneam că te-am ajutat să te vindeci, destul cât să te trimit înapoi acasă la familie şi la cei dragi, pe care i-ai pierdut.

— Nu ai crezut ce ţi-am spus când ne-am despărţit? întrebă el pe o voce joasă, periculoasă.

„Că soarele apune la vest şi că mă voi întoarce la tine”.

Ea îşi lăsă ochii în jos, ruşinată.

— Dacă iubeai pe cineva, aşa cum susţinea Mortimer, cineva care însemna foarte mult pentru tine, de ce ţi-ai fi ţinut promisiunea faţă de o oloagă răsfăţată?

— Chiar şi atunci credeai că sunt un om fără onoare?

— Nu asta am…

— Se pare că aveai dreptate. Când eram Dorian Blackwell, am fost un hoţ şi un ucigaş.

Puse vătraiul la loc şi se întoarse spre ea. Luminat din spate de foc, trăsăturile lui căpătară o tentă demonică.

— Crezi că sunt un monstru? Nu ştii nici măcar jumătate. Dar există creaturi mult mai groaznice decât mine, care fac nişte lucruri absolut înfiorătoare. Inimaginabile. Fetelor. Băieţilor. Bărbaţilor. Femeilor. Mie.

Lorelai vru să îl strige pe nume, ca să-l facă să se oprească. Dar ce nume să folosească? El nu ştia cine era, iar ea ştia chiar mai puţin.

— Cât ai suferit? Cât ai fost sclav?

Nu voia să ştie răspunsul, dar avea nevoie de el.

— 15 ani.

El se îndreptă spre capul patului – un turn de umbre, furie şi revelaţii.

— Când eu şi echipajul meu am reuşit să ne eliberăm, eram o idee mai buni decât animalele. Însă măcar învăţasem să fim prădători. I-am vânat pe aceşti bărbaţi. Traficanţi de sclavi din toate ţările pe care ţi le poţi

imagina. Lorelai, am făcut nişte lucruri atroce! Am distrus echipaje întregi cu mâinile goale. Cu aceste mâini! Îi arătă palmele deschise, ca şi cum ar fi vrut să vadă petele de sânge. Erau ei sau eu… şi mereu erau ei. Mereu o să fie ei.

O emoţie întunecată adânci durerea şi mila pe care le simţi Lorelai.

Mândrie.

Traficanţii aceia meritau să sufere. Lorelai spera că muriseră urlând. Niciodată nu mai simţise o asemenea furie.

— Aşadar, i-ai atacat doar pe aceşti bărbaţi? Ai păstrat ce ai furat de pe vasele lor?

— De ce să n-o fac? Mie mi s-au luat atâtea. Libertatea. Demnitatea. Umanitatea. Numele. Memoria. Pe mine însumi. Însă fratele tău mi-a luat ceva ce nu mai pot recupera. Singurul lucru pe care îl voiam cu adevărat. Timp.

Lorelai fu dezamăgită şi se certă în sinea ei că se aşteptase ca el să spună altceva.

— Aş vrea să pot da timpul înapoi, pufni ea. Aş vrea să te fi scutit de durere.

— Nu vreau mila ta, şuieră el. Doar încerc să te fac să înţelegi. Corpul acesta – carcasa asta – a reuşit cumva să supravieţuiască în ciuda tuturor lucrurilor. Bătăi, torturi, muncă, molestări. Dar Ash nu a reuşit. Cineva întunecat şi groaznic i-a luat locul. Acesta e bărbatul care a venit după tine.

Lorelai încercă să răspundă, dar suferinţa era prea grea, iar lacrimile care se adunau prevesteau o furtună mai cruntă decât cea de afară.

El merse în jurul patului, spre ea, însă se prinse de un stâlp, ca şi cum ar fi fost extenuat.

— Am încercat să ajung la tine mai devreme, iar atunci am pierdut ce mai rămăsese din mine. Ţi-am spus, te urmăresc de mult timp. Iniţial, planul era să te salvez, să te protejez de Mortimer. Dar, odată ce te-am găsit, mi-am dat seama că era mai important să te protejez de mine. De lucrurile pe care vreau să…

Buzele i se închiseră, apoi el privi în altă parte.

Lorelai ridică privirea.

— Nu are sens. Ai spus că nu vrei să mă răneşti.

Nu-i plăcea cât de plângăcioasă îi devenea vocea când era înecată de lacrimi.

Ochii lui deveniră două sfere întunecate de onix.

— Nu pot să-ţi promit că nu o s-o fac, aşa cum s-a întâmplat deja. În plus, sunt şanse mari să fii rănită din cauza mea. Am mai mulţi duşmani decât regina. Duşmani care ar fi încântaţi să te distrugă pentru a ajunge la mine. Am fost neînfricat doar pentru că nu am nimic de pierdut. Faptul că te am pe tine pentru ei e o cale de a mă răni. Acesta e motivul pentru care am stat departe de tine atât de mult. Promisiunea lui Ash te punea în pericol.

— Atunci de ce ai mai venit după mine?

Corbul strânse mai tare stâlpul, provocând un zgomot puternic.

— Ca să treacă prin ce am trecut eu şi să supravieţuiască, un bărbat are nevoie de un scop. Ceva pentru care să trăiască. Tu ai fost acel lucru pentru mine. O perioadă, mi-a fost îndeajuns să ştiu că erai aşa cum te lăsasem şi te plimbai prin estuare cu animalele. Erai o amintire pe care puteam s-o rememorez. Ceva pur ce nu fusese pătat de mine. În plus, în ultimii ani, Mortimer a fost mereu în Londra. După ce s-a căsătorit, te lăsa singură în cea mai mare parte a timpului.

Era adevărat. Mortimer aproape că o ignorase de când se căsătorise cu Veronica. Luase zestrea lăsată de tatăl ei şi îşi cumpărase o casă în oraş. Southbourne Grove era un sanctuar în lipsa lui. Îi plăcea conacul întins. Era casa ei.

— Ştiam că, dacă îl omoram pe Mortimer înainte să aibă un moştenitor, îţi vei pierde preţioasa casă în favoarea unei rude masculine îndepărtate. Aşa că l-am lăsat pe Barnaby în locul meu şi am pornit într-o călătorie proprie să găsesc…

Se opri, distras de un fulger foarte apropiat.

— Comoara lui Claudius? îi termină ea fraza.

— Şi asta, spuse el misterios. Dar, când Barnaby mi-a

spus că fratele tău te-a promis unui nemernic crud ca Sylvester Gooch, acest lucru a iscat ceva în mine ce toţi traficanţii de sclavi nu reuşiseră.

În cele din urmă, se apropie de ea. Îi şterse o lacrimă de pe obraz, atingerea lui fiind dureros de tandră.

— Am cunoscut durerea. Am trăit o durere pe care tu niciodată…

Se opri, încercând să-şi controleze respiraţia.

— Însă agonia, agonia adevărată a fost să ştiu că erai aşa de departe atât de mult timp. Că era posibil să nu-ţi mai simt niciodată atingerea. Să-ţi aud vocea. Să mă desfăt cu zâmbetul tău. Există durere, uneori chiar înfiorătoare. Însă e şi suferinţă…

Ea îi luă mâna între palme, o întoarse cu palma în sus şi îşi îngropă obrazul în ea.

El rămase nemişcat, uitându-se la locul în care li se împreună pielea.

— Tot ce conta era să ajung la tine înainte să te atingă. Acum îmi dau seama că instinctul mi-a umbrit raţiunea. În acea zi, l-am văzut pe Mortimer în biserică şi mi-am pierdut controlul. Regret că ai văzut de ce sunt capabil. Că l-ai văzut pe fratele tău murind într-un fel aşa de brutal.

— Mie nu-mi pare rău, plânse ea în palma lui. Nu îmi mai pare rău. Ai dreptate. Merita. Toţi meritau.

Cu cealaltă mână, Corbul o mângâie delicat pe păr, ca atingerea mătăsii de catifea.

— Nu plânge! Nu înţelegi ce-ţi spun? Nu merit toate astea. Nu merit lacrimile tale.

— Ba da! insistă ea.

Regele ei pirat îşi merita greutatea în aur. Avea răni mai adânci decât abisurile Pacificului. Nu era un monstru, era un bărbat. Un bărbat care supravieţuise inimaginabilului şi devenise un munte de putere.

— Credeam că eşti diavolul. Credeam că eşti egoist, brutal şi crud, dar acum…

El îşi trase mâna din mâna ei, cu blândeţe, dar ferm.

— Lorelai, chiar sunt diavolul. Asta încerc să-ţi spun.

Sunt egoist, brutal şi crud. Nu mă gândesc decât la ce e mai bine pentru mine. La ce aş vrea să-ţi fac. La ce aş vrea să-mi faci. Să ţii la mine. Credeam că pot trăi cu tine fiind prizoniera mea. Că sunt destul de rece să-ţi ignor protestele. Dar nu sunt.

— Ştiu că nu eşti, îl încurajă ea. Iar asta e bine. Putem să clădim ceva pe asta.

Lorelai îi căută cealaltă mână, însă el se retrase. Rana din inima ei se mări, turnându-i durere în vene.

— Nu.

El clătină din cap, ca şi cum încerca să-şi convingă propriul corp, dar şi pe al ei.

— Când te-am luat, ştiam că o să te corup. Că o să te distrug. Asta am tot încercat să-ţi spun. Din acest motiv am aşteptat atât de mult. Poate că ar fi fost mai bine să nu vin deloc.

— Nu spune asta!

Lorelai dădu pătura la o parte, chinuindu-se să-şi elibereze picioarele din cămaşa de noapte şi să se ridice. Să meargă după el.

— Ce fel de viaţă ai avea cu mine? Cu Nemo, un bărbat obsedat şi posedat de putere şi de infamie? Aveai dreptate, Lorelai. Am totul, dar nu îţi pot oferi nimic.

— Dar…

În cele din urmă, picioarele ei atinseră podeaua şi se chinui să-şi lase greutatea pe ele când el ajunse la uşă. Se clătină în jurul patului, prea nesigură pe picioare ca să dea drumul stâlpului.

Durerea se putu citi în privirea lui, însă nu schiţă niciun gest să o ajute.

— Eşti un înger într-o lume plină de diavoli. Iar eu am devenit regele lor.

Deschise uşa şi se întoarse cu spatele.

— Stai! strigă ea. Stai! Te rog, rămâi cu mine! Putem să vorbim despre asta.

El clătină din cap şi prinse clanţa ca şi cum s-ar fi prins de un colac de salvare.

— Credeam că te merit, că te-am câştigat prin toată

suferinţa îndurată. Dar nu pot să-ţi iau puritatea, Lorelai. Nu pot să-ţi fur anii pe care îi ai ţinându-te alături de mine. Mi-am dat seama că e singurul păcat pe care nu pot să-l fac.

— Dar dacă eu…

— Te iubeam pentru că aveam impresia că eşti slabă, dar acum înţeleg că bunătatea te face mai puternică decât noi toţi.

Ea îngheţă. Cuvintele lui erau ca nişte cuţite care îi înjunghiau inima până când începea să sângereze la extremităţi, amorţindu-le.

„Te iubeam”.

— Poţi să pleci de dimineaţă, când o să fii în siguranţă. Ia-o pe biata Veronica cu tine. O să mă asigur că amândouă sunteţi ocrotite, dar nu mai pot să fiu temnicerul tău. Nu o să te ţin în lanţuri.

Lorelai căzu pe podea, într-o mare de lacrimi, când auzi uşa închizându-se.

Capitolul 18

Lorelai fu trezită de o zdruncinătură, cu toate că mâna de pe umărul ei era delicată.

Ochii gri ai lui Farah Blackwell şi părul ei argintiu străluceau ca ai unei zâne în lumina lămpii.

— Îmi pare rău că te trezesc, dar e ceva…

Un zgomot primar, plin de teroare şi avertisment, străbătu noaptea. Era sunetul pe care îl scotea un leu rănit când era încolţit de vânători.

Lorelai mai auzise acel sunet. Într-o noapte furtunoasă, în urmă cu 20 de ani.

Ash.

Farah pregătise un halat din mătase pentru Lorelai, care se dădu jos din patul înalt. Îşi legă halatul şi şchiopătă după contesa de Northwalk, blestemând efectul furtunii asupra piciorului ei.

Farah îi simţi neliniştea şi îi întinse braţul. Cele două

se grăbiră pe holul decorat luxos. Covoarele îi mângâiau tălpile în timp ce se îndrepta spre camera aflată la două uşi depărtare, unde Inimă Neagră din Ben More stătea în lumina unei singure lumânări care îi juca pe trăsăturile reci.

Lorelai se înfioră când îl văzu fără plasturele de la ochi. O cicatrice îi tăia sprânceana stângă până la obraz, iar rana îi lăsase ochiul drept de un albastru lăptos în loc de căprui. Efectul era hipnotizant din mai multe puncte de vedere.

O străpunse cu o privire dezolantă când se apropie, iar Farah o lăsă singură să se ducă lângă soţul ei.

Lorelai îşi dădu seama că toţi aveau cicatrice. Durerea pe care o purtau pe piele trăda existenţa unei răni mai adânci şi mai periculoase în interior.

Stătură pe loc cât sunetul unui tunet acoperi strigătul unui bărbat ţinut prizonier de coşmaruri disperate. Sunetul îi îngheţă sângele în vene şi îi rupse sufletul. Era greu de crezut că un asemenea sunet torturat şi vrednic de milă putea veni de la un bărbat atât de periculos şi cu atâta stăpânire de sine.

Blackwell puse mâna pe lemnul uşii, ca şi cum ar fi testat căldura unui foc care s-ar fi aflat de partea cealaltă.

— Toţi le avem, spuse el pe un ton înăsprit de somn sau mai degrabă de lipsa lui. Toţi cei care au crescut în Newgate. E greu să te odihneşti când somnul te face vulnerabil în faţa cruzimii altora.

Greutatea acelor vorbe o frânse aproape la fel de mult ca plânsetele de agonie ce se auzeau de cealaltă parte a uşii. Nu putea înţelege profunzimea suferinţei pe care o putea simţi un bărbat ca să se lupte în somn cu astfel de demoni.

— Dormeam cu rândul. Eu, el şi Argent. Unul dintre noi stătea treaz, ne păzea de bărbaţii mai în vârstă care ne… Puse mâna pe clanţă. Mereu îi punea pe fugă cel mai repede. Dar nu câştigam luptele tot timpul. Până când am crescut şi am devenit mai puternici.

Privirea lui Lorelai o fixă pe Farah, iar confirmarea pe care o citi în ochii acesteia îi transformară sufletul într-o

mare de durere. Nu putuse să-şi imagineze astfel de lucruri când era o copilă. Nu ştiuse care erau adevăraţii demoni cu care se luptase el în noaptea în care îl trezise, în urmă cu mulţi ani.

Acum avea sens. Aversiunea lui faţă de atingerea doctorului, neîncrederea în alţi bărbaţi.

Haosul din camera lui atinsese un punct culminant, ca şi cum o fantomă ar fi fost târâtă prin focurile iadului. Un suflet lipsit de speranţă. Un copil neajutorat, care ţipa prin pieptul unui bărbat care îl uitase.

Blackwell se întoarse către ea.

— Înainte să intru, ştii dacă soţul tău doarme cu arme alături? îi zâmbi el trist. Majoritatea facem asta şi nu vreau să fiu împuşcat de un frate întors din morţi. Nici măcar mie nu-mi place ironia atât de mult.

— Mă duc eu, spuse Lorelai înainte să-şi dea seama cu adevărat că luase acea decizie.

— Draga mea, crezi că e înţelept? întrebă Farah îngrijorată. În starea în care e…

— Am mai făcut asta, când eram copii. Atunci avea aceleaşi coşmaruri. Credeam că ar fi mai bine să nu-şi amintească trecutul, dacă aceştia sunt demonii cu care trebuie să se lupte pe întuneric.

— Nu te înşeli în privinţa asta, domnişoară Weatherstoke. Dar soţia mea e îndreptăţită să-şi facă griji. E posibil să nu fii în siguranţă acolo.

Lorelai puse mâna pe braţul lui Blackwell şi îl dădu la o parte de lângă clanţă.

— Mă tem că doar eu sunt în siguranţă acolo.

O cercetă cu atenţia unui chirurg, ca şi cum i-ar fi disecat toate părţile şi apoi le-ar fi pus din nou laolaltă.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Dar o să stau de gardă în caz că ai nevoie de ajutor, până când mă asigur că nu eşti în pericol.

— Mulţumesc.

Lorelai luă lumânarea pe care el i-o oferi, îşi umplu plămânii cu aer şi inima cu curaj, apoi deschise uşa.

Lumânarea ei pâlpâia şi dansa când intră în cameră.

Piratul ei lăsase geamul deschis, ca să poată intra furtuna, iar perdelele greoaie fluturau în vânt ca nişte vele nefixate.

Când se apropie de pat, lumina slabă dezvălui agonia lui în detalii dureroase. Cearşafurile erau prinse în jurul picioarelor lui lungi, în timp ce el se zbătea ca un prizonier în lanţuri. Muşchii pieptului gol erau încordaţi şi întinşi la maximum, ca şi cum l-ar fi apăsat o forţă invizibilă.

Lorelai nu-şi putea imagina niciun bărbat care îşi putea măsura forţa cu puterea sălbatică şi viguroasă din oasele lui greoaie.

Când era doar un băiat, era mai suplu. Mai mic.

Lorelai aşeză lumânarea pe noptieră, departe de el, iar zgomotul respiraţiei lui sacadate şi al dinţilor care scrâşneau o făcu să îşi piardă curajul.

El era şocant de mare. Distrusese echipaje întregi cu mâinile goale, tocmai îi spusese asta.

Ce îi putea face ei acolo, în întuneric? Dacă o confunda cu unul dintre demonii lui?

El gemu, iar brusc nimic nu mai contă. Lorelai îşi făcu curaj şi se aplecă pe marginea patului. De atâta fu nevoie.

Piratul se ridică de pe saltea, iar degetele i se înfăşurară în jurul gâtului ei înainte ca Lorelai să poată scoate un sunet. O privi cu ochi pierduţi, destul cât panica să se instaleze în timp ce ea se chinuia să respire. Cum nu-şi putea folosi vocea, Lorelai făcu singurul lucru la care se putu gândi. Singurul lucru care funcţionase şi în trecut.

Îşi puse mâna stângă în dreptul inimii lui.

Privirea lui se lumină imediat şi îi dădu drumul din strâns oare, cu un mormăit care ar fi putut fi numele ei.

Mâinile lui coborâră de la gât spre mâna ei de pe piept, ca şi cum ar fi vrut s-o oprească acolo.

Amândoi respirau prea greu ca să mai spună ceva, aşa că stătură aşa câteva momente, concentraţi asupra bătăii inimii lui, care părea că se aruncă în palma ei, căutând un mod de a scăpa de închisoarea de oase şi sânge.

Era un caleidoscop colorat de muşchi, scăldat în lumină aurie. Corpul lui era o bogăţie de umflături, muşchi

şi oase. Amândoi făceau parte din aceeaşi specie, dar cum era posibil acest lucru? Pieptul lui se mărea în discuri dure, în timp ce sânii ei erau mai moi şi căpătau o formă de lacrimă accentuată de la an la an. Coastele lui treceau printr-un trunchi lat şi plat, îngustându-se în muşchii stomacului, care dispăreau sub cearşafuri. Ale ei… Ei bine, coastele ei se vedeau uneori, dar nu într-un mod care să fi fost considerat atrăgător de cineva.

El clătină din cap, ochii lui de corb fiind în acelaşi timp acuzatori şi rugători. Mesajele tăcute pe care i le transmiteau în lumina lumânării erau clare şi evidente, ca şi cum le-ar fi ţipat.

„Nu ar fi trebuit să vii”.

„Nu mă lăsa!”

Răspunsurile ei erau la fel de clare.

„Ştiu”.

„Nu o s-o fac”.

Pielea ei părea palidă în comparaţie cu bronzul lui. Transpiraţia i se adună la tâmplele negre, răcindu-se în briza furtunii care intra pe fereastră.

Se auzi o bătaie ezitantă în uşă şi vocea lui Farah.

— E totul bine?

El se încordă şi o privi.

Lorelai răspunse:

— Totul e bine.

— Atunci, noapte bună!

Lorelai era sigură că soţul ei auzise paşii celor doi care se îndepărtau de uşă.

Apoi îşi mişcă mâna, iar el ezită să îi dea drumul, ca şi cum nu ar fi vrut ca ea să vadă ce se afla sub palmă.

Gestul o năuci. Nu puteai vedea inima cuiva prin piept, ci numai în ochi. Toată lumea ştia asta. Aşa că de ce nu voia ca ea să îi vadă pieptul?

Îi privi mâinile care le acopereau pe ale ei, cu cicatrice, dure şi late. Aveau un tremur uşor sau doar era propriul ei tremurat?

În loc să-şi tragă mâna din nou, o mişcă pe pieptul lui, fiind şocată de ce descoperi.

Parcă scotea flăcări pe nări, iar o strălucire periculoasă şi sălbatică îi apăru în ochi, însă stătu neobişnuit de nemişcat în timp ce ea îşi privi descoperirea.

Nu observase asta până atunci, nici măcar când el stătuse gol în faţa ei. Fusese atât de concentrată să nu se uite la el, că îi scăpase tocmai confirmarea pe care o aşteptase atât de mult timp.

Acolo. Pe piept. Protejate de un tigru feroce deasupra şi de un dragon dedesubt, erau contururile rubinii ale unor buze mici şi perfecte.

Buzele ei.

Buzele cu care în urmă cu 20 de ani îl sărutase şi îi alungase întunericul din inimă.

Lui Lorelai i se tăie respiraţia.

„Ştiam eu”, se gândi ea, simţindu-se în acelaşi timp umilă şi încântată. O minţise, însă descoperirea adevărului nu era neplăcută. Nu era supărată.

„Ştiam că Ash trăieşte! Că m-a iubit”.

Acolo era dovada.

Îşi ridică sprâncenele spre el.

Buzele lui se subţiară, iar ochii i se micşorară. Aerul se întunecă, ameninţarea plutind în aer. Apoi urmă un avertisment. Urmat de o promisiune.

Tot ce fusese spus şi nespus plutea în aerul dintre ei şi, pentru prima oară de când îşi putea aminti, Lorelai nu se întrebă care îi era locul. Era menit să fie acolo. În acel pat, cu acel bărbat.

— Pleacă, spuse el. Lorelai, dacă nu pleci, o să uit…

Lorelai sări pe el înainte să se răzgândească, lipindu-şi corpul de al lui şi oprindu-i vorbele cu un sărut disperat. El spusese că nu avea să o facă a lui, însă de data asta ea venise la el.

El străbătuse oceane, iar ea traversase doar un hol. Dar părea că distanţa dintre ei se mărise când făcuse asta.

De data asta, ea venise pentru el.

Totuşi, când Lorelai se gândi că ea avea să-l facă al ei, îşi dădu imediat seama de propria naivitate.

Cu o graţie relaxată, el o luă în braţe şi o lăsă pe

spate, până când fu prinsă sub căldura animalică a corpului său.

Abia când o ţintui într-un loc, sărutul lui trecu de la disperat la reverenţios. Gura lui nu doar că o acapara pe a ei, dar o şi venera. Fiecare parte din el era mult mai tare decât ea. Mai mare, mai puternică. Excepţie făceau buzele, care erau neaşteptat de moi.

O sărută ca un bărbat care nu era obişnuit să sărute. Nu avu o abordare seducătoare şi nici mişcări răbdătoare şi exersate. Pur şi simplu, bău plăcere din gura ei şi o oferi la rândul lui, în cantităţi generoase şi copleşitoare.

Lorelai uitase asta. Că un sărut era mult mai mult decât o senzaţie caldă şi umedă.

Sărutul avea gust. O aromă unică. Ceva îndrăzneţ şi totuşi subtil. Sărutul avea iz. De mentă, al ei, şi de whisky, al lui. Sărutul era o perspectivă stranie şi rară. El era atât de aproape, încât devenea un chip neclar cu privire scânteietoare.

O străbătu un fior sălbatic. Era propria reacţie animalică la posesivitatea pe care o văzu în acei ochi.

Pântecul ei se încordă cu o goliciune dureroasă şi, ca şi cum el i-ar fi simţit nevoia, îi depărtă coapsele cu genunchiul şi se aşeză, din nou, între picioarele ei. Numai bariera cămăşii de noapte mai separa acum mădularul lui excitat de carnea ei doritoare.

Numai o bucată de material îl împiedica să alunece înăuntru.

Degetele ei reci se plimbară pe gâtul lui, după care trecură prin şuviţele negre, moi ca mătasea.

Ce se întâmpla era real şi trebuia să se întâmple.

Era Ash. Ash al ei. În ciuda protestelor lui. Îl găsise acolo. Îl găsise în coşmarurile pe care ea şi-ar fi dorit ca el să nu le aibă. Îl găsise în întunericul în care domnea. În furtunile pe care le invoca.

Îl găsise şi era hotărâtă să nu-l mai piardă.

Presiunea gurii lui deveni mai intensă, limba lui jucându-se cu a ei cu mişcări voluptuoase, făcându-i lucruri pe care nu le credea posibile. Sărutul lui se transformă în

mai multe săruturi. Limba îi scria silabe de poezie în gură, iar buzele lui creau ritmul.

Iar corpul lui, Dumnezeule, corpul lui! Lung, suplu şi letal, mişcându-se peste al ei într-un ritm atât de vechi, dureros de necesar, încât îi trezea sufletul la viaţă. O ducea în acel loc creat de şoaptele strămoşilor ei într-un decor creat de ea, care se născuse pentru a dansa sub el.

Mâinile lui Lorelai se ridicară spre gâtul lui, apoi coborâră pe spatele plin de muşchi. Îi mângâie uşor cicatricele, făcându-l să se relaxeze şi mai adânc în ea. Să se lase pe ea.

Dar el nu făcu asta, nu în întregime. Se susţinu cu un braţ, cealaltă mână plimbându-se peste cămaşa ei de noapte, încălzindu-i pielea tremurândă de dedesubt până când îi acoperi sânul.

Se auzi un geamăt. Al lui. Al ei. Lorelai nu era sigură. Era ceva ce stârni o reacţie violentă din partea lui.

Piratul se dădu înapoi, întrerupând sărutul, şi îi rupse cămaşa de noapte.

Era în natura ei timidă să se acopere şi încercă să facă asta, însă braţele încă îi erau prinse în mâneci, pe care el i le lipi de corp. Lorelai nu se mai putu mişca.

El o privi în tăcere, ca un pelerin admirând un obiect sfânt, ochii sclipindu-i cu sălbăticie. Era diferit de cel din prima noapte, când el simţise doar egoism şi foame.

Acum, ea se temea că el o considera altceva decât era. Nu o oloagă slabă trecută de 30 de ani. Ci o femeie. O seducătoare. O persoană care îl atâta şi îl excita.

Oare mereu avea să o vadă aşa?

El nu îi vorbi. Nu îi oferi platitudini. Nu îi spuse că era frumoasă. Nu trebui s-o facă. Lorelai se văzu prin ochii lui, imaginea ei fiind reflectată în foamea care îi încorda trăsăturile brutale. În veneraţia care îi strălucea în privire. În respiraţia sacadată şi în căldura mădularului său.

În acea seară, cuvintele erau de prisos. Erau atât de multe de spus, iar vorbele erau prea puţine pentru a reda ce fusese pierdut şi regăsit între ei.

În primul rând, trebuia să se întâmple asta. Această

uniune a lor. Acea întâlnire a trecutului inevitabil şi a viitorului nesigur.

Nu voia să o facă a lui cu forţa. Nu de data asta. Promisese. Ea avea să i se ofere.

Lorelai se ridică şi îi căută orbeşte gura, însă nu putu ajunge la el, deoarece braţele îi erau în continuare prinse.

El reacţionă imediat, lăsându-se pe ea, prădându-i gura în timp ce mâinile îi explorau corpul în locurile în care privirea nu îi putea ajunge. Ea nu reuşi să vadă decât puţin din dorinţa întunecată de pe chipul lui, după care el se lăsă pe ea. Era prinsă acum între saltea şi corpul lui dur, devenind un cocon de căldură şi dorinţă.

Calmul ei o surprinsese, însă acum se lupta cu altă senzaţie. Cu nevoia de a se mişca, de a se freca de el în timp ce mâinile lui o mângâiau. Piratul spusese că visase 20 de ani la asta, aşa că de ce insista să o atingă în locuri care nu contau deloc?

Gura lui îi muşcă uşor maxilarul, urechea, gâtul, în timp ce mâinile îi mângâiau coastele, curbura taliei şi şoldurile, plimbându-se apoi peste pântec. Niciuna din acele zone nu era senzuală, dar cu toate astea, el părea să se desfete când le descoperea. Când le atingea. Când le explora, ca şi cum nu ar mai îi atins niciodată o femeie.

După un timp, ea scoase un sunet de nerăbdare, îndoindu-şi genunchii şi mişcându-şi şoldurile.

Dumnezeule, ce uşuratică devenise dintr-odată! Dar nu se putea stăpâni!

Nu fusese singura care aşteptase 20 de ani şi, cum Ash se afla în cameră cu ea, era pregătită să recupereze timpul pierdut.

Se auzi un sunet de apreciere din partea lui, iar el îi dădu ce voia şi mai mult de atât. Gura lui fierbinte se închise peste sfârcul ei excitat, în timp ce mâna îi alunecă peste cuibul moale dintre picioarele ei.

Lorelai nu mai ştia asupra cărei senzaţii să se concentreze. Dansul limbii lui pe sân sau atingerea mugurului ei. El îi mângâie buclele înainte să i le despartă. Degetele îi erau reci când le lipi de zona ei fierbinte şi

intimă.

Gemură amândoi în timp ce el îşi umplu mâna cu umezeala ei. Pentru o clipă, se lăsă pradă momentului atât senzaţiilor dulci, cât şi ruşinii.

Căldura respiraţiei lui pe sân o distrase pentru o clipă, după care degetele lui atente începură să se joace cu dorinţa alunecoasă eliberată de corpul ei, ducând-o în locul ascuns care se inflamase şi tânjea după el.

Lorelai se uită în jos, la el, şi văzu că expresia îi era dominată de dorinţă, iar privirea îi era disperată.

Însă mâinile lui enervant de pricepute îi contraziceau expresia feţei. Făceau mişcări circulare în jurul locului în care culminau senzaţiile ei şi nu se grăbeau, cu toate că ea se zvârcolea sub el. Îl ruga să facă ceva ce nu înţelegea. Ce nu putea exprima.

Doar ştia că el îi ducea corpul într-o călătorie chinuitoare cu un final devastator.

Părea să fie satisfăcut când o vedea agitându-se. Savura clipa. Lorelai nu mai putu să suporte şi îşi lăsă capul pe spate, închizând ochii. Se lăsă pradă momentului. Lui.

Un deget îşi găsi drumul în ea. Tresări, însă el o alină cu un sărut uşor. Mişcările lui deveniră mai intense, după care fură o adevărată tortură. Grăbi ritmul până când ea se mişcă sălbatic odată cu el.

El alunecă alt deget în ea, iar ea scânci când simţi presiunea. Plăcerea. Ameninţa să o anihileze. Fugea către ea cu viteza unui val păcătos. Nu putea face nimic, decât să se pregătească de asalt.

Exact asta făcu. Lorelai se prinse de el, adevărata ei sursă de putere, în timp ce valul o lovi şi ameninţă să o ia odată cu el. El o ţinu. O încurajă. Asta, în timp ce îşi continua mişcările, degetele lui alunecând adânc în umezeala ei. Fiind atrase mai adânc de muşchii ce pulsau.

El nu îi dădu drumul nici când o lăsă în jos. Îşi plimbă buzele peste ale ei în timp ce ea continuă să se zvârcolească după ce mâinile lui se retraseră din zona ei umflată, lăsând-o nu numai goală, ci şi ciudat de nesatisfăcută.

Lorelai îl privi fascinată. Fruntea cu broboane de transpiraţie. Tandreţea neascunsă. Însă mâinile lui, care erau sigure înainte, acum tremurau când o atingeau.

O intenţie întunecată bântuia sub tandreţea lui. O foamete prea des negată. Ajunsese la limita autocontrolului său legendar. Acum voia să o facă a lui.

*

Îşi dorise să aştepte, să prelungească momentul. Să smulgă fiecare clipă de plăcere de pe corpul ei.

Pentru asta se întorsese, nu-i aşa? Să o facă a lui. Să o aibă. Să revendice ceea ce îi fusese negat în toţi aceşti ani.

Şi urma s-o facă, pentru că era un bărbat care nu-şi refuza nimic.

Cu excepţia… Uitase foarte multe lucruri în viaţa lui, dar niciodată ceva atât de important ca efectul blândeţii ei asupra lui.

Pentru asta se întorsese, de fapt. Acum înţelegea acest lucru. Îl recunoscu fată de el însuşi.

Nu era acel infern de dorinţă. Acel instinct primar. Nu în întregime. Era mâna mică ce îi explora delicat pieptul. Moliciunea ei sub el. Izul ei dulce şi feminin. Satisfacţia care îi înfrumuseţa şi mai mult privirea de safir. Zâmbetul plin de încredere şi leneş pe care i-l oferea. Iertarea pe care i-o oferea cu atâta îngăduinţă.

Ştiuse că avea să se piardă în corpul ei, însă nu se aşteptase să fie atât de absorbit de plăcerea ei.

Dumnezeule, era ceva superb!

Se ţinu deasupra ei pentru o clipă încordată. Paralizat de o excitare radiantă, exasperantă, care îl afecta cu toată frenezia nebuniei.

Acum o putea face. O putea penetra şi îi putea lua virginitatea cu o singură mişcare rapidă. Atunci, ea avea să fie a lui. Putea zdrobi în ea toată durerea lui, trecutul şi pasiunea.

Însă o parte din el refuză să se mişte şi preferă să se

desfete cu ea, care îl explora. Mâinile ei trasară venele umflate de pe braţele încordate. Degetele îi gâdilară coastele şi avu nevoie de tot stoicismul posibil ca să nu tresară. Ori să zâmbească.

Mâinile ei se opriră pe şoldurile lui, iar amândoi se opriră din respirat. În ochii ei se puteau citi nehotărârea, dar şi curiozitatea.

Trebuia să oprească asta. Dacă îl atingea acum, el avea să se piardă.

Teama primitivă se transformă în satisfacţie când coapsele ei se depărtară şi mai mult pentru el, transformând locul într-un cuib infinit de dulce pentru şoldurile lui.

Niciunul nu trebui să-şi folosească mâinile ca să-l ghideze. Corpurile lor găsiră poziţia perfectă. Mădularul lui alunecă între coapsele ei. Se lăsă în ea, învăluind-o cu forţa lui. Îi părea rău pentru durerea ei. Îşi dorea să o facă să dispară ori să o simtă el.

Îşi puse mâinile de o parte şi de alta a capului ei şi o sărută în timp ce se împingea încet în ea.

Ea gemu, iar el îngheţă. Sărutul lor îi transformă în doi oameni care împărtăşeau o minune.

— Mai mult!

Fu singurul cuvânt pe care ea îl spusese de când începuseră. Urma să fie singurul rostit până ce aveau să termine.

El o hrăni bucată cu bucată. Carnea ei fierbinte şi udă se închidea în jurul lui, atrăgându-l înăuntru, invitându-l să simtă plăcerea acolo. Era dincolo de orice fericire pe care şi-o imaginase pe parcursul vieţii.

Se întrebă, în timp ce îi privea ochii mărindu-se odată cu penetrarea lui, dacă cineva care nu trăise ca el profunzimea suferinţei putea aprecia cu adevărat un astfel de extaz.

Într-un fel, era fericit că nu ştiuse că avea să fie atât de bine. Atât de dulce. Că avea să simtă atât de multe.

Poate atunci n-ar fi aşteptat acest moment. Acea clipă perfectă. Momentul când Lorelai Weatherstoke devenea a

lui.

Pentru prima oară în viaţa lui simţi libertate şi putere. Capitulare şi putere.

Ea se mişca odată cu el, făcând mişcări timide cu soldurile în fi sus. Spasmele corpului ei îl făcură să-şi piardă controlul, în timp ce ea reacţiona la fiecare senzaţie şi la fiece mişcare a lui cu o uluire sălbatică.

Gemetele ei de descoperire nu îi mângâiau doar corpul, ci şi egoul.

Lorelai se simţea bine. Se bucura de el. Pe ea. În ea.

Acel gând dezlănţui în el ceva la care nu se aşteptase. O răbdare pe care nu o mai cunoscuse. O tandreţe copleşitoare de care voia să scape şi pe care, în acelaşi timp, voia să o îmbrăţişeze, îi ţinea monstrul sub control în timp ce îi iniţia carnea virgină cu penetrări lungi şi încete. Acest lucru îi permise să îşi întârzie eliberarea ameninţătoare, până când capul ei se lipi de saltea, iar Lorelai începu să se zvârcolească dintr-o parte în alta, cu ochii închişi strâns.

Poate că reuşise să îi provoace două orgasme înainte să îl aibă pe al lui.

Odată ce îi scapă un geamăt, iar muşchii ei feminini se încordară ritmic, el fu nevoit să-şi dea frâu liber.

Lorelai îl duse într-un loc sublim. Unul construit din respiraţii greoaie şi gemete incoerente. Timpul se uni cu furtuna când un fulger străbătu noaptea, orbindu-le corpurile unite. Plăcerea era fierbinte şi mistuitoare. Extazul la fel de orbitor. Iar emoţiile îi legară, ca şi cum ar fi semnat un contract cu soarta.

El se simţise pierdut de atâtea ori, vreme de atâţia ani. Însă, când se pierdu în ea, înţelese că găsise de fapt ceva ce foarte puţini bărbaţi reuşeau să găsească.

Capitolul 19

Lorelai presupuse că avea să se simtă mai femeie

după ce fusese prima dată cu un bărbat. Poate mai matură, ceea ce era o aşteptare ridicolă pentru o femeie de vârsta ei.

În schimb, deveni o versiune mai tânără şi mai naivă a ei. Una în care se putea transforma din nou. Una a cărei imaginaţie încă era presărată cu optimism şi speranţă.

Simţi că lumânarea nu numai că îi legă în lumina sa, dar îi şi strălucea prin vene. Blândă, aurie şi intim de caldă.

Fusese fericită să îl lase să se poarte cu ea ca şi cum ar fi fost o păpuşă, să ia o cârpă de lângă lavoar şi să îi spele pe amândoi, înainte să o ridice şi să o pună pe corpul lui magnific.

Lorelai ascultă furtuna în tăcere, până când respiraţia le reveni la normal. Îmbrăţişarea lui părea cel mai natural lucru din lume.

Pentru prima oară în 20 de ani, se simţea în siguranţă.

Somnoroasă, îi mângâie marginile tatuajelor, admirându-le. Tigrul de pe piept stătea sub o cascadă asiatică, iar dragonul ieşea din flăcări. Pe celălalt pectoral, feline din junglă săreau la atac, iar un urs răgea la un cerb maiestuos. Alte creaturi îi umpleau pieptul. Un mamifer straniu cu o coadă inelată. Un rechin care părea atât de real, că ar fi putut să îi sară de pe piele. Şerpi, peşti, lupi, vulpi, păsări prădătoare, elefanţi indieni cu desene exotice.

Câtă durere trebuie să îi fi provocat realizarea acestor tatuaje!

Lorelai atinse buzele mici, fantoma buzelor, acoperindu-le. Unul dintre singurele desene de pe corpul lui care nu era animal.

Când simţi că tăcerea o sufocă, spuse:

— Un ban pentru gândurile tale?

Corbul râse.

— Nu e o afacere prea bună, abia dacă valorează atât de mult.

— Pentru mine sunt valoroase.

Îşi puse mâna pe părul ei, desfăcându-i cu atenţie împletitura şi trecându-i buclele lungi peste pielea lui, ca şi cum senzaţia i-ar fi făcut plăcere.

— M-ai lăsat fără gânduri, spuse el pe un ton blând. Mi-ai oferit o minte liniştită.

Ea zâmbi, lipită de pieptul lui, şi se gândi că nu făcuse prea mult, doar stătuse acolo şi se bucurase de corpul lui. Corpul lui incredibil şi colorat.

— Aş întrerupe tăcerea prea mult dacă ţi-aş pune o întrebare?

Asta îl făcu să-şi încordeze din nou abdomenul, muşchii incredibil de bine definiţi.

— Ai putea să-mi ceri să invadez China acum şi aş găsi o cale s-o fac.

Majoritatea bărbaţilor ar fi glumit, dar în cazul lui nu se ştia niciodată.

— De ce ai atâtea tatuaje? Îi contură detaliile elanului. De ce toate animalele astea?

Mâna care îi mângâia părul se opri.

— Am fost aproape peste tot. Când am văzut aceste creaturi, în captivitate sau în sălbăticie, m-am gândit la tine. Aş fi vrut să ţi le arăt, aşa că mi le-am pus pe corp.

Lorelai îşi ridică uşor capul şi se uită peste umăr la el.

— Vorbeşti serios?

El încuviinţă din cap.

Sceptică, îi privi arta de pe corp cu alţi ochi.

— Ai văzut toate aceste creaturi? Şi apoi le-ai adus la mine?

— Pe toate, mai puţin dragonul, desigur.

— Desigur, spuse ea, ridicându-se puţin şi înfăşurând cearşaful în jurul ei. I-ar fi spus că făcuse asta din cauza răcorii aduse de furtună, însă adevărul era că încă nu se simţea destul de confortabil cu goliciunea ei. Îşi plimbă mâna peste pielea lui, lăsându-i părţile masculine acoperite. Unde ai văzut un urs?

— În Mongolia.

El îşi puse mâinile sub cap, examinându-şi propria topografie, ca şi cum ar fi fost întrucâtva interesat. Mişcarea avu un efect interesant asupra muşchilor lui.

Dumnezeule, dacă ar fi fost după ea, Corbul nu şi-ar mai fi pus niciodată hainele pe el!

— Şi lupii?

— În America.

— Şarpele?

— Acela este un soi de mamba negru, cel mai otrăvitor şarpe cunoscut de om.

Lorelai îşi acoperi gura deschisă cu mâna.

— Ai prins unul?

— Unul aproape că m-a prins pe mine.

Fantoma unui zâmbet şopti la colţurile gurii lui.

— În Africa subsahariană.

Lorelai îl plăcea aşa. Un leu care se odihnea, tensiunea simţindu-se mereu în muşchii lui. Golul vigilent din privirea lui avertiza ceva aproape… uman. Viaţă.

O parte din ea voia să îl întrebe de coşmarurile din acea noapte, iar alta, despre visurile legate de viitor. Voia să ştie ce se întâmplase în ultimii 20 de ani. Voia să ştie ce avea să se întâmple în continuare.

Însă nicio forţă de pe pământ nu o putea convinge să distrugă prima lor interacţiune care nu era afectată de pericol, pasiune şi durere.

Asta îşi dorea. Să fie în pat cu Ash şi să împărtăşească mici intimităţi. Aşa se îndrăgostise de el prima oară.

Acum, în locul unui tânăr cu privirea tristă şi cu un trecut gol, era un bărbat cu experienţă, care văzuse lumea şi adusese părţi din acea lume pentru ea.

Acel simplu gând îi topi inima.

— Ce creatură e asta? întrebă ea, arătând spre un mamifer cu ochii mari, care nu părea să se potrivească cu tema prădătorilor desenaţi pe corpul celui mai mare prădător.

— E un lemur cu coada inelată. L-am întâlnit în Madagascar. M-a urmărit prin piaţă şi mi-a sărit pe umăr. A încercat să împartă o banană cu mine.

— Serios?

— A vrut s-o împartă înseamnă că i-a dat coaja jos şi mi-a băgat-o în ochi.

Lorelai râse surprinsă.

— Sper că nu l-ai rănit!

— Am mâncat banana. Zâmbetul nu înflorea uşor pe buzele lui, dar părea să-şi dorească acest lucru. Ne-am despărţit prieteni.

— Parcă ai spus că nu ai prieteni.

— Nu printre oameni.

Ea mângâie lemurul, undeva în partea stângă a buricului.

— Aş vrea să pot vedea şi eu aceste creaturi, dar ştiu că n-o s-o fac niciodată.

Mâna lui îi ridică bărbia cu o tandreţe de care nu-l crezuse capabil.

— O mulţime de lucruri se pot întâmpla între acum şi niciodată.

Vorbele pe care i le spusese Lorelai când erau copii străluceau în pieptul ei şi îi împungeau genele cu lacrimi ameninţătoare.

— Aşa e, dar cu piciorul meu nu am cum să traversez jungle ori să urc munţi. Practic, sunt incapabilă.

— Prostii! O să închiriez elefanţi să te care prin junglă şi scaune duse de câte zece bărbaţi bronzaţi ca să te poarte prin oraşele străine. Caii arabi te vor plimba prin deserturi, iar pentru celelalte locuri, putem să luăm trenul sau vasul meu.

— Şi cum rămâne cu toate locurile în care nu pot ajunge elefanţii, bărbaţii bronzaţi, caii arabi, trenurile şi vasele?

Privirea lui jucăuşă reveni la realitate şi se îmblânzi.

— O să te duc eu.

Mânată de o speranţă disperată, Lorelai căzu înapoi pe pieptul lui.

— Putem să plecăm mâine? Să lăsăm în urmă piraţii, comoara şi numele? Să ne începem vieţile din nou.

Mâinile lui se jucau cu şuviţele ce îi încadrau faţa, iar pe chip i se putu vedea regretul.

— Trebuie să găsesc comoara lui Claudius, şopti el. Le-am promis oamenilor mei.

— Nu poţi să le dai pur şi simplu harta? Să îi laşi pe ei să o găsească?

— Trebuie să duc misiunea asta până la capăt, insistă el.

— Dar de ce? Ai mai mulţi bani decât ai putea cheltui în cinci vieţi. Chiar ai nevoie de mai multe comori? Nu ţi-a luat căutarea asta destule? Îşi plimbă degetele peste tatuajul lui distrus. Deja a fost la un pas să te omoare o dată.

El o privi cu ochi negri strălucitori.

— Am căutat comoara asta de când eram Dorian Blackwell. Când mă gândesc la ea, simt că trecutul se loveşte de uşa de fier care mă separă de amintirile mele. Simt că, dacă găsesc comoara lui Claudius, o să mă găsesc pe mine însumi.

Când auzi asta, ea încuviinţă sceptică.

— Înţeleg. Şi chiar aşa era. Apoi ce urmează? Aproape că îi era frică să întrebe. Ce o să te ambiţioneze odată ce ai găsit ce cauţi?

— Să mă ambiţioneze?

— Ai fost peste tot, ai văzut totul. Nu mai ai nimic de cucerit. Pentru ce o să trăieşti atunci?

Îşi îndreptă privirea spre fereastră, admirând furtuna care se calmase într-o ploaie uşoară.

— Chiar am văzut totul. Am întâlnit tot felul de oameni. Există oameni care îşi riscă vieţile ca să se caţăre pe cel mai înalt munte sau ca să găsească izvorul celui mai teribil fiord. Se urcă unii peste alţii pentru a construi cea mai înaltă clădire. Sau ca să mineze cea mai adâncă peşteră. Îşi doresc putere. Glorie. Pericol. Divertisment. Vor să tachineze moartea. Să îl sfideze pe Dumnezeu. Să domine natura. Şi numai acea obsesie îi face să simtă că trăiesc.

Ea îl analiză cu aceeaşi intensitate cu care el studia furtuna.

— Vreunul dintre lucrurile astea te face să te simţi viu?

— Nici pe departe.

— Atunci ce te face? Ce o să te facă?

El o privi ca şi cum l-ar fi dezamăgit.

— Cum, nu ştii?

În aer se simţea promisiunea unui lucru care avea să schimbe totul. Promisiunea unei schimbări în universul lor, un vârtej al sorţii.

— M-ai iubit?

Lorelai regretă cuvintele în momentul în care le spuse.

El îşi mută privirea în altă parte.

— Eram tânăr. Nu învăţasem încă să mă tem de nebunia unui naiv îndrăgostit.

Emoţia care o ameninţase întreaga noapte se revărsă peste gene, iar el o alină cu degetele.

— Lorelai, este prea târziu pentru dragoste. Pentru mine, dragostea este o simplă invenţie a poeţilor. La fel de uşor de cumpărat şi de aruncat ca încrederea şi loialitatea. Dar înţeleg posesia. Se ridică şi îşi apropie faţa de a ei, respirând din nou acelaşi aer. Eşti a mea. Asta e ce ştiu.

— Deci nu mă iubeşti.

El îşi lipi fruntea de a ei.

— Ar fi trebuit s-o spun atunci când puteam să simt aşa ceva. Când ştiam ce e frica. Ce e dragostea. Ar fi trebuit să-ţi spun că te iubesc înainte să plec cu Mortimer în acea zi. Declaraţia era acolo, pe vârful limbii. Atunci, simţeam asta în inimă, când eram destul de tânăr să am una.

Speranţa pătrunse durerea cuvintelor lui când o sărută. Dacă dragostea existase deja acolo, poate reuşea să o readucă.

— Nu contează, îl alină ea. Eu te iubesc.

Îl luă în braţe, iar păturile căzură. Nu voia să îl privească. Nu voia să vadă frica, vinovăţia sau respingerea din ochii lui. Îşi lipi inima de pieptul lui, buzele de ale lui, iar când el se aşeză deasupra ei, Lorelai simţi că urma să fie mult mai pasional decât prima oară.

Capitolul 20

Lorelai îi făcu loc Veronicăi când cumnata ei i se alătură pe punte ca să vadă înaintarea spre debarcader.

— Niciodată nu am crezut că o să fiu atât de fericită să văd Southbourne Grove.

Veronica îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi braţele ramificate ale estuarului către casa lor.

— Niciodată nu am crezut că n-o să fiu.

Lorelai nu împărtăşea entuziasmul Veronicăi, iar acest lucru o surprinse. Din acea dimineaţă, când părăsiseră castelul Ben More, se luptase cu senzaţia unui pericol.

O neliniştea şi mai mult faptul că părea să fie singura care simţea acest lucru.

Atmosfera pe vas nici că putea fi mai veselă, cu excepţia sentimentului de neîncredere faţă de noul grup de oameni ai lui Dorian Blackwell. Chiar şi aşa, pentru piraţi, posibilitatea găsirii unei comori era precum perspectiva unei căsătorii cu un duce pentru grupul matriarhal de la Almack.

Lorelai îşi distrase atenţia urmărind păţaniile celor opt pisoi care se plimbau liberi pe punte, împrietenindu-se cu piraţii duri. O distrase copios să observe cum un bărbat imens, căruia i se spunea Bill cel Dur, ţinuse toată după-amiaza pe umăr un pui, pe care îl numise Micul Bill.

Pe de altă parte, Shifty Rodriguez aproape că îşi pierduse un ochi deoarece nu-şi dăduse seama că un pui mic şi portocaliu îi adormise în pălărie. Când o ridică pentru a şi-o pune pe cap, puiul îi sări pe faţă şi îi provocă mai degrabă o sperietură decât răni.

Acum însă, cei doi făcuseră pace. Bărbatul chiar îşi puse pălăria înapoi pe masă, în caz că puiul voia să-şi facă din nou siesta.

Barnaby pusese un ciucure roşu, de mărimea unui şoarece, la capătul unei sfori pentru pescuit pe care o legase de curea şi o purta cu el în timp ce îşi făcea treaba. Puii alergau după el, sărind cu un entuziasm ucigaş spre ispită.

Când ajunseră în estuar, toţi puii aveau nume şi îşi

găsiseră stăpâni printre piraţi. Dacă Lorelai reţinuse bine, erau Micul Bill, Gatito, Katjie, Neko, Ikati, Bast, Nemernicul Alb şi Jim.

Iniţial, Lorelai crezuse ca fiecare nume avea o poveste, însă renunţă la această idee după ce Barnaby îi spuse că numele mai exotice era pur şi simplu variaţii ale cuvântului pisică în diferite limbi.

Bineînţeles că aşa era, oftă ea. Bărbaţii!

Pe măsură ce se apropiau de ţărm, Lorelai fu şocată de frumuseţea casei ei. Mii de grauri zburau în depărtare, purtaţi de vânt pentru a picta un portret dansant pe cerul albastru.

Briza mării, uşoară şi dulce, arunca firele rebele din împletitura Veronicăi pe umărul lui Lorelai.

Se întorceau în trecut, se gândi ea, în timp ce îşi privi soţul care stătea la prora vasului şi urmărea acelaşi spectacol creat de păsări.

La bine şi la rău.

Se gândi la ce era sub acel costum negru scump. Aripile negre imense care se întindeau peste muşchii construiţi peste alţi muşchi. Puterea fizică şi cicatricele. Pasiunea şi durerea. Curajul şi isteţimea. Toate lucrurile care îl alcătuiau pe acest bărbat. Pe bărbatul ei.

— Îl iubeşti? o întrebă Veronica.

— Da, răspunse Lorelai, poate chiar surprinzându-se pe ea însăşi. Era răspunsul la întrebarea care nu îi fusese pusă în ziua nunţii. Cred că mereu l-am iubit.

— I-ai spus şi lui asta?

— Da.

Veronica ezită. Îşi muscă buzele.

— El ţi-a spus-o?

Lorelai încercă să nu pară dezamăgită.

— Mi-a arătat devotamentul lui, iar gestul acesta e diferit faţă de nişte simple cuvinte. Mai bun, cu siguranţă.

— Cu siguranţă. Veronica nu părea aşa sigură. Cine ar fi crezut că noi două vom fi implicate în căutarea unei comori? Că vom porni într-o aventură cu piraţi?

— Mă bucur că alegi să priveşti situaţia ca pe o

aventură şi nu ca pe o corvoadă.

Veronica arătă către locul în care Blackwell i se alătură Corbului şi începură să discute.

Briza aducea vocile masculine până la ele, chiar dacă nu şi cuvintele.

— Corbul avea dreptate într-o privinţă. Mi-a făcut o favoare. Ştiu că e groaznic să zic asta, dar, dacă nu l-ar fi ucis pe Mortimer, probabil că aş fi făcut-o eu într-o zi. Sau aş fi încercat s-o fac. Sângele e pe mâinile lui. Cred că ar trebui să-i fiu recunoscătoare pentru asta.

Lorelai îşi luă prietena de braţ.

— Dacă a existat vreodată o persoană care să merite ce a primit…

— Aşa e. Veronica păru surprinsă s-o audă pe Lorelai spunând asta, dar nu comentă. Presupun că o să mă întorc la familia mea şi o să mă prefac că jelesc până când se termină totul. Deşi Dumnezeu mi-e martor că aş prefera să fac altceva.

— Sper că mă consideri în continuare familie, zise Lorelai şi o strânse mai tare de braţ.

— Bineînţeles că da, draga mea, răspunse Veronica şi o sărută cu drag pe tâmplă.

— Ai putea să stai aici.

Veronica se uită la Montcrieff, care înfăşură nişte lanţuri care probabil cântăreau cât el.

— Nu cred că e cea mai bună idee, cel puţin până când se liniştesc apele în legătură cu moartea lui Mortimer. În plus, cine ştie cine va moşteni Southbourne Grove?

Lorelai se încruntă.

— Nu m-am gândit la asta. Probabil vreo rudă masculină îndepărtată.

— Văduvă la vârsta mea. Îţi poţi imagina aşa ceva?

— Nu mai mult decât îmi puteam imagina că aş deveni pirat la vârsta mea!

Cele două râseră, după care Lorelai se întoarse către cumnata ei.

— Ştii că nu trebuie să te întorci la familia ta. O să ţi se dea o indemnizaţie de văduvă şi, bineînţeles, banii care

îmi sunt oferiţi datorită căsătoriei neconvenţionale cu Corbul îţi vor fi oferiţi drept compensaţie pentru această aventură. Deşi ştiu că nimic nu poate răscumpăra ultimii ani. Când mă gândesc cât ai suferit…

Înghiţi în sec, cuprinsă de vinovăţie.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, spuse Veronica cu o veselie falsă, care nu îi ajunse şi în ochii bântuiţi. Până la urmă, nu cred că o să mă întorc la familia mea. Îşi lăsă capul pe umărul lui Lorelai. Dar o să-mi fac propriul drum în lumea asta. O văduvă are mult mai multe libertăţi sociale decât soţiile şi fetele necăsătorite.

— Unde o să te duci? întrebă Lorelai.

— Mereu am vrut să mă pierd în saloanele de modă din Paris, spuse ea cu o privire visătoare.

— Atunci ar trebui s-o faci.

— Cred că asta o să fac.

Lorelai se ţinu strâns de ea pentru o clipă disperată.

— Începem o viaţă nouă. De ce am o senzaţie ameninţătoare? Ca şi cum ar fi un sfârşit?

Veronica se gândi puţin la asta.

— Nu toate finalurile fericite sunt lipsite de o urmă de tristeţe.

— Probabil aşa e.

Lorelai îi privi pe cei doi bărbaţi asemănători de la prora vasului, capetele lor întunecate fiind acum aplecate deasupra unei hărţi. Din acel punct, păreau gemeni. Ar fi fost dificil să îi deosebească dacă nu ar fi existat bandajul de la ochi al lui Blackwell.

— Mă întreb care dintre noi sunt creaturi mai geloase, spuse Veronica. Bărbaţii sau femeile?

Bănuind de ce pusese acea întrebare, Lorelai urmări privirea Veronicăi pe punte, unde îi văzu pe Montcrieff, Barnaby şi pe alţii încruntându-se la câţiva dintre bărbaţii lui Inimă Neagră din Ben More.

Efectul era însă distrus de pisoii care se jucau.

Lorelai râse veselă, atrăgând atenţia unor ochi întunecaţi, care îi încălziră pielea cu amintirea nopţii anterioare.

— Presupun că femeile ar răspunde că bărbaţii sunt mai geloşi, iar bărbaţii ar spune că acestea sunt femeile.

— Cred că toţi ar avea dreptate.

În depărtare, micul oraş port Easton-on-Sea se înghesuia sub măreţia de piatră gri a domeniului Southbourne Grove. Trei insule, Mersea, Osea şi Tersea, se înghesuiau ca nişte santinele pe drumurile mareei. Mersea şi Osea erau insule plate, cu kilometri întregi de plaje cu nisip. Tersea putea semăna cu spatele unui dragon care dormea, pe jumătate scufundat în apă, încovoiat în jurul unei comori.

Valurile se spărgeau de stânci şi trimiteau o spumă albă de avertizare celor care îndrăzneau să se apropie.

Oare ce aveau să descopere acolo? O comoară romană antică? Trecutul unui bărbat torturat? Sau ceva mult mai periculos?

*

Corbul înţelese, în cele din urmă, de ce oamenii îl implorau ca să-i lase în viaţă.

Până şi cei mai mari răufăcători cu inima îngheţată, cei care ignorau suferinţa celor slabi, îl implorau cu disperare înainte să-i omoare.

De-a lungul anilor, se întrebase de ce făceau asta. Trebuiau să ştie, nu-i aşa? Dacă Dumnezeu sau diavolul nu-i găsea, el voia să o facă. Iar când urma să se întâmple acest lucru, aveau să se roage să ajungă în iad.

Dar tot încercau. Plângeau. Negociau. Implorau.

Îi considerase patetici.

Până în acel moment.

Nu mai trebuia să-şi pună întrebări în privinţa asta. Aflase că toţi se temeau de moarte când aveau ceva de pierdut. Inimile lor se ataşaseră de viaţă, de ceva ce conta, iar gândul separării devenise de neconceput.

Din punctul lui de vedere, luase totul de la aceşti bărbaţi – putere, bani, terenuri, titluri, răzbunare – şi nu-şi dorise nimic din toate acestea pentru el. Asta era adevărata

lui tragedie. Începuse ca hoţ, devenise sclav, apoi cuceritor, lord şi, în cele din urmă, rege pirat, în tot acest timp, fusese copleşit de incertitudine. De lipsa fricii. O parte din el mereu presupusese că, dacă o lamă, o baionetă sau un glonţ îşi făcea loc în pieptul lui, nu ar fi stricat nimic.

Pentru că nu avea o inimă. Doar un corp construit în jurul unui gol pe care niciun fel de achiziţii nu l-ar fi putut umple.

Dumnezeu îi era martor că încercase. Greşise. Acum îşi dădea seama de asta. Asta nu însemna că inima lui nu existase, ci stătuse altundeva în tot acel timp. O lăsase acolo. În Southbourne Grove.

Încet-încet, Lorelai i-o înapoia, ciob cu ciob. O voia înapoi? Nu neapărat. Dar o voia destul cât să suporte orice i-ar fi cerut.

Tânjise după ea 20 de ani. Acum, că o gustase, devenise a lui, făcuse dragoste cu ea, nu găsea cuvinte care să exprime ce efect ar fi avut asupra lui o despărţire.

Stătea în camera lui veche din Southbourne Grove şi admira apusul care întuneca estuarul şi marea din depărtare. Acum îi înţelegea numele.

Nigrae Aquae. Apă Neagră.

Îndreptate spre est, râurile care se ramificau din estuar deveniseră precum cerneala, ca nişte panglici de haos sub un cer care rămânea repede fără culoare. Stelele deja începuseră să umple întinderea întunecată a acelei părţi a conacului, deşi o dungă gri încă se ţinea de orizont în vest.

O dorea din nou, o dorea întinsă pe diverse lucruri, aplecată peste diverse lucruri, în genunchi, pe spate, peste el, sub el, lângă el. Lipită de perete…

Dumnezeule! Îşi trecu mâna peste faţă şi apoi prin păr, alungându-şi frustrarea.

Tânjea să facă al lui fiecare centimetru din ea. Cu gura. Cu mădularul. Ar fi putut să stea cu ea goală în următorii zece ani, făcând dragoste cât să compenseze ultimii 20 de ani. Să îi asculte vocea, singurul sunet din lume care avea puterea să îi aline furia ori să îi trezească

sufletul apatic.

Inocenţa ei fragilă îi amintea ce diavol era. O bestie nesătulă. Un răufăcător groaznic.

Încercă să se concentreze asupra căutării. Să fie atent la Dorian, la Montcrieff şi la echipajul lui, în timp ce aceştia plănuiau cu grijă apropierea de insula Tersea şi ancorarea. Dar, la naiba, Lorelai parcă îi rătăci vasul, distrăgându-i atenţia cu felul ei minunat de a fi! Stătuse pe puntea de la provă o eternitate, stând alături de cumnata ei atrăgătoare. Era o minune că reuşise să facă ceva.

Când îşi trase lobul urechii, îşi aminti cum o penetrase pe la spate. Când îşi puse mâna în şold, o putu vedea prin faldurile rochiei împrumutate. Mâna lui ardea când îşi amintea forma ei palidă în mâna lui, în timp ce impunea ritmul. Când Lorelai se aplecă să se joace cu unul din pui, Corbul aproape căzu peste bord când îi văzu spatele.

Deşi avea aproape 40 de ani, trupul lui reacţiona ca al unui adolescent îndrăgostit. Mădularul lui fusese pe jumătate erect aproape toată ziua. Trebuia doar s-o vadă ca să nu mai aibă loc în pantaloni.

Nu putea face nimic în privinţa asta, având în vedere că mereu era înconjurat de oamenii lui. Îi trecuse prin gând să îi arunce pe toţi în mare şi să o facă a lui pe orice parte a vasului voia.

Ce îl opri fu un comentariu pe care îl făcuse ea în acea dimineaţă, când se ridicase din pat. Mica lui soţie îi aminti că niciodată nu îi plăcuseră dimineţile şi recunoscu că avea o sensibilitate în zona intimă după ce el îi ceruse o explicaţie pentru o crispare din cauza durerii pe care nu o ascunsese suficient de repede.

Aşa că, în loc să o ducă în prima cameră cu pat disponibilă, când ajungeau în Southbourne Grove, el acceptă planul de a-i permite să explice prezenţa lui acolo.

Povestea pe care ea şi Dorian o puseseră la punct era simplă şi eficientă. El urma să fie vărul ei demult pierdut, Ash Weatherstoke, un duce de pe continent. Acesta o salvase din mâinile Corbului şi o adusese înapoi ca să-şi inspecteze noua proprietate britanică, acum că Mortimer

Weatherstoke murise. Povestea putea fi confirmată numai de câţiva angajaţi rămaşi, care îşi puteau aminti de numele lui Ash Weatherstoke, cel care a stat la Southbourne Grove în urmă cu câteva decenii. Un verişor îndepărtat, dacă îşi aminteau bine, care s-a pus pe picioare după un accident tragic.

Angajaţii fuseseră atât de uşuraţi că Lorelai şi Veronica erau tefere şi că Inimă Neagră din Ben More îi vizita, încât abia îl băgară în seamă pe presupusul lor stăpân. Schimbară cu el doar câteva politeţuri şi priviri sceptice.

El se retrase imediat, lăsând-o pe Lorelai să primească adorarea pe care o merita. În primul rând, verifică pregătirile pentru călătoria din ziua următoare, după care se duse acolo. În camera unde îi auzise pentru prima oară glasul.

Din câte ştia el, acela era locul unde se născuse. Locuinţa celei mai timpurii amintiri ale lui.

Vocea ei.

„M-ai iubit?”

Iubire era un cuvânt prea neînsemnat. Obsesia era un concept prea comun.

Poate venerare ar fi fost un cuvânt mai potrivit. S-ar apropia de ce…

Un fior în corp şi un tremur în sânge îl alertară că ea se apropia cu mult înainte să audă foşnetul rochiei ei sau zgomotul paşilor ei inegali.

Fiecare muşchi i se încordă, fiecare fir de păr de pe corp se ridică, fiind conştient de prezenţa ei. Mereu fusese aşa. Era ca şi cum

Lorelai avea un câmp electromagnetic care îl atrăgea, apropierea ei schimbând aerul dintre ei, ademenindu-l să se apropie. Să o atingă. Să o ţină.

Nu putea decât să se supună.

— M-am gândit că o să te găsesc aici, şopti ea.

El îşi băgă mâinile în buzunare.

Lorelai se opri lângă el, să privească pe fereastră.

Aproape. Era prea aproape. Putea simţi briza din părul

ei, iar izul săpunului de liliac cu care se spălase în acea dimineaţă îi învăluia pielea.

Îşi încordă maxilarul.

— Vin aici tot timpul, recunoscu ea. Privesc orizontul şi înţeleg de ce oamenii credeau că marea în depărtare este marginea lumii. Cred că o parte din mine ştia că eşti acolo. Că acest ocean ne separa. Te simţeam atât de departe de inima mea!

Dorul înăbuşit din vocea ei îi făcu o gaură în plămâni, însă el continuă să se uite la apele negre, la firele şi ramurile care aduceau cu gheaţa neagră pe care se mândrea că o avea în loc de sânge.

Umărul ei îi atinse braţul.

— Marea îl cheamă pe om sau cel puţin aşa se spune. Mă întreb dacă omul are de ales când trebuie să-i răspundă.

— Eu nu am avut de ales. Buzele abia i se mişcară, însă, chiar şi aşa, cuvintele tăiară aerul.

— Ştiu. Îşi lipi capul de braţul lui şi ceva din el se topi. Mereu m-am întrebat de ce ceva atât de mare şi de neînţeles, atât de fatal şi de neprimitor pentru oameni ne poate îndepărta de cine suntem. De ceea ce iubim. De pământul pe care ne bazăm. Îşi întoarse capul auriu spre el, iar privirea ei avu efectul primei călduri a răsăritului. Cât de curajoşi sunteţi voi, bărbaţii care vă trăiţi vieţile pe mare!

Curajul nu avea legătură cu asta.

— În urmă cu câţiva ani, am întâlnit un bărbat în Tanzania. Oamenii lui credeau că suntem cu toţii creaturi ale mării. Că într-o zi am plecat, căutând să supravieţuim pe uscat, însă asta nu s-a întâmplat acum mult timp. El susţine că, atunci când ne cheamă marea, de fapt, ne cheamă acasă, nu ne îndeamnă să plecăm departe de uscat. O casă în care nu putem să ne întoarcem niciodată.

— Îmi place ideea asta. Chemarea acasă e cea mai puternică. Corbul nu putea să nu fie de acord.

Lorelai îşi puse mâna pe geam, indicând locul în care insula Tersea era numai o pată în depărtare.

— Crezi că o să găseşti comoara lui Claudius înainte

să fii descoperit?

El ridică din umeri.

— Dorian este conte. Are o influentă foarte mare şi mereu am reuşit să fiu cu un pas înaintea oricui încerca să mă limiteze ori să mă controleze. Cu Montcrieff, echipajul meu, Dorian şi oamenii lui, ar trebui să găsim comoara fără mare dificultate.

O umbră îi străbătu trăsăturile delicate, ca şi cum s-ar fi luptat pentru propriile ei amintiri, apoi îl întrebă:

— Ai încredere în Montcrieff?

— Încrederea e pentru naivi. Nu e o bază prea bună pe care să construieşti un parteneriat. Însă te poţi baza pe interesele comune. Lăcomia celorlalţi nu m-a dezamăgit niciodată.

Şi-ar fi dorit să îi descreţească fruntea.

— Părerea ta despre ceilalţi e destul de întunecată.

— Nu e adevărat, e pur şi simplu realitatea, aşa stau lucrurile. Atinse cu privirea toate locurile în care mâinile lui ardeau să ajungă.

— Aşa sunt eu.

O avertiză că era aproape de limită. Că încerca să fie bun. Că nu putea, nu voia să o atingă. Altfel, ar fi întrecut limita.

— Oamenii se pot schimba.

Speranţa din ochii ei ameninţa să fie sfârşitul lui. Soţia lui nu era o femeie subtilă.

— Lorelai, oamenii nu se schimbă, doar circumstanţele o fac.

— Tu te-ai schimbat, insistă ea. Pentru că circumstanţele te-au forţat să te schimbi. Asta nu înseamnă că ai putea reveni cine erai odată?

— Chiar crezi asta?

— Timpul e un mare vindecător. Sau cel puţin aşa mi s-a spus. Am încredere în tine. Tu n-ai încredere în mine?

Nu ştiu cum să-i răspundă la întrebare. Nu putea să îi spună că nu trebuia să creadă în el, fiindcă el nu-şi putea permite să creadă în ceva sau măcar să spere.

— Mi s-a cerut să cred în multe lucruri. În cuvântul

unui om. Promisiunea lui. Dumnezeul lui. În rai şi în iad. Se îndepărtă de fereastră, de mirosul ei tentant şi de buzele de sirenă. Nu ştiu ce să-ţi spun despre rai, dar iadul ştiu că există. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii acolo. Îi ignoră sunetul slab de durere. Totuşi, după tot ce mi s-a întâmplat, am crezut mereu într-un singur lucru.

— În ce anume?

— Că soarele apune la vest şi că mă voi întoarce la tine.

Faţa ei avu o expresie dureros de minunată. El fu nevoit să se uite în altă direcţie, pentru a nu se simţi copleşit.

Ea îi întinse mâna, dar el se îndepărtă.

— Fii a mea! Vocea lui era aspră şi dură, chiar şi pentru propriile urechi, însă dorinţa să o audă spunând acele cuvinte îl duse dincolo de limita raţiunii. Dăruieşte-te!

Ea îl privi ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.

— Am făcut asta deja. De trei ori, mai exact. Încerc s-o fac din nou, dar nu vrei să stai pe loc.

— La naiba, nu mă refer la corpul tău!

Era confuz. Dacă ea n-ar fi stat atât de aproape şi nu ar fi fost atât de atrăgătoare! Dacă ar fi fost în altă cameră! Una în care nu existau singurele amintiri fericite pe care le trăise în viaţa lui.

— Lorelai, fii soţia mea! Fără nicio obligaţie. Sau forţă. Sau frică. Doar fii de acord să fii a mea!

Dumnezeule, era cel mai ridicol lucru pe care îl spusese vreodată cu voce tare! Pielea îi luase foc şi, în acelaşi timp, era ca de ceară. Îşi ţinea disperat respiraţia.

— Dacă pot să-ţi zic Ash, poţi să-mi spui soţia ta, negocie ea cu un zâmbet triumfător.

— Asta nu e o negociere.

Ea îşi ridică sprâncenele.

— Nu?

O privi îndelung până ce putu să îi răspundă. Voia să-şi pună din nou armura. Oare nu putea să fie făcut din oţel şi piatră în loc de carnea şi sângele unui bărbat care o dorea atât de tare?

— Foarte bine.

Oare chiar avusese de ales? Îi putea refuza ceva?

— Acum, că ştiu cine sunt, ştiu şi cine nu sunt. Nu sunt Dorian Blackwell. Şi nu mai vreau să fiu nici monstrul creat de o viaţă trăită departe de tine. În timp, poate că o să pot deveni cine vrei să fiu. Va trebui să îmi arăţi cum s-o fac.

Ea alergă în braţele lui, ignorând mâna cu care încerca să o îndepărteze. Îşi lipi corpul mic şi cald de al lui cu o exuberanţă periculos de molipsitoare.

— O să ne putem începe viaţa împreună odată ce îţi găseşti comoara.

O găsise deja.

Copleşit de valul emoţiei ei şi de dorinţa lui, îşi lipi buzele şi corpul de ea.

Dorinţa îl lovi cu toată violenta unui ciocan de război, scoţându-i tot aerul din piept. Ani întregi de nevoi uitate ieşiră la suprafaţă, copleşindu-i simţurile. Tot ce îl făcea letal şi feroce o voia pe ea. Să fie îmblânzit de ea.

Dar nu putea face asta. Nu creaturii moi din braţele lui. Ea era opusul bătăliei nesfârşite pline de durere, pe care o învinsese numai datorită voinţei şi puterii spatelui său.

Lorelai a lui era abundentă şi caldă în locurile în care el era rigid şi tare. În loc să se răzbune, ea supravieţuise datorită rezistenţei. În ciuda propriilor ei bătălii dificile, îşi vindecase micile creaturi bolnave cu toată grija pe care o putea oferi.

Buzele ei le despărţiră pe ale lui. Pline de invitaţie. Maleabile.

Dumnezeule, ce i-ar fi făcut gurii ei!

Cu un geamăt sălbatic de protest, o îndepărtă de el.

— Nu acum.

Durerea se putea citi pe faţa ei. Buzele îi erau umflate şi netede, iar ochii înceţoşaţi de ceea ce el voia să creadă că era dorinţă.

— Nu mă vrei?

— Dumnezeule, Lorelai, nu poţi fi atât de naivă!

murmură el, ştergându-şi de pe buze gustul ei dulce.

Ochii ei erau mari, cu lacrimi adunate pe gene.

— Ce… Eu… Tocmai ai spus…

Îi luă mâna şi i-o puse între picioare, unde mădularul lui se chinuia în strâmtoarea pantalonilor, disperat să penetreze orice parte din ea. Buzele, mâinile, fundul, sexul. Avea să le facă pe toate ale lui înainte să moară.

— Ţi se pare că nu te doresc?

Ochii ei se întunecară ca marea învolburată de furia lui Calypso. Se îmbujoră, iar sângele fierbea în ea.

— Nu, spuse ea, în timp ce degetele i se plimbau pe el. Atunci de ce?

— Nu mă simt eu însumi, o avertiză el. Iar tu încă trebuie să-ţi revii după seara trecută. Chiar tu ai zis asta mai devreme.

Spre surprinderea lui, ea zâmbi.

— Se întâmplă deja, se minună ea, apropiindu-se.

El o privi, încercând să o înţeleagă. Mişcarea lui, care ar fi trebuit s-o şocheze, se întorsese împotriva lui şi îi era greu să-şi pună gândurile în ordine în timp ce degetele ei timide îi mângâiau mădularul prin pantaloni.

— Acum nu foarte mult timp, ai spus că disconfortul meu nu ar fi contat, spuse ea pe un ton triumfător.

El închise ochii şi se luptă cu senzaţia de vinovăţie provocată de gândul că o speriase. Fusese un barbar cu ea în urmă cu numai câteva zile, iar acel barbar urla acum să fie eliberat.

— Tocmai asta spun. În câteva minute, nu o să mai conteze. În locul tău, aş găsi o uşă rezistentă, m-aş ascunde în spatele ei şi aş închide-o. Acum, că te-am gustat, vreau totul, ca un nemernic egoist ce sunt.

Respira greu. Pieptul lui nu părea să poată ţine destul aer.

— Crezi că am mai puţine nevoi decât tine? îl provocă ea. Mai puţină nebunie sau sălbăticie? Că după noaptea trecută te vreau mai puţin decât mă vrei tu pe mine?

— Ştiu că aşa e.

Nimic din ce şi-ar fi putut imagina ea nu se putea

compara cu foamea cu care se lupta el.

Ea se apropie de el, mâna alunecându-i în jos până când ajunse în jurul mădularului lui.

— Pot să-ţi fac faţă, Ash, şopti Lorelai pe un ton jos şi plin de dorinţă, de care el nu o crezuse capabilă. Pot să te iau pe tot.

— Lorelai!

În avertismentul lui se simţea şi o rugăminte. Cine era femeia din faţa lui? Această ispită?

Această zeiţă.

— Nu ştiu ce mi s-ar întâmpla dacă te-aş răni, spuse el, ţinut prizonier de degetele ei subţiri.

Cu cealaltă mână, Lorelai îl luă de gât, trăgându-i capul în jos, ca să-l sărute. O frumuseţe sălbatică îi dădu inocenţa la o parte, lăsându-l fără aer.

— Veronica mi-a zis de un mod de a-ţi oferi plăcere care nu mi-ar provoca durere.

Când se lăsă în genunchi, el nu se mai putu mişca.

*

Trebuia să aibă forţă, îşi spuse Lorelai. Veronica nu îi menţionase acest lucru.

Acea bestie în costum negru. Acel mascul feroce era controlat de ea. Mâna ei era cea care îl absorbea. Buzele ei erau cele care aveau să îl posede.

El îi rosti numele, dar nu se auzi niciun sunet. Bărbatul rămase nemişcat, în ochi sclipindu-i dorinţa, dar şi altceva ce îi frânse inima lui Lorelai.

Geamătul care îi evadă din gât când ea îl eliberă din pantaloni era plin de durere.

Aproape că uitase cât de intimidant era mădularul lui, la fel de imens ca restul corpului.

Corpul lui se încordă când ea îşi puse mâna în jurul mădularului. Umezeala îi umplu gura în timp ce respiră pe toată lungimea lui.

— Lorelai, gemu el. Nu trebuie…

Cuvintele îi fură smulse din gât de un geamăt dur

când buzele ei se închiseră deasupra vârfului într-o parodie vulgară a unui sărut.

Lorelai descoperi că îi plăcea aroma pielii lui. Sare, mosc şi ceva atât de îmbătător încât se simţi puţin ameţită.

Un alt sunet disperat îl seceră. Era o rugăminte disperată.

Încet, buzele umede îi alunecară peste capul catifelat al mădularului, iar limba i se plimbă în jos până când el îi simţi gâtul.

Lorelai simţi că lui îi tremurau genunchii şi fu cuprinsă de un val victorios de dorinţă feminină. Îşi deschise maxilarul cât putu de mult şi îşi rotunji buzele, după care le duse cât de departe putu, lăsând urme de umezeală.

În ciuda gemetelor lui disperate şi a blestemelor incoerente, refuză să se grăbească. Îi exploră mădularul cu degetele, în timp ce îl sugea mai adânc. Limba îi găsi venele de sub pielea subţire şi se îndreptă spre ele.

Mâna lui se opri pe ceafa ei. Degetele puternice şi pline de dorinţă îi distruseră coafura, în timp ce se plimbară prin păr şi se strânseră într-un pumn.

Ceva alunecos şi suculent ieşi din mădularul lui, uşurând alunecarea buzelor ei.

Lorelai se bucură lacomă de respiraţia lui sacadată. De infernul pe care îl vedea când îl privea. Îşi arătă dinţii ca un lup, iar strânsoarea din păr deveni mai degrabă dominantă decât solicitantă.

Voia să se joace cu puterea? Gândul o excita şi o înspăimânta în acelaşi timp.

Îi puse o mână pe şold, care începuse să se mişte instinctiv în propriul ei ritm. Aşa că schimbă ritmul, retrăgându-se complet, iar el ieşi din sigiliul gurii ei cu un sunet obscen.

— Ar fi în interesul tău să te porţi frumos, repetă ea cuvintele pe care i le spusese el în noaptea nunţii, asta în timp ce îi vorbea mădularului lui, lingându-l în joacă.

El blestemă în mai multe limbi şi îşi desfăcu degetele din părul ei.

Satisfăcută, Lorelai îl luă din nou cât de adânc putu,

folosindu-şi limba ca să se plimbe în jurul capului său umflat, în vreme ce mâna ei îşi reluase ritmul anterior.

În tot acest timp, el spunea lucruri. Lucruri desfrânate. Degradante. Iar acestea nu însemnau nimic. Sau însemnau totul. Lorelai nu-şi putu da seama. Nici nu-i păsa. Devenise lacomă după intimitatea gestului.

Era ceva ce îi putea oferi unui bărbat căruia îi fusese luat totul. El crescuse imposibil de mult în gura ei. Era mai fierbinte. Vena din partea inferioară a mădularului începu să pulseze.

— Opreşte-te! gemu el.

Mişcările involuntare şi spasmele şoldurilor deveniră mai frenetice. Mai disperate.

— Dacă nu te opreşti, eu…

Lorelai ştia ce o să facă. Urma să elimine aceeaşi substanţă cu care o umpluse cu o noapte în urmă.

Era pregătită. Îşi dorea asta. Îl voia pe el.

— Nu.

De data asta, când o apucă de păr, îi arcui puţin spatele, eliberându-şi mădularul din gura ei.

— Stai, spuse ea plină de dorinţă. E în regulă. E…

— O să-ţi spun eu cum e, replică el pe un ton întunecat în timp ce o ridică în picioare şi o trase spre pat. E rândul meu.

Forţa pasiunii lui se dezlănţui asupra ei cu puterea inegalabilă a unei furtuni de pe mare când o aruncă pe pat şi îi ridică rochia deasupra genunchilor. Gemu plin de aprobare când văzu că nu purta lenjerie.

Pe Lorelai nu o deranjase să împrumute o rochie de la contesa de Northwalk, dar refuzase lenjeria.

Piratul îi depărtă picioarele cu mişcări dure, iar ea se pregăti pentru plăcerea pe care aveau să i-o ofere degetele lui.

— Eşti atât de frumoasă! Vocea lui deveni mai adâncă, mai sălbatică. Trebuie să te gust.

— Poftim? Doar nu voia să spună că…

Fără niciun avertisment, o atingere puternică şi umedă a limbii îi despărţi coapsele, oprindu-i toate

protestele şi respiraţia. Plăcerea provocată de gestul obscen o zdruncină atât de puternic, încât genunchii i se apropiară instinctiv.

Braţele puternice ale lui Ash îi despărţiră picioarele din nou, gura adăpostindu-se în ea, buzele explorând încreţiturile maleabile de piele şi culmea care pulsa deasupra lor.

Spre deosebire de degetele lui aspre şi pricepute, limba lui era caldă când îi atingea mugurul, moale şi umedă. Aluneca pe toată zona ei umedă, lăsând urme de plăcere care pulsa.

Veronica nu o pregătise pentru aşa ceva. Pentru un act atât de şocant şi de scandalos! Ceva atât de altruist şi sfânt, încât nu era sigură că Dumnezeu îl permitea.

Pentru că nimic atât de plăcut nu ar fi trebuit permis în experienţa umană.

Privi capul întunecat dintre coapse, interiorul ei tremurând şi tânjind după mai mult. Dacă profunzimea durerii fizice şi a suferinţei putea fi atât de acută, atât de terifiant de splendidă, nu trebuia ca şi momentele de plăcere să fie la fel?

Nu meritaseră amândoi asta?

El se concentră la zona sensibilă care era centrul dorinţei ei. Limba îi alunecă pe ea şi buzele o muşcară, tachinând-o cu plăcere, după care se lăsă pe ea cu limba. Un fior de plăcere o străbătu cu o asemenea forţă, că degetele ei se încleştară în părul lui, trăgând cu insistenţă de el.

Sunetul de apreciere scos de el vibră în adâncul ei şi dezlănţui un val de dorinţă. Lorelai nu-şi putu opri un scâncet insistent, apoi un geamăt răguşit, în timp ce dorinţa ei înflorea sub gura lui pricepută. Degetele de la picioare i se încordară în ghetuţe, în timp ce sufletul începu să-i cânte. Un ritm atât de antic şi de primar se amestecase cu dansul limbii lui, până când extazul îi pulsă din stomac în oase şi îi cântă prin sânge.

Corpul ei se zbătu sub strânsoarea lui puternică, picioarele i se încordară, în timp ce şoldurile fierbeau sub

el. Mai târziu, avea să se simtă jenată că devenise o creatură atât de lipsită de inhibiţii şi plină de dorinţă. Că îşi abandonase toată modestia şi demnitatea în favoarea dorinţei şi acestui extaz copleşitor. Plăcerea o topi într-o miasmă de pulsaţii umede. Nu mai avea greutate, era o fiinţă creată şi distrusă de valurile lui necruţătoare.

Îi scăpară câteva gemete, iar senzaţiile care treceau din gura lui în ea atinseseră o culme atât de greu de descris, încât nu era sigură că trupul ei putea face faţă.

Ca şi cum ar fi simţit că o copleşise, el îşi înălţă capul, lăsându-i şoldurile pe pat. Lorelai nici nu-şi dăduse seama că se îndepărtaseră atât de tare de aşternuturi.

El se puse deasupra ei, lingându-şi buzele ca un motan satisfăcut, ochii strălucindu-i ca nişte roci vulcanice pline cu intenţii întunecate.

Muşchii ei, suprasaturaţi şi greoi, se topiră sub el.

— Ai vorbit serios? o întrebă el. Poţi să mă iei tot?

Lorelai oftă şi îşi aruncă braţele în jurul pieptului său lat cu mai multă insistenţă decât s-ar fi aşteptat până şi ea, inima ei pulsând în o mie de forme de iubire.

— Fiecare parte din tine.

El se cufundă în ea, întinzându-i muşchii neexperimentaţi prin mişcări calde şi umede. Locul dintre coapsele ei, care încă pulsa, îi făcu loc mai întâi cu ezitare, însă a doua lui penetrare fu mai rapidă, mai umedă. El nu se opri până când nu fu cu totul în ea.

— Da, îi şopti ea în ureche, în timp ce el îşi îngropă faţa în părul ei. Te rog!

Nu rugămintea ei insistentă îl făcu să stabilească un ritm adânc, care îi ridică iute pe amândoi până la stele. Ci acel cuvânt pe care îl şoptise după aceea. Ce scâncise înainte ca muşchii ei intimi să se strângă în jurul lui într-o altă eliberare.

— Ash!

Capitolul 21

— Lord şi Lady Southbourne.

Ash nu-şi dădu seama că titlul îi aparţinea lui până când Lorelai spuse:

— Ce s-a întâmplat, Jenkins?

Se uită din locul în care el, Lorelai, Montcrieff şi Blackwell erau aplecaţi deasupra unei hărţi, ascultându-i sugestiile despre cum să se apropie în siguranţă de insula Tersea.

— Un inspector de la Scotland Yard este în salon. Insistă să vorbească cu amândoi.

După ce transmise mesajul pe un ton ostil, Jenkins se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Bineînţeles că se aşteptaseră la o anchetă a poliţiei. Până la urmă, Mortimer Weatherstoke, un nobil al zonei, fusese ucis recent în public. Soţia şi sora lui fuseseră răpite de faimosul pirat Corbul, doar ca să se întoarcă după trei zile, tefere, cu ajutorul unui văr necunoscut cu origini continentale dubioase.

Ash Weatherstoke.

Dumnezeule, după tot acest timp în care insistase că băiatul murise, acum trebuia să-l reînvie! Acolo. La Southbourne Grove. Din nou.

Din cauza glugii, nimeni nu-l văzuse pe Corb de aproape când îl omorâse pe Mortimer şi foarte puţini reuşiseră să îi zărească faţa şi apoi să povestească despre asta.

Dorian Blackwell îi însoţise şi ca să-l ajute într-o asemenea situaţie. Avea influenţă în Scotland Yard, în parlament, în toate cercurile sociale potrivite şi, cel mai important, în toate cercurile sociale nepotrivite. Faptul că un asemenea bărbat îi spunea frate era un avantaj în mai multe feluri decât şi-ar fi putut imagina Ash.

— Scotland Yard?

Lorelai se încruntă, ca şi cum s-ar fi gândit la acest lucru.

— Am crezut că o să avem de-a face numai cu judecătorul local.

— Nu ar fi trebuit să părăsim vasul, bombăni Montcrieff, care îşi amesteca deja ceaiul cu alcool. De ce ar chema cineva Scotland Yard dacă nu au găsit nepotriviri în povestea noastră?

— Mereu e aşa? întrebă Blackwell, uitându-se la Montcrieff.

— Nu, zâmbi Ash. De obicei, are păreri mult mai clare.

— Dumnezeu să te ajute!

— Ar fi bine dacă ea ar putea.

— Ea? întrebă Blackwell.

— Mereu am considerat că furtunile, vasele şi Dumnezeu sunt femei.

— Asta ar explica multe…

— Nu e momentul pentru glume, îi întrerupse Lorelai, păşind în faţa lui Montcrieff, care era roşu la faţă, iar propriile ei trăsături erau marcate de o dezaprobare plină de îngrijorare. E posibil să ai probleme mari cu legea.

Ash îi privi linia maxilarului, dorind s-o sărute şi să îi readucă zâmbetul pe buze.

— Draga mea, bărbaţii ca noi sunt mereu în pericol să aibă probleme cu legea sau cel puţin aşa îşi imaginează legea.

— Crezi că vor să ne ameninţe cu Newgate? speculă Dorian în timp ce-şi îndepărtă o particulă imaginară de praf de pe mânecă.

— Alungă gândul ăsta, îi răspunse Ash cu aceeaşi indiferenţă. Poate că de data asta ne aşteaptă spânzurătoarea.

— Sau plutonul de execuţie.

— Presupun că ar putea readuce practica târâtului şi a tăiatului în bucăţi. Ash o privi pe Lorelai când adăugă: Bănuiesc că zona de sub talie e cea mai dezirabilă.

— Capetele noastre ar arăta sinistru unul lângă celălalt pe vârfurile ascuţite rămase încă libere de pe London Bridge, sugeră Blackwell.

— Foarte bun punct de vedere. Crezi că o să-ţi lase bandajul de la ochi?

— O să fie ultima mea dorinţă.

— Aşa cum ar trebui să fie. E chiar emblematică, dacă mă întrebi.

Cu un sunet animalic şocant, Lorelai îl luă de reverul hainei.

— Chiar nu înţelegi ce înseamnă asta? Ar putea să te ia de aici în lanţuri! E posibil să te pierd din nou. De data asta, pentru totdeauna. Cum poţi să te porţi de parcă execuţia ta e o simplă glumă?

Readus la realitate de ameninţarea isteriei, Ash îi spuse:

— Glumesc numai pentru că ideea că ar putea cineva să mă ia de lângă tine este absurdă.

Îi acoperi mâinile cu ale lui, simţindu-se vinovat pentru tremurul de panică pe care îl simţi în degetele ei elegante.

— Un întreg contingent de oameni de la Scotland Yard nu ne poate face faţă. Ar avea nevoie de o armată, interveni Dorian.

— Chiar şi în acel caz am vedea armata venind şi ne-am face ieşirea, spuse Ash, sărutându-i cutele de îngrijorare de pe frunte. Haide, totul e bine! Să scăpăm de problema asta şi să ne continuăm ziua, da? Avem o comoară de găsit.

— Eu nu mă bag, spuse Montcrieff, care luă o carafă întreagă de pe masă.

— Prefer să ling noroi de pe organele diavolului decât să stau în aceeaşi cameră cu un membru al Poliţiei Metropolitane londoneze.

— Nu pot să te învinovăţesc, spuse Blackwell, care se întoarse spre Ash. Nu cred că mă place prea mult.

— Nu iubeşte pe nimeni la fel de mult cât se iubeşte pe el însuşi. Ash îl privi pe Montcrieff, în timp ce acesta dispăru în spatele scărilor. Poate că ar trebui să-i amintesc care îi e locul.

— Poate că ar trebui mai degrabă să îl asiguri că locul lui lângă tine nu este ameninţat, îi sugeră Lorelai în timp ce îi aruncă o privire pe furiş noului său partener în conspiraţii.

— Soţia ta e o femeie înţeleaptă, aprobă Blackwell.

Ash o privi, bucurându-se de felul în care îi simţea

mâna într-a lui când o trase aproape şi traversă holul lung de marmură dintre bibliotecă şi salonul din fată.

O parte din el se aşteptase la o armată. Sau la căderea ghilotinei în faţa unui călău când intra. Poate chiar însuşi diavolul venise să îl cheme acasă. Pentru că, în acea zi, se trezise cu un înger în braţe. Buclele ei fuseseră întinse pe pieptul lui ca o cascadă aurie. Respiraţia ei îl încălzise, iar genele îi mângâiaseră pieptul.

Pentru prima dată după 20 de ani, simţise că-şi găsise locul. Ba nu, era mai mult de atât. Simţise că ajunsese acasă.

Chiar şi când capul ei se întorsese pe umărul lui şi, în cele din urmă i-l amorţi, îşi dăduse seama că ar fi preferat să-şi taie braţul decât s-o deranjeze.

În acel timp, navigă pe curba obrazului ei şi pârtia nasului aristocratic, spre abundenţa de piersică a gurii ei generoase.

Generoasă în toate sensurile posibile ale cuvântului.

În acel moment, simţise bucuria adevărată. Poate chiar fericire?

Aşa că întâmpină restul zilei cu atenţie. Bucuria ducea la mulţumire de sine, iar asta era o stare la care trebuia să fie atent.

Din acest motiv, când păşi în salon, se aştepta la ce era mai rău.

Însă un singur bărbat îl aştepta, înconjurat de tapetul arăbesc şi de obiectele de artă anacronice, strânse de generaţii întregi ale familiei Weatherstoke.

Un bărbat subţire, elegant, cu părul auriu şi ochii de culoarea Mării Adriatice. Îşi purta cordialitatea ca pe o armură. Avea o frumuseţe care îl făcea uşor de abordat, iar puterea lui era ţinută politicos sub control sub o jachetă croită în aşa fel încât să pară mai puţin ameninţător.

Inima lui Ash se rupse în sute de bucăţi, lipindu-i ambele ghete de pământ. Pieptul i se umplu de pietre şi gura cu nisip, apăsându-l cu senzaţia unui pericol.

O imagine abruptă şi absurdă se transpuse deasupra bărbatului. Trăsături nordice pătate de cărbune. Dinţi

ascuţiţi, etalaţi în timp ce pumni şi mai tăioşi zburau. Lame ascunse. Şperaclu. Haine peticite. Era un… miner? Ce cuvânt ciudat! Privirea îi era moartă.

Se mai întâlniseră?

Tresări când sunetul sticlei care se spărgea îi răsună în cap. Sticle care se spărgeau şi trosnetul oaselor. Şi sânge?

Atât de mult sânge!

Acel topor infernal se întoarse ca să-i afecteze nervii din spatele ochilor, când îşi mută privirea la Blackwell. Acesta se uita la bărbat cu prietenie.

— Inspectore Morley. Blackwell făcu un pas în faţă şi dădu mâna cu bărbatul. Permite-mi să vi-i prezint pe prietenii mei vechi, Ash şi Lorelai Weatherstoke, ducele şi ducesa castelului Domenico. Contele şi contesa de Lyon şi de Verdun. Deşi presupun că pe pământ englez sunt contele şi contesa de Southbourne. Arătă către ei. Excelenţele Voastre, acesta este Sir Carlton Morley, inspector-şef al Poliţiei Metropolitane londoneze.

Ash se luptă cu dorinţa de a-şi duce mâna la tâmplă, fiind conştient de susţinerea lui Lorelai.

Aproape că ratase felul în care mâna inspectorului se lăsă moale în strânsoarea lui Blackwell. La fel de moale ca maxilarul lui când îl privi pe Ash de parcă ar fi fost vizitat de o fantomă.

— Dorian…

— Suntem, în sfârşit, neoficiali, inspectore Morley? Încă nu sunt sigur că mă simt confortabil să împărtăşesc intimitatea prenumelor cu tine.

Ash îi studie pe cei doi. Era evident că aveau un trecut, unul în care exista şi ostilitate.

Fără niciun avertisment, inspectorul îşi schimbă brusc starea şi îi dădu lui Blackwell un pumn în nas rapid. Inimă Neagră din Ben More se clătină şi se dădu câţiva paşi în spate.

— În tot timpul ăsta, m-ai lăsat să cred că era mort! strigă Morley.

Durerea de cap a lui Ash se intensifică. Cei 17 ani pe

care nu şi-i amintea îi străbăteau craniul ca un topor. Lumea de sub picioare devenise la fel de instabilă ca vasul lui în timpul unei furtuni şi se luptă cu nevoia de a se sprijini de un scaun pentru a-şi recăpăta stabilitatea.

— Domnilor, vă rog să vă controlaţi!

Lorelai se apropie şi mai mult de Ash, iar el simţi că îşi recapătă puterea datorită apropierii ei.

Dar de ce avea nevoie de asta? Ce se întâmpla?

Blackwell îşi recăpătă echilibrul cu o viteză impresionantă, sărind la inspector cu o dorinţă de moarte în priviri şi cu sângele şiroindu-i pe nas.

Ash se puse între ei la timp, poziţionându-se între cei doi, care îşi pierduseră controlul.

— Cineva să-mi explice ce naiba se întâmplă aici! le ordonă el.

— Şi eu aş vrea să ştiu, spuse Blackwell. În toată viaţa mea, nu ţi-am spus de nicio moarte, Morley! Se lipi de umărul cu care Ash se împingea spre el ca să îl ţină pe loc. Idiotul ăsta a vrut să mă vadă spânzurat de când a devenit poliţist.

— Şi de ce crezi că s-a întâmplat asta?

În accentul atent studiat al inspectorului se simţea o urmă de dialect londonez.

— Din mai multe motive. Te-am făcut să arăţi ca un fraier, laolaltă cu hobby-urile tale. Am sânge nobil, pe când tu nici că ai putea fi mai ordinar. Am început de jos, acolo unde eşti convins că mi-e locul. Sau poate pentru că ai iubit-o pe Farah, soţia mea, iar în momentul când am sărutat-o, a uitat de existenţa ta. O victorie întunecată îşi făcu locul în vocea cultivată a lui Blackwell. Nu ai avut niciodată nicio şansă, Morley, mereu a fost a mea. Bărbatul mai bun a câştigat. Recunoaşte asta şi dispari!

Spre surprinderea tuturor, inspectorul doar râse, deşi sunetul era imprimat cu destulă ostilitate cât să schimbe atmosfera din cameră.

— Ce nemernic ipocrit şi arogant eşti! Recunosc, mi-ai luat cea mai importantă persoană. Mi-ai luat ultima speranţă pe care o mai aveam pentru o familie acum mulţi

ani, dar Farah n-a avut nimic de-a face cu asta.

— Prostii!

— Dorian Blackwell a fost prietenul meu cel mai bun. Ba, mai mult, a fost logodit cu sora mea geamănă.

Lorelai scoase un sunet sufocat, ceilalţi fiind prea uimiţi ca să mai spună ceva.

— Eram acolo în ziua când l-au eliberat pe Dorian Blackwell din închisoare, ştiai asta? Am stat la poartă, aşteptând să-mi iau acasă prietenul, fratele, casa. Eu sunt cel care i-a îngropat mama, când a murit din cauza gripei la niciun an după încarcerarea lui. Niciodată nu am avut ocazia s-o jelim cum trebuie pe Caroline, femeia care a însemnat pentru noi doi mai mult decât viaţa. Şi tu! Arătă spre Blackwell. Tu ai ieşit pe porţile închisorii ca şi cum numele îţi aparţinea şi mi l-ai tot scos în cale în ultimele două decenii. De asta te-am urât în tot acest timp!

Era bine că Blackwell nu se mai împotrivea, deoarece afirmaţia bărbatului îl lăsase pe Ash fără forţă. Se întoarse şi îl privi pe bărbatul despre care ştiuse cumva că nu era un străin.

Un frate? Altul?

— Ştiai că nu sunt Dorian Blackwell? întrebă Inimă Neagră din Ben More. De ce nu mi-ai dat de înţeles asta?

Trăsăturile lui Morley se încordară cu un amestec de furie şi agonie.

— Pentru că aveam propriile secrete. Secrete care au murit odată cu Dorian sau cel puţin asta credeam. Îl împunse pe Ash cu o privire acuzatoare, provocată de răni vechi. Unde în al nouălea nivel al iadului ai fost în astea două decenii afurisite?

Al nouălea nivel al iadului surprindea destul de bine răspunsul.

— Cât de crud din partea ta după tot ce am însemnat unul pentru celălalt. Aproape că am fost cumnaţi, m-ai lăsat să cred că… Dumnezeule! Morley îşi trecu degetele prin păr, distrugând buclele diafane create cu pomadă. Când mă gândesc că voi, afurisiţi cu inimi negre, ştiaţi de farsa asta groaznică!

— Nu şi-a amintit.

Lorelai îi sări în ajutor lui Ash, simţind că îşi pierduse abilitatea de a forma propoziţii coerente.

— În închisoare a avut loc un incident groaznic. Când l-a găsit familia mea, nu-şi amintea nimic despre trecutul său.

— Nu cred asta nici măcar o clipă.

Lui Ash nu-i plăcea felul în care Morley îi privea soţia. Ca şi cum ar fi invocat o amintire pe care nu ar fi vrut s-o retrăiască.

— De ce nu?

Privirea ei îl săgetă nervoasă.

— Pot să confirm asta. Eram acolo.

Inspectorul se întoarse către Ash şi întrebă dezgustat:

— Susţii că memoria ta e afectată?

— Da, reuşi să spună Ash.

— Atunci de ce ai ales o soţie care seamănă cu sora mea geamănă, Caroline?

Toate noţiunile de timp şi spaţiu căzură într-un gol când privirea lui Ash se intersectă cu a lui Lorelai.

Albastră. Ca Marea Baltică.

Ca privirea inspectorului.

Ca a lui… Caroline.

Zidul din mintea lui începu să se dărâme odată cu echilibrul mintal şi cu forţa din genunchi.

Pe faţa lui Lorelai se suprapuse o fantomă tristă. Tânără. Palidă. Aurie…

Părul auriu strălucea în lumina lămpilor. Uneori scurt, alteori până în talie. Caroline îşi vânduse părul. Pentru el. Ca să-i achite cauţiunea când fusese arestat.

„Care, nu trebuia să faci asta!” Era vocea lui tânără sunând din trecut. Merit să putrezesc ca un hoţ mizerabil!

Ea îl împinsese pe o alee întunecată, în spatele unor cutii pline cu pui slabi. Degetele ei erau reci pe pieptul lui.

— Acum îmi eşti dator, şoptise ea.

— Orice, jură el, rămânând fără aer din dorinţa pe care o simţea pentru ea. O să-ţi dau orice îmi ceri!

— Un sărut.

Nu fusese o cerere, ci un ordin.

Fusese primul lui sărut, însă nu şi al ei. Nu al lui Caroline. Fusese sărutată prea devreme şi prea des. Aveau 16 ani când se aflau pe acea alee, iar ea cerea bani pentru favorurile ei de doi ani.

Lui Cutter nu-i plăcuse asta. Jafurile lor căpătaseră o nouă dimensiune după ce ea începuse să ia cu asalt străzile. Exista o situaţie de urgenţă. Dacă reuşeau să strângă destui bani pentru un brevet de regiment, vieţile lor s-ar fi îmbunătăţit. Şi-ar fi putut trimite salariile acasă.

Cutter. Cutter „Ochiul Morţii" Morley. Fratele geamăn al lui Caroline. Cele mai lipicioase degete din Spitalfields. Chiar din toată Londra. Cu praştia lui, putea sparge o fereastră de peste drum. Fusese subţire şi rapid, căţărându-se pe clădiri şi scrutând oraşul de pe acoperiş, în timp ce Ash, care atunci era Dorian, fusese bruta de pe pământ. Ridica, bătea şi rupea ce trebuia.

— Ai putea să te căsătoreşti cu Caroline, îi sugerase Cutter cu sinceritate când mergea pe o balustradă de pe doc, plimbându-se prin pieţe mirosind mai rău decât leşurile peştilor morţi. Atunci, am fi fraţi. Dacă mori, ea o să primească indemnizaţia de văduvă.

— Pot face asta, încuviinţă Ash.

Putea să o ia în căsătorie pe simpatica Caroline. O putea salva de pe străzi. Dacă el ar fi reuşit, ea ar fi devenit soţie de ofiţer.

— Pot face asta, repetă el, ideea plăcându-i din ce în ce mai mult. Dar, dacă eu aş întreţine-o pe sora ta, cine ar lua pensia ta dacă ai fi ucis?

— Simplu. Mama ta. Încă e o femeie fermecătoare, nu-i aşa? Crezi că s-ar căsători cu mine?

— Pleacă de aici! îi strigase Ash şi răsese.

— Nu fi supărat pe mine! Nu o să te oblig să-mi spui tată.

Cei doi se alergară prin pieţe, deranjând cutiile şi enervându-i pe vânzătorii de peşte în fuga lor nebună. Ash era rapid, dar nimeni nu-l putea prinde pe Cutter. Iar dacă l-ar fi prins, nu l-ar fi rănit cu adevărat. S-ar fi luat la trântă

până când unul din ei ar fi vrut să facă pace.

Cei trei fuseseră fericiţi împreună. Cutter, Caroline şi Dorian. Nu-şi putea aminti toţi anii petrecuţi împreună. Nu-şi amintea mesele neîndestulătoare sau momentele magice. Dar o dragoste inocentă îi străpunse pieptul şi îl lăsă fără aer.

Fuseseră o familie.

Până când apăruse sângele.

Sânge şi apă. Mereu sânge şi apă.

Şi aur.

Păr auriu care flutura ca fitilul în pământul Tamisei.

„Caroline”.

Cu un sunet sălbatic, genunchii lui Ash cedară. Îşi lipi ambele palme de tâmple când îi strigă numele cu aceeaşi durere pe care o simţise în dimineaţa când o pierduseră.

Auziseră că un cadavru fusese scos din râu, aşa că el şi Cutter merseseră în acea zonă ca să privească spectacolul şi să poată jefui nişte oameni. Odată ce ajunseseră în mulţime, adunaseră lucruri ce valorau aproape doi şilingi. Apoi Cutter ţipă. O agonie pe care nu îi venea să creadă că o uitase vreodată. Un sunet care îi lăsase cicatrice pe suflet.

Caroline. Seducătoarea, descurcăreaţă, cocheta Caroline. Isteţimea şi zâmbetul ei fuseseră la fel de iuţi ca picioarele fratelui. Destul de iuţi cât să atragă atenţia unui ucigaş.

Cutter înnebunise. Lovise doi poliţişti şi fusese ţinut de alţi şapte ca să nu se apropie de cadavrul surorii lui. O parte din el murise în acea zi.

Oricât de neconsolat ar fi fost Cutter, atunci simţi Ash pentru prima oară gustul furiei reci şi calculate. Nu voise să jelească. Nu voise să discute cu poliţiştii. Nu era interesat de justiţie.

Voia răzbunare. Sânge pentru sânge.

Îl târâse pe Cutter prin oraş, unde puseseră întrebări potrivite şi găsiseră exact clientul care o atrăsese la el acasă în acea noapte.

Două zile mai târziu, îl găsiseră la docuri. Ash îl ţinuse

în timp ce Cutter îl tăiase.

Fusese primul om pe care îl omorâseră, iar ţipetele atrăseseră atenţia unui poliţist. Ca să-l protejeze pe Cutter, Ash spărsese o fereastră şi furase ceva valoros în văzul poliţiştilor. Fugi, ducându-i astfel pe oamenii legii departe de locul răzbunării lor.

Chiar se lăsase prins.

Pentru Cutter.

Pentru Caroline.

Îl aruncaseră în Newgate pentru câţiva ani. Nu îi păsase. Îşi făcuse dreptate cu cuţitul, în întuneric. Aşa cum avea să se întâmple şi în următoarele două decenii.

— Caroline, mormăi el. Îşi şterse faţa şi fu surprins când îşi simţi mâna udă. Nu-şi putu da seama dacă era din pricina transpiraţiei sau a lacrimilor.

Prima lui dragoste. Primul lui sânge.

Amintirile începură să-l năpădească, ca şi cum s-ar fi rupt un dig. Frigul îi copleşi venele, în timp ce îşi amintea an după an, în imagini fragmentate şi emoţii distruse. Feţe. Nume. Mirosuri. Sunete.

Întinse mâna după ancora lui. După singurul suflet de care avea nevoie ca să îl readucă în acea perioadă. În acel loc.

Lorelai.

Se întinse şi aproape că ajunsese. Şi dădu peste Cutter… Carlton? Bărbatul îl luă de mâini şi îl ridică în picioare, după care el şi Blackwell îl aşezară pe un scaun.

Lorelai dispăruse.

*

Lorelai ieşi buimacă în grădina din spate, inspirând disperată aerul mării pe care apoi îl expira în scâncete frânte.

Niciodată nu avea să uite modul în care Ash pronunţase numele altei femei. Ochii lui fuseseră împăienjeniţi, iar vocea, plină de respect. Trăsăturile lui, care mereu păreau să prevestească un lucru rău, fură

împăienjenite de o emoţie pe care ea nu o mai văzuse. Până în acel moment, crezuse că Ash nu era capabil să simtă profunzimea unei asemenea emoţii. Era în regulă, se gândise ea. Putea iubi destul pentru amândoi.

Ce naivă fusese! Nu era vorba de faptul că ea nu putea simţi. El nu simţea acele lucruri pentru ea.

Le simţea pentru Caroline.

Dacă fata fusese cel puţin pe jumătate la fel de atrăgătoare ca femeie cum era inspectorul Morley ca bărbat, Lorelai putea înţelege dragostea lui Ash pentru ea.

Când îşi văzu reflexia în fereastră, lui Lorelai îi veni din nou să plângă. Ce avea să-i ofere unui bărbat ca el, când tinereţea îi trecuse şi speranţa murise? Era doar o fantomă a primei lui iubiri? Oare în urmă cu 20 de ani Ash pusese ochii pe o fată cu trăsături familiare, care îi trezise nişte pasiuni uitate pe care le simţise pentru altcineva?

Oare dorise cu atâta intensitate să se întoarcă după ea, să o facă a lui, pentru că se gândise că putea retrăi o dragoste de mult moartă?

Tragedia era imensă pentru amândoi.

— Nu plânge, draga mea, o alină o voce profundă din umbre. O să se termine totul în curând.

Fu trasă din spate de un corp tare, musculos. Un miros dulce îi adormi simţurile, iar pământul deveni nisip sub picioarele ei, în timp ce se cufundă în întuneric.

Capitolul 22

Doi fraţi. Ash îi privea pe bărbaţii care fuseseră odată băieţii pe care se bazase. Doi fraţi cu care nu era rudă de sânge. Ce legătură complicată exista între ei!

Îşi amintise aproape totul, iar ce nu reuşise încercară să pună cap la cap Morley şi Blackwell.

Era epuizant să retrăiască două decenii întregi din viaţă într-o singură zi.

Cât de ciudat era că tocmai Cutter Morley, cel mai

îndrăzneţ hoţ din imperiu, devenise unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Londra din cauza morţii surorii lui. Inspector-şef la Scotland Yard.

Ash încă nu putea accepta acest lucru.

— De ce ai ales numele Carlton? întrebă. Nu mi te-aş fi imaginat cu un nume aşa de pretenţios.

Morley ridică din umeri şi afişă un zâmbet mai degrabă timid.

— Ştiam că va trebui să mă reinventez, dar, cum eram un puşti îndurerat, nu m-am gândit la toate detaliile. Când m-am dus să mă înscriu în regiment, ştiam că, dacă vreau să realizez ceva în viaţă, nu mai puteam fi Cutter. Când m-au întrebat cum mă cheamă, m-am panicat şi am citit numele de pe o reclamă pentru clubul de fotbal Carlton.

— Ai fost vreodată la război? întrebă Ash, încercând să şi-l imagineze pe puştiul dezlânat în regiment.

— Da, răspunse el. Am luptat în Egipt şi în Afghanistan. Niciodată nu am pierdut denumirea de „Ochiul Morţii”. Făcu un gest, ca şi cum s-ar fi uitat pe ţeava puştii. Am mai multe ucideri la activ decât orice alt puşcaş din armata reginei.

Blackwell clătina întruna din cap, uitându-se uimit la Morley.

— Încă nu pot să trec peste partea în care ai fost hoţ.

Ash se uită la grupul strâns în salon. Probabil erau trei dintre cei mai intimidanţi, puternici şi întunecaţi bărbaţi din imperiu, duşmani în fiecare mod posibil, care acum beau scotch în timp ce râdeau şi îşi aminteau ce abilităţi căpătaseră în timpul tinereţii.

— Presupun că asta înseamnă că trebuie să facem pace.

Blackwell îi întinse mâna lui Morley, care o privi ca şi cum ar fi fost o cârpă murdară.

— Hai, Morley! De-a lungul anilor, s-a creat o legătură subtilă între noi, nu-i aşa? Poate chiar un fel de armistiţiu. L-ai luat pe asasinul meu preferat în slujba ta.

— Mereu am susţinut că infractorii sunt cei mai buni

poliţişti. Morley dădu mâna cu Blackwell. Cum am împărţit un trecut cu el, presupun că o să împărtăşim şi un viitor. Arătă către Ash. Deşi faptul că m-am împrietenit cu faimosul Corb sigur m-ar costa slujba. Inspectorul-şef se uită către uşa pe care dispăruse Lorelai. Mai e problema fără importanţă a contelui defunct... Furia îi întunecă privirea. Deşi, după ce ţi-am auzit povestea, nu pot să spun că-mi pare rău că a murit.

Durase ceva, dar Morley şi Blackwell reuşiră să descurce amintirile lui Ash din primele două decenii de viaţă, iar el le spusese ce i se întâmplase în următoarele două. Cum se trezise în mormânt, cum fusese vindecat de Lorelai, apoi vândut de Mortimer, cum devenise Corbul. Despre comoara lui Claudius. Tot.

Ochii lui Blackwell se luminară, ca şi cum ar fi avut o idee grozavă.

— Presupun că nu poţi susţine că fratele soţiei tale a fost ucis de Corb, iar tu l-ai vânat pe pirat şi te-ai răzbunat.

Îl răscoli o senzaţie de nemulţumire.

— Vrei să spui că Ash Weatherstoke ar trebui să-l omoare pe Corb?

Morley ridică din umeri.

— Ai deveni un erou naţional. Ar fi mai mici şansele ca oamenii să se gândească la trecutul tău ori să investigheze cum ai devenit duce.

Ash se gândi la ideea aceea cât timp bău.

Uşa salonului se deschise brusc, iar Veronica intră grăbită, cu o misivă scrisă în grabă.

Panica şi paloarea cu care se îndrepta spre ei îl făcură pe Ash să se ridice în picioare.

— A plecat! spuse fosta contesă în timp ce îi înmână hârtia.

— Lorelai? Cum adică a plecat?

Ştiuse că Lorelai fusese supărată din cauza revelaţiilor legate de Caroline, iar primul lui impuls fusese să meargă la ea. Însă Blackwell îl oprise, spunându-i că ar fi fost mai bine să îşi dea seama ce simţea faţă de trecut înainte să încerce să-i vorbească soţiei lui despre viitor.

În acel moment, păruse un sfat bun.

— A plecat? întrebă el. Era supărată? Unde s-ar fi putut duce?

— E vina ta! strigă Veronica, cu un foc verde în ochii mari. Nu ar fi trebuit să-l aduci în casa noastră!

Să-l aducă? Pe cine? Un abis de groază se deschise în stomacul lui Ash în timp ce citea scrisoarea. Trebui să îşi controleze mâinile ca să nu tremure când se uită pe scrisul familiar. Furia ameninţa să îl orbească, însă se obligă să devoreze fiecare cuvânt. Să numere silabele.

Pentru că voia să-l înjunghie pe Montcrieff de atâtea ori, până când nu mai rămânea un strop de sânge în nemernic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blackwell.

— Mâna mea dreaptă e nemulţumită că m-am însurat, spuse el cu o voce monotonă, care ascundea furia dinăuntru. Mi-a dat un ultimatum. A luat o parte mare din echipaj şi s-a dus după comoara lui Gaudius. De asemenea, a răpit-o pe Lorelai şi a dus-o pe un vas de traficanţi plin cu străini, care se îndreaptă spre Marsilia, iar marfa va fi distribuită în locuri necunoscute.

Distruse biletul când se gândi la Lorelai, care chiar în acele momente se îndepărta din ce în ce mai mult de el. Era delicată, fragilă. Ştia condiţiile pe care trebuiau să le suporte oamenii în asemenea locuri.

Dacă o singură geană a lui Lorelai avea să fie nelalocul ei, el urma să îl jupoaie pe Montcrieff.

— Mi-a dat de ales. Pot să merg cu el şi echipajul meu pentru a căuta comoara lui Claudius, cum era planul iniţial, ori să plec după Lorelai în Marsilia şi s-o salvez.

— Ce o să alegi, frate? întrebă Blackwell. Comoara ta, echipajul şi regatul sau soţia?

Avu nevoie de toată voinţa de fier căpătată în ultimii ani ca să creeze o senzaţie de calm în jurul său, ca o mantie.

Dacă îşi pierdea controlul, Lorelai putea muri.

— Comoara nu contează pentru mine, spuse el printre dinţii încleştaţi, în timp ce o privi pe Veronica. Oamenii nu

contează pentru mine. Fiecare cui de pe afurisita aia de corabie ar fi fost neînsemnat pentru mine dacă nu aş fi avut nevoie de ele ca să ajung la ea.

Veronica făcu ochii mari când înţelese sinceritatea vorbelor lui.

— Ea contează. Ea e tot ce a contat vreodată. Şi o să omor fiecare om din echipajul meu, o să fac înconjurul lumii, o să dau foc oceanului ca s-o aduc înapoi!

Morley se îndreptă spre uşă şi se întoarse să îl privească pe Ash pentru o clipă.

O văzuse pe Caroline în ochii aceia albaştri precum cerul. Dar el nu o voia decât pe Lorelai.

O iubise pe Caroline, dar o iubise pentru Cutter, pentru că fusese o prelungire a prietenului său cel mai bun.

Mereu fusese o tragedie pentru el, o gaură în inima sa tânără, însă acea inimă îi aparţinea lui Lorelai.

Într-un fel, Morley îi citise toate aceste lucruri în privire.

— Hai, deschide uşa! Ce mai aşteptăm?

*

Să meargă pe teren accidentat era dificil pentru Lorelai, care avea glezna rănită. Niciodată nu crezuse că trebuia să vadă cât de greu era să facă asta cu mâinile legate. De fiecare dată când se uita în josul stâncii, i se punea un gol în stomac, iar echilibrul ei ameninţa să o arunce în orice clipă în mareea după-amiezii.

Printr-o minune, cel care o răpise părea să poată susţine şi greutatea ei fără să-i încetinească pe cei câţiva bărbaţi care îi urmau către peştera aflată sub o stâncă. Rochia i se lipea de picioare din cauza rafalelor puternice de vânt, împiedicându-i şi mai mult mersul.

— Gândeşte-te la ce faci! Dacă nu o să trăieşti să regreţi asta?

Ştia că ameninţarea era o banalitate, însă viaţa nu o pregătise cum trebuia pentru cele două dăţi când fusese furată de piraţi.

Sebastian Montcrieff se uită în spate, către locul în care o trăgea cu o funie prinsă de legăturile de mătase din jurul încheieturilor. Vântul de pe insulă îi desprinse o şuviţă de păr, pe care el şi-o dădu după ureche.

— Milady, regret asta cu fiecare clipă care trece, pentru că sunt obligat să te ascult, spuse el pe un ton indulgent, care dezvăluia cruzimea cuvintelor. Nu mă tenta să te leg şi la gură!

O ajută să treacă peste o zonă mai accidentată a stâncii, după care se uită din nou la harta pe care o copiase după originalul lui Ash.

Lui Lorelai încă nu-i venea să creadă cât de îndrăzneţe erau acţiunile lui.

— Nu eşti speriat de ce o să-ţi facă atunci când va veni după mine?

— Vezi tu, asta e toată frumuseţea. Zâmbetul lui le-ar fi orbit pe alte femei, însă Lorelai se convinsese de mult timp că frumuseţea lui Montcrieff era de prisos. Dacă va veni căpitanul după tine, aşa cum zici, o să ajungă în Marsilia. I-am lăsat o scrisoare în care îi spuneam că te-am trimis acolo şi că trebuie să fii salvată.

— De ce ai făcut ceva aşa de groaznic?

— Pentru că, dacă merge după tine în Marsilia, eu şi băieţii o să avem destul timp să găsim comoara lui Claudius şi să plecăm.

— Ai făcut aluzie la faptul că o să fii pe vas cu mine, spre Marsilia? întrebă ea.

— Bineînţeles că nu.

— Atunci unde se presupune că eşti?

Zâmbetul lui se lărgi.

— Aici, bineînţeles.

Lorelai fu şocată.

— Nu poţi să fii atât de nechibzuit încât să îi spui unde să te găsească.

— Pot fi atât de *ingenios*, o corectă el. Dacă stai să te gândeşti, ţi-am făcut o mare favoare.

— Şi de ce, mă rog, spui asta?

— Pentru că i-am dat de ales. Dacă merge după tine,

o să ştii că a fost destul de slab ca să-ţi dea inima lui. Dacă vine la peşteră, aşa cum l-am invitat s-o facă, o să demonstreze că are o inimă de pirat şi că însemni mai puţin pentru el decât echipajul şi comoara.

Implicaţiile celor două opţiuni o umplură de teamă. Dacă Ash mergea în Marsilia şi o lăsa la mila acestui bădăran? Şi totuşi, dacă o găsea în peşteră?

Se pare că, orice scenariu ar fi ales, tot ea era cea care avea să sufere.

— A avut încredere în tine, îl acuză ea. Nu are niciun sens să distrugi atât de violent şi ireparabil această moştenire pe care aţi construit-o împreună. Asta este o revoltă. Revoltele nu se termină cu moarte?

— Ba da. Trăsăturile de regulă relaxate ale lui Montcrieff se întunecară. În momentul în care soţul tău a hotărât că dragostea valorează mai mult decât comoara, nu a mai meritat să fie numit căpitan. E primul care o să recunoască asta. Nu este ca un ordin de amiral în armata reginei. Un bărbat devine căpitan pe o corabie ca a noastră prin forţă brută şi abilitate de neclintit. Dacă lucrurile nu mai stau aşa, atunci echipajul face ce trebuie.

Un cor de încuviinţări îi întâmpină afirmaţia, reducând-o la tăcere pe Lorelai. Când se trezise pe vas, înspre insula Tersea, Montcrieff o asigurase că nu avea să sufere dacă nu îi făcea probleme.

Însă, pe măsură ce se apropiau de peşteri, pericolul devenea mai palpabil, iar agresivitatea echipajului o lovea cu o forţă la fel de tangibilă ca rafalele de vânt.

Nici măcar Montcrieff nu ar fi putut s-o salveze dacă se hotărau că nu merita deranjul şi o aruncau de pe stânci.

Sau şi mai rău.

— Acolo e gura dragonului. Montcrieff arătă către deschizătura accesibilă doar la reflux.

Lui Lorelai i se păru puţin ciudat că bărbaţii vedeau un dragon în pietrele ascuţite, însă îşi ţinu gândurile pentru ea. În acel moment, până şi nisipul ud pe care era obligată să meargă îi dădea senzaţia de disconfort, iar când găsiră o piatră pe care să poată păşi ca să intre în peşteră, glezna

nu îi mai era deloc de ajutor. Începuse să o tragă mai degrabă după ea decât să păşească.

Montcrieff le ordonă unor bărbaţi să stea de pază la intrarea în peşteră şi să aibă grijă de nişte cutii cu ustensile de excavare. Ceilalţi aprinseră felinarele şi îi urmară înăuntru.

Entuziasmul lui Montcrieff se intensifică pe măsură ce o trăgea pe Lorelai într-o peşteră lată cât palatul Buckingham şi poate pe jumătate cât el.

În ciuda disconfortului, Lorelai se minună de schimbarea imediat resimţită în peşteră. Insula era rece, acoperită cu muşchi şi neospitalieră, în timp ce pereţii străluceau ca nişte diamante de onix prinse într-o plasă de coral colorată cu o nuanţă vagă de roz.

Dacă nu ar fi fost îngrozită, s-ar fi minunat.

Entuziasmul se transformă repede în dezamăgire după ce rebelii descoperiră că peştera cu comoara era, de fapt, goală.

— Unde e? întrebă unul dintre ei în timp ce îşi plimba mâinile pe pereţi. Oare e ceva ce trebuie minat? Aur sau diamante, poate?

— Vreţi să-mi spuneţi că aţi căutat această comoară de atât timp şi nici măcar nu ştiţi în ce constă? se minună Lorelai.

Montcrieff îi acoperi gura cu mâna.

— Se pare că va trebui să săpăm puţin. Probabil comoara s-a pierdut sub nisipul a o mie de ani de refluxuri.

Mormăielile de dezamăgire se amestecară cu speranţa, în timp ce mai mulţi bărbaţi se îndreptară către ieşirea din peşteră ca să ia uneltele.

— Dacă în tot acest timp Corbul a minţit despre comoară, o să fiu destul de furios cât să te ucid chiar eu şi să-ţi las cadavrul undeva într-un loc în care să-l găsească, ameninţă Montcrieff.

— Eu nu am vrut nimic din toate astea. Nu e nevoie de o astfel de agresiune.

Montcrieff începu să inspecteze peştera. Îşi plimbă mâna dintr-o parte a pereţilor în cealaltă. O gaură mare din

tavanul peşterii lăsa loc unei raze de lumină, care nu ajungea însă la pereţii întunecaţi.

— În mod normal, nu sunt o persoană agresivă. De obicei, nu trebuie să fiu. Doar dau iluzia violenţei şi e îndeajuns ca să obţin ce vreau.

— Dumnezeule, chiar trebuie să fii atât de arogant?

Lorelai îi trase funia din mâini. Sau mai degrabă el îi dădu voie să facă asta.

Nu era ca şi cum putea încerca să evadeze.

— Arogant e puţin cam dur, nu crezi? Mie-mi place să cred că sunt pur şi simplu încrezător.

Horcăitul ei deloc potrivit unei doamne se transformă în ecou.

— Încrederea e tăcută. Iar tu, domnule, nu eşti.

— Fie ca tine.

Săpă cu gheata în podeaua moale a peşterii şi luă o piatră neagră, pe care o aruncă spre perete.

O mare parte din ea se dezintegră când lovi nisipul umed.

— Ce e?

Montcrieff luă piatra din nou şi sfărâmă o parte din substanţa neagră pe care o prinse în palmă. O mirosi, o linse şi o atinse. Apoi o scuipă.

— Dumnezeule! Îşi şterse buzele cu dosul palmei. E sare. Sare neagră pură. Se încruntă şi se uită din nou la întreaga peşteră. De ce ar lăsa împăratul Claudius şi regele danez o comoară într-un asemenea loc? Cu siguranţă, ştiau de proprietăţile corozive ale sării chiar şi atunci.

— Dacă nu există nicio comoară? spuse Lorelai. Ai riscat atât de mult pentru nimic!

— Mulţi bărbaţi riscă pentru mai puţin.

Se apropie de ea, ochii lui aveau irizaţii în lumina felinarului. Eu risc totul ca să obţin ce vreau.

— Şi ce vrei? îl provocă ea.

— Dorinţele mele sunt simple. Îşi apropie faţa de a ei. Eu vreau totul!

Zarva de afară străpunse întunericul grotei. Schimb de focuri. Apoi sunete metalice. Sau, mai degrabă, ecourile

şi loviturile unor obiecte din metal de obiecte mai fragile creau o simfonie de ricoşeuri înfiorătoare în cavernă. Mormăieli şi strigăte de luptă, precum şi sunete mai umede. Gemete finale.

Ash! Venise după ea! Ba nu, venise după comoară! Ea doar se întâmplase să fie acolo.

Montcrieff o trase lângă el.

— Se pare că, în cele din urmă, căpitanul a ales logica în defavoarea dragostei, îi şopti la ureche.

— Atunci de ce e violenţă?

Vocea îi tremură, cuprinsă atât de speranţă, cât şi de groază când auzi sunetele haosului.

— Draga mea, suntem piraţi. Mereu există violenţă.

Nu ar fi denumit emoţia din vocea lui Montcrieff panică, dar nu i-ar fi zis nici calm. Bărbatul scoase un pistol de sub curea şi îl îndreptă spre ieşire.

— Presupun că nimeni nu poate schimba un ucigaş.

O siluetă apăru la intrare, iar Montcrieff apăsă pe trăgaci.

Urechile lui Lorelai ţiuiră atât de tare, că abia îşi auzi propriul ţipăt. Un ţipăt care se opri când îşi dădu seama că Montcrieff îşi ucisese, fără să vrea, unul dintre oameni. Sau poate că bietul pirat fusese deja mort. Pe cămaşa lui era mai mult sânge decât ar fi putut provoca un singur glonţ.

Un alt bărbat ţipă în timp ce fu aruncat prin intrare.

Montcrieff îl împuşcă şi pe el. În acelaşi timp, un glonţ lovi felinarul, care se sparse. Flăcările devorară combustibilul, după care se stinseră.

Astfel, singura lumină din peşteră venea de la fisura de deasupra.

— Căpitane, ţinta ta devine din ce în ce mai bună, îl tachină Montcrieff în timp ce se retrăgea împreună cu Lorelai, mai mult în umbră, ca să evite lumina soarelui.

— Chiar vrei ca astea să fie ultimele tale cuvinte, Montcrieff?

Sângele lui Lorelai o luă razna când auzi vocea lui Ash tăind întunericul peşterii. O înconjura, o învăluia în speranţă.

Două umbre gemene apărură la intrarea în peşteră şi săriră în direcţii opuse când pistolul lui Montcrieff trase încă o dată.

— Aveţi grijă cu gloanţele pe care le îndreptaţi spre mine, am un scut frumuşel.

Montcrieff o lipi şi mai mult de organele lui vitale.

— Deşi presupun că înseamnă mai puţin pentru tine decât mă aşteptam, având în vedere că ai venit după comoară şi ai lăsat-o traficanţilor de carne vie.

Lorelai vru să fie mai curajoasă, urând scâncetul pe care îl scoase când braţul lui Montcrieff i se duse de la piept la gât. Nu voia ca Ash să-şi amintească ultimul ei sunet ca fiind un plânset.

— Montcrieff, dă-i drumul!

Ecoul ordinului sinistru al lui Blackwell se auzi de undeva din spatele lor.

— Dă-mi-o mie şi o să te las să păstrezi orice o să mai găseşti în această peşteră.

— Peştera e goală, nemernic capricios ce eşti! Montcrieff scoase ciocanul. Nu există comoara lui Claudius aici, după cum vezi. Nu e nicio comoară romană care să valoreze cât greutatea în bogăţii a unui soldat.

Lorelai inspiră şocată, deoarece cuvintele lui Montcrieff declanşară o amintire dintr-una din cărţile pe care le citise în biblioteca din Southbourne.

Valorează cât greutatea unui soldat în bogăţii.

Valorează cât greutatea unui om în…

— Sare, şopti e. E sarea.

O tăcere ciudată se aşternu după afirmaţia ei.

— Nu vedeţi? Se chinui să tragă aer în piept în timp ce le dezvăluia ce descoperise. Romanii. Deseori, îşi plăteau soldaţii în sare, care e originea cuvântului salariu. Chiar şi acum, spunem despre un om că îşi merită sarea, nu-i aşa? Chiar şi cuvântul latin *sal* a devenit franţuzescul *solde,* care înseamnă plată şi e originea cuvântului soldat.

— Soţia ta e un geniu, se minună Dorian.

Montcrieff începu să respire greu.

— Sare? şopti el cu neîncredere.

— Pentru romani, peştera asta ar fi fost mai valoroasă decât dacă ar fi avut pereţii de aur. Şi are sens, deoarece în acea perioadă nici măcar marinarii cu vase de transport nu ar fi putut lua comoara cu ei. Nu aveau ustensilele potrivite ca să sape în această peşteră, iar împăratul Claudius a murit înainte să se poată întoarce aici.

— La naiba, sare?

Se părea că bărbatul care o răpise nu reuşea să treacă de acel moment, iar Lorelai îşi dădu seama cât de afectat era când simţi cât de mult se apropiase braţul lui gros de gâtul ei.

— Poate fi o descoperire profitabilă, spuse ea, încercând în zadar să ridice mâna care îi apăsa traheea. E adevărat că sarea nu valorează cât greutatea sa în aur, dar tot valorează o avere.

— Dacă un pirat va săpa într-o mină de minereuri, acestea vor fi cântărite în carate, strigă el. Şi nu vor avea proprietatea de a se dizolva în apă.

Lorelai nu mai putu vorbi din cauza presiunii puse de braţul lui pe gât. Îl prinse cu degetele, încercând să respire.

— Dă-mi-o, îi ceru Ash pe un ton rece.

— Ai ştiut de asta în tot acest timp? întrebă Montcrieff, ignorând ordinul. Spune-mi, după toate lucrurile prin care am trecut, ne-ai minţit în legătură cu tatuajul cu dragon doar ca să ajungi la ea?

— Niciodată nu am minţit în legătură cu comoara lui Claudius. Credeam, ca şi tine, că aici erau ascunse pietre preţioase şi aur.

Vocea lui Ash reverberă din pereţi şi era imposibil să-şi dea seama din ce direcţie vorbea.

— Dar ea e singura comoară după care am venit.

Un fior de plăcere o străbătu pe Lorelai când îi auzi cuvintele. Cel puţin avea să moară ştiind că el ţinea la ea.

— Atunci de ce nu eşti în Marsilia?

— Pentru că ţi-am văzut vasul părăsind estuarul şi ţi-am găsit scrisoarea, spuse Veronica de unde se refugiase, în spatele peretelui stâncii.

Când îi auzi vocea, strânsoarea lui Montcrieff se

relaxă. În plus, Lorelai simţi că întregul lui corp se încordă şi se întări.

Oare nemernicul o plăcea pe Veronica?

— M-ai urmărit până aici, contesă? Felicitări!

Inflexiunea mai adâncă şi mai aspră îi dădu de gol dorinţa.

— Iniţial, am crezut că o ajuţi pe Lorelai să scape, cum ne-ai ajutat pe corabie. Am crezut că poate ai nişte scopuri altruiste, dar acum văd că eşti doar un ticălos mercenar.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, contesă.

Pentru o clipă, chiar păru să fie sincer.

— Dacă îi dai drumul, o să te las să pleci în viaţă, negocie Ash.

— Amândoi ştim bine că nu e aşa. Numai unul o să iasă în viaţă din peşteră. Montcrieff păşi în lumină. Dar, dacă o să fii tu, căpitane, atunci o să ieşi singur din peştera asta, aşa cum meriţi.

Pistolul îi sărută tâmpla, iar Lorelai închise strâns ochii, pregătindu-se pentru final.

— Aici greşeşti, Montcrieff.

Ash păşi în zona luminată de rază, arătând ca diavolul care susţinea că este, încadrat de un halo angelic de lumină. Arăta ca în acea primă zi din trăsură. Rece, nemilos, înfăţişarea lui sinistră fiind nepătată de emoţie, ca şi cum şi-ar fi calculat următoarea mişcare.

— Mi-am amintit ceva infinit mai important în ultimele ore.

— Că eşti un prefăcut care are o slăbiciune pentru prostituate delicate?

— Nu, am aflat că am fraţi. Nu am fost niciodată singur cu adevărat. Iar acest lucru îmi oferă un alt tip de putere.

Sunetul trăgaciului unei puşti paralizează întreaga peşteră, iar Ash se uită în sus, către golul din tavan.

Montcrieff făcu la fel şi blestemă când îi luă pistolul de la tâmplă pentru a ţinti în sus.

În peşteră se auzi o împuşcătură exact în momentul în

care Lorelai fu trasă din strânsoarea lui Montcrieff şi traversată întreaga cavernă, doar ca să ajungă lipită de un perete de sare, deasupra ei fiind peste 90 de kilograme de rege pirat panicat.

Cu o uimire detaşată, văzu cum inspectorul-şef Morley, care stătuse deasupra, într-un punct strategic, în aşa fel încât să nu i se vadă umbra, îşi încărcă pistolul. Apoi se lăsă în jos, până când ajunse să se ţină de margine numai cu vârful degetelor, şi sări pe nisipul moale cu graţia unei pisici.

Lorelai nu îşi dădu seama cum de nu reuşi să-şi rupă ceva.

Dorian şi Morley stăteau acum deasupra lui Montcrieff, care era pe jos şi mormăia în timp ce îşi apăsa umărul, unde fusese împuşcat.

— Ai ratat, îl acuză Dorian în timp ce ridică pistolul pe care Montcrieff îl scăpase când fusese împuşcat.

— Ba nu, susţinu Morley.

— Trebuia să-l împuşti în cap.

Inimă Neagră din Ben More puse pistolul fix între ochii fostului său om de încredere.

Morley îi împinse braţul lui Blackwell în jos.

— Ei bine, Lady Veronica a avut o idee excelentă mai devreme, pe vas. Practic, Montcrieff este conte şi ar fi bine pentru Scotland Yard să găsească şi să aresteze un pirat care a lucrat pentru infamul Corb.

— Toate astea doar ca să fie spânzurat mai târziu? protestă Dorian. De ce să nu-l împuşcăm acum şi să terminăm treaba? Atunci nu va mai trebui să ascultăm toate sunetele pe care le scoate din cauza găurii din…

— Umăr? interveni Morley.

— Voiam să zic faţă.

— Domnilor!

Veronica se apropie de ei aşa cum numai ea o putea face, proaspătă şi calmă ca orice lady în saloanele de primire, chiar şi după ce urcase până la o peşteră.

— Poate că ar trebui să găsim un loc unde să îl ducem pe tâlhar. Se uită la Lorelai. Cei doi cred că au nevoie de o

clipă să rămână singuri.

Morley şi Blackwell se uitară în direcţia în care Ash încă o ţinea pe Lorelai ostatică cu corpul său uriaş, care tremura. Faţa îi era îngropată în părul ei aflat în bătaia vântului, din care părea să inspire profund. Mâinile o ţineau strâns, probabil lăsându-i vânătăi. Lorelai se temu că era în pericol mai mare de sufocare acum decât fusese cu Montcrieff.

Blackwell nu păru deloc îngrijorat în ceea ce îi privea, iar Lorelai se întrebă dacă bărbatul ar fi avut aceeaşi reacţie în caz că Lady Farah ar fi fost într-o situaţie asemănătoare.

Morley păşi spre ei.

— Sunteţi bine?

Lorelai nu era sigură dacă vorbea cu ea sau cu Ash, dar încuviinţă de sub umărul puternic al soţului ei şi le făcu cu mâna, după care începu să îşi plimbe degetele prin părul piratului. Păru să calmeze agitaţia din trupul lui, aşa că îl luă în braţe.

Dură un timp ca Montcrieff să fie cărat afară, dar, odată ce fuse dus, iar restul corpurilor scoase din cavernă, Lorelai îşi sărută soţul pe tâmplă.

Respiraţia lui fierbinte pe obrazul ei o avertiză înainte să îi transforme sărutul blând într-unul feroce. Bău de pe buzele ei ca un bărbat pierdut, care fusese bine-venit într-o oază.

Lorelai simţi o altfel de tensiune în el. Emoţiile pe care el nu învăţase să le identifice îi încordau muşchii din jurul oaselor, până când ajunseră la un pas să se rupă.

Avea nevoie de ea. Să o simtă. Să o guste. Să fie în ea.

Şi Lorelai avea nevoie de aceleaşi lucruri.

Frenezia lui primară, tăcută o emoţionă într-un fel pe care nu-l crezuse posibil. În timp ce îşi plimba degetele pe maxilarul şi pe gâtul lui, Lorelai îşi dădu seama că soţul ei era o bestie rănită. Care avea nevoie de atingerea ei vindecătoare.

Îi dădu jos de pe umeri jacheta şi îi scoase cămaşa din

pantaloni, ca mâinile să-i poată aluneca şi să găsească restul puterii lui de neegalat.

Corpul îi tresări când palmele ei îl atinseră. Respiraţia îi rămase prizonieră în gât, deşi nu îşi dezlipi buzele de ale ei. Ea îi desfăcu nasturii, dându-i cămaşa jos, peste braţele impresionante.

Era un monstru. Monstrul ei. O creatură magnifică, făcută din muşchi şi cicatrice. Din întuneric şi umbre. Din dorinţă şi tânjit. Loialitate şi lumină. Toate elementele care făceau un bărbat şi care le lipseau majorităţii bărbaţilor.

„E numai al meu”, îşi spuse ea cu o ferocitate de care nu se crezuse capabilă, în timp ce îi explora lăţimea pieptului, oprindu-se să îşi lipească palma de suprafaţa dură plină de răni care aveau să rămână imprimate pe pielea lui pentru totdeauna.

Lui Lorelai îi părea rău pentru tot ce suferise el. Dacă ar fi putut, ar fi schimbat totul.

Şi totuşi, o umflătură fierbinte şi umedă se făcu simţită între picioarele ei. Nu era nimic peste care Ash al ei să nu poată trece. Nimic din ce nu îndurase. Avea o rezistenţă şi o putere care se regăseau numai la bărbaţii din mituri şi la grecii antici.

El era propria ei legendă.

Se agăţă de el când valul de dorinţă ameninţă să îi înmoaie picioarele.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el îi prinse fundul cu mâinile sale mari şi o ridică, punându-i picioarele în jurul lui şi ridicându-i rochia până la şolduri. Îşi opri un sunet aspru când ea îi mângâie mădularul tare, după care îl eliberă din pantaloni.

Lorelai nu se simţea ea însăşi. Niciodată nu se gândise că îi putea plăcea o dorinţă atât de violentă ca aceea. Se bucură de senzaţia aspră a peretelui din spatele ei. Şi de strălucirea de prădător, aproape malefică, din ochii lui care nu păruseră nicicând să fie atât de negri.

Tensiunea din muşchii lui în timp ce o ţinea îi înteţi dorinţa mai mult decât ar fi putut s-o facă orice poezie. Eliberă un val de dorinţă umedă printr-un geamăt torturat,

iar sunetul sălbatic pe care îl scoase el îi dădu de înţeles că ştia exact ce trezise în ea.

Lorelai scoase un scâncet când el o pătrunse dintr-o singură mişcare, aruncându-i foc în sânge. Ash îi dădu doar o clipă ca să se obişnuiască şi să-şi dorească să fi fost goală, ca să-i simtă pielea.

Ea se înfăşură în jurul lui în timp ce mădularul îi aluneca prin zona intimă, cu mişcări încete şi puternice. Îl ţinea cu mâinile de umeri în timp ce el o pătrundea adânc. Lorelai îşi deschise corpul, chemându-l în profunzimea ei. Îl sărută, îl linse şi îl muşcă, strângând coapsele de fiecare dată când el se retrăgea.

Niciun cuvânt nu fu spus, nicio scuză nu fu verbalizată. Corpul ei accepta înfometat ce îi oferea el. Toată furia lui, durerea, frica, pierderea şi dorinţa. Ea le simţi greutatea şi se întrebă cum de nu îl striviseră până atunci.

Corpul ei îl primi, până când folosi peretele ca sprijin ca să îşi mişte şoldurile. Gemetele deveniră cerinţe, iar cuvintele, incoerente.

Ochii li se întâlniră. Apoi buzele. Şi, în cele din urmă corpurile, fiecare parte intimă fiind lipită, vărsând secrete şi amintiri ale trecutului prin spaţiile dintre moleculele lor.

Plăcerea cânta în spatele infernului care devenise sângele lor, nimicindu-i abilitatea de a respira. Simţi cum pulsurile sexelor lor se sincronizară şi se desfătă cu jeturile calde de eliberare pe care el le îngropă adânc în ea în timp ce experimentau o eliberare simultană atât de copleşitoare, încât peştera se umplu cu ecoul cântecului de extaz care promitea să le unească sufletele.

Apoi, timp de câteva clipe dulci sau poate o eternitate, îşi odihniră frunţile unul de celălalt, încercând să-şi recapete respiraţia, ca să poată spune cuvintele care trebuiau rostite.

El îşi folosi cămaşa ca să o şteargă, după care o aruncă în nisip, nedorind sau neputând să îi dea drumul din braţe.

Lorelai căzu, rezemându-se de el, secată de toată

forţa. Era din nou o prizonieră doritoare.

— Eşti bine, iubire?

Îşi plimbă mâinile pe spatele lui, ghemuindu-şi faţa în golful musculos din zona în care gâtul i se întâlnea cu umărul.

Gâfâitul lui era undeva între furie, soc şi amuzament.

— Dacă eu sunt bine? Lorelai, Dumnezeule! Tu ai fost răpită de nişte piraţi, ai fost la un pas de a muri şi apoi ai fost devastată într-un mod mai degrabă bestial decât uman.

— Eu sunt foarte bine, mulţumesc frumos. Convinge-te singur!

El se retrase doar cât să o poată privi sau mai degrabă să o poată devora cu o privire atât de dramatică, că Lorelai simţi că soţul ei nu putea surprinde totul dintr-odată, iar asta îl frustra.

— Ash!

— Nu, Lorelai, nu sunt bine, explodă el, strivind-o cu şi mai multă forţă. La naiba, am văzut cum îmi scapi din nou printre degete. Era să te pierd pentru totdeauna. Dacă ai fi fost ucisă? Dusă peste un ocean pe care nici măcar eu nu l-aş mai fi putut trece. În viaţa următoare, cu siguranţă vom fi obligaţi să mergem în direcţii opuse.

Lorelai zâmbi în timp ce stătea lipită de pieptul lui şi simţi plăcere când el mărturisi cât însemna ea pentru el.

— Aş putea încerca să fiu mai obraznică, sugeră ea. După ce tocmai am făcut dragoste, pot să spun că sunt pe drumul cel bun. Aşa, indiferent unde ne va duce următoarea viaţă, cel puţin o să fim împreună.

— Nu, spuse el în timp ce îi săruta faţa. Tu eşti un înger, Lorelai! Îngerul meu.

— Şi tu eşti al meu.

— Nu mă tachina, o certă el.

— Nu o fac. Există multe tipuri de îngeri. Îngeri căzuţi, răzbunători…

— O să te răzbun, jură el. Când o să reuşesc să mă rup din braţele tale, o să-i tai fiecare deget cu care te-a atins şi o să-l fac să privească în timp ce le dau rechinilor. O

să-i atârn cadavrul însângerat ca momeală şi o să mă uit cum sar rechinii după el, rupând bucăţi mari…

— Ash, opreşte-te! Lorelai îl împinse, fără succes însă, dar îşi făcu destul loc ca să-l privească în ochi. Nu îmi pasă de asta. Nu asta vreau.

El o privi şocat.

— Ce vrei? Orice. Zi-mi! E al tău.

— Vreau să mă iubeşti.

Lorelai se uită în jos, la nasturii lui, dorindu-şi să nu fi recunoscut asta. Dorindu-şi să nu se simtă atât de vulnerabilă.

El scoase acel sunet diavolesc pe care ea ajunsese să-l recunoască ca fiind amuzament. Îi puse un deget sub bărbie şi îi înălţă capul. Ce îi citi în ochi îi umplu sufletul mai mult decât ar fi putut s-o facă vorbele.

— Fiecare cuvânt pe care ţi l-am spus vreodată şi care te-a făcut să te îndoieşti de dragostea mea mi se pare acum o blasfemie. Am vorbit serios când am spus că ar fi trebuit să-ţi zic asta acum 20 de ani, înainte să plec. Ar fi trebuit s-o spun în momentul în care m-am întors.

O lacrimă îi alunecă pe obraz, iar el i-o şterse.

— De ce nu ai făcut-o?

Nu îi reproşa nimic, ci doar voia să ştie răspunsul.

— Când eram doar un tânăr, mă temeam că puterea iubirii mele pentru tine era greşită. Erai atât de tânără, atât de inocentă! Iar eu mereu am ştiut că sunt un monstru. Chiar dacă nu aveam amintiri, existau cicatrice pe sufletul meu mai urâte şi mai dizgraţioase decât cele de pe corp. Nu puteam suporta să ţi le dezvălui, mai ales că nu-mi aminteam ce le provocase.

— Şi acum îţi aminteşti?

Îşi trecu mâna peste barba nerasă, iar inima i se umplu cu o căldură şi o lumină pe care nu le mai simţise din copilărie.

El încuviinţă, înghiţind o emoţie greu de înţeles.

— Când am venit după tine, chiar credeam că nu sunt capabil de iubire. Eram egoist, acum ştiu asta. Dar nu puteam să recunosc că tot ce simţeam pentru tine era

exact asta. Credeam că era o simplă nevoie. Aveam un gol nu numai în memorie, ci şi în suflet. Golul acela erai tu, Lorelai! Mereu am ştiut asta.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Ash. În fiecare zi, timp de 20 de ani, în inima mea a fost un gol care ţi-a aparţinut doar ţie.

— Nu înţelegi, mormăi el, ca şi cum ar fi fost supărat, deşi Lorelai nu-şi dădu seama dacă pe el sau pe ea. Nu e vorba doar de faptul că mi-a fost dor de tine. Tu nu eşti un gol în inima mea, eşti întreaga mea inimă. Când mă gândesc la viaţa fără tine, e ca viaţa fără aer. Sunt eu însumi doar cu tine. Exist, dar nu trăiesc. Ai spus că, atunci când m-ai cunoscut, ochii îmi erau morţi. Chiar aşa era. Eu eram mort. Iar dacă te pierd, o să fiu din nou aşa. Ştiu că nu te merit. Ştiu că sunt un hoţ, un criminal, un pirat şi nu numai. Lorelai, în mine există un întuneric care mă tem că îţi va consuma lumina. Dar, Dumnezeu să mă ajute, nu pot să-ţi dau drumul!

Lorelai îşi lipi fruntea de a lui şi amândoi îşi întoarseră capetele ca să privească soarele după-amiezii, care intra în peşteră.

— Dar lumina nu funcţionează astfel, nu-i aşa? Întunericul e uşor de depăşit. Nu şi lumina. Cea mai mică rază de lumină poate îndepărta întunericul cel mai profund, se poate strecura prin cea mai mică fisură. Niciodată nu se întâmplă invers. Ea îl sărută uşor, cu buzele sărate, iar un val de emoţii îi copleşi pe amândoi. Iubirea mea, mereu a existat lumină în tine şi, indiferent câţi au încercat s-o înăbuşe cu faptele lor întunecate şi sufletele negre, încă există. Simt asta chiar şi acum.

El se lăsă în braţele ei, corpul lui magnific scufundându-se în al ei într-un gest de supunere în faţa ei, a sorţii, a lor şi a inevitabilei lor legături.

Îi luă faţa în mâinile lui aspre şi o fixă cu privirea, pentru a întări pasiunea din vorbele lui.

— Tot ce este sau a fost vreodată bun în mine începe şi se termină cu tine, zise el. De fiecare dată când am spus că eşti a mea, voiam să spun că eram al tău. Mereu,

Lorelai, mereu am fost al tău. Aş trece prin tot ce am suferit în aproape 40 de ani pe pământ dacă m-ar aduce în acest moment. Dacă ar însemna că nu va mai trebui să petrec niciodată o noapte departe de tine în următorii 40 de ani.

Fericirea care îi zburda prin vene fu temperată de o teamă adusă de prea multe pierderi şi tragedii.

— Se pot întâmpla multe între acum şi niciodată.

Când spusese asta prima dată, fusese o declaraţie de speranţă, însă acum era un avertisment.

— Da, se pot întâmpla multe între acum şi niciodată.

El îi sărută o lacrimă care nu fusese vărsată de durere sau de tristeţe, ci de bucurie, speranţă şi din teama că, odată ce simţea aceste lucruri, le putea pierde.

— Însă timpul o să se termine înainte să nu te mai iubesc.

— Aşa e, oftă ea.

Oare era real? Oare dragostea pe care i-o purta chiar se întorcea la ea, şi nu o dată, ci însutit?

— Te iubesc, şopti el, lipindu-şi buzele de ale ei, fermecând-o cu mici săruturi. Aş putea fi trimis în cealaltă parte a pământului – de fapt, chiar am fost acolo – şi nu ar conta, pentru că mereu o să-mi găsesc drumul înapoi spre tine. Mi-am desenat aripile negre de pe spate acum mulţi ani, pentru că mereu am fost Corbul tău. Partenerul tău.

Acum ea înţelese. El nu fusese niciodată Corbul, ci mereu fusese…

— Corbul tău.

Epilog

Şase luni mai târziu

— Vai, uite ce bărbaţi chipeşi!

Lorelai îl prinse de braţ în timp ce pasarela era aşezată ca să poată coborî de pe vas.

Ash se încruntă.

— Nu te uita prea atentă. Încă suntem proaspăt căsătoriţi. Sau trebuie să-ţi amintesc asta?

Râsul ei vesel încă îi trezea un gâdilat straniu în piept.

— Nu-ţi face griji, dragul meu. Mi se pare amuzant pentru că, de la distanţa asta, bărbaţii aceia arată mai degrabă ca nişte piraţi, nu ca nişte nobili, din cauza bandajului de la ochi şi a mâinii de metal. Poate că, dacă mi-ar da un picior de lemn şi ţie un papagal, am completa tabloul.

Ash îi zâmbi indulgent.

— Cât suntem invitaţii ducelui de Trenwyth şi ai soţiei lui, ţin să-ţi amintesc că nu mai sunt un pirat, spuse el cu o urmă de melodramă. Sunt Excelenţa Sa, Ashton Weatherstoke, ducele castelului Domenico, conte de Lyon şi Verdun, conte de Southbourne şi tot aşa.

— Ca soţie a ta, presupun că ar trebui să fiu impresionată, dar toate titlurile astea tot mi se par o retrogradare de la Regele Mărilor, îl tachină Lorelai.

— Nu, zise el şi îi aranjă o şuviţă rebelă sub pălărie. Nu dacă tu eşti alături de mine.

Ash o susţinu în timp ce ea se rezemă de el pe pasarela instabilă, reducând la tăcere cu o privire malefică pe toţi cei care ar fi putut comenta ceva despre mersul ei greoi.

Farah Blackwell o luă în braţe în momentul în care atinseră pământul şi i-o prezentă pe Lady Imogen, ducesa de Trenwyth.

— Excelenţa Voastră, îl salută Blackwell, iar Ash trebui să recunoască meritele prietenului său, care îi rostea titlul mai puţin amuzat de fiecare dată. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe Excelenţa Sa, Collin Talmage, ducele de Trenwyth.

Grupul făcu schimb de politeţuri, ca şi cum cei din jur nu s-ar fi holbat la ei.

— Vă sunt dator ţie şi soţiei tale, Lady Imogen, pentru că aţi fost de acord să vă folosim cunoştinţele de la Spitalul St. Margaret pentru a examina cazul lui Lorelai, spuse Ash, în timp ce bărbaţii se aşezară în spatele doamnelor lor, care

îşi ajustară ritmul de mers în funcţie de Lorelai.

În ultimul timp, se simţise mai rău, mergea mai încet şi avea dureri mai des. Erau zile furtunoase, precum acea zi, în care trebuia să folosească bastonul ca să meargă.

De fiecare dată când scâncea, o parte din Ash murea. Dacă ar fi putut să-i dea putere, sănătate ori să-i ia din durere, ar fi făcut-o.

Trenwyth, un bărbat neobişnuit de înalt şi bronzat, o privea pe Lady Trenwyth cu adoraţie şi respect.

— Şi eu aş fi la fel de disperat după un miracol dacă Imogen ar trece prin ceva asemănător.

Bărbaţii merseră în spatele soţiilor lor către un şir de trăsuri, admirând în tăcere priveliştea celor trei femei neobişnuit de minunate.

Farah se îmbrăcase într-o rochie din catifea roşie cu negru, care scotea în evidenţă tonurile argintii din marea de bucle.

Lorelai, aflată în mijloc, purta o rochie de un albastru-cobalt, care se potrivea cu safirele din baston şi, bineînţeles, cu ochii. Ash o privi admirativ cum îşi prinsese părul auriu într-un coc la modă, deoarece nu dorise să-şi ia camerista în acea călătorie.

Imogen era o frumuseţe suplă, cu o faţă expresivă şi păr de un blond-zmeură. Avea un aer de femeie învăţată, iar acest lucru îi făcea pe cei din jur să se simtă în largul lor. Judecând după temperamentul soţului ei, care era erou de război, acea trăsătură era necesară.

Nu era de mirare că Ash, Blackwell şi Trenwyth trebuiau să stea în jurul lor ca nişte statui îmbufnate, în timp ce ele vorbeau şi râdeau ca nişte prietene care nu se mai văzuseră de mult, fără să bage de seamă că un asemenea grup de doamne uluitoare atrăgea atât atenţia bărbaţilor, cât şi a femeilor.

Consultaţia de la St. Margaret cu un anume doctor Longhurst ar fi mers mult mai repede dacă Lorelai nu ar fi trebuit să-l convingă pe Ash să lase alt bărbat să îi dea jos ciorapii şi să-i examineze glezna.

— Specialiştii nu ar trebui să fie bătrâni şi orbi?

întrebă Ash.

Se părea însă că tânărul şi seriosul doctor era obişnuit cu soţii protectori, aşa că îl lăsă pe Ash să intre cu ea în camera de examinare.

După un examen dureros şi riguros, în urma căruia Ash era mai palid şi mai transpirat decât soţia lui, bărbatul întrebă nerăbdător:

— Credeţi că poate fi vindecat?

— Cu siguranţă. Doctorul Longhurst îi acoperi glezna goală şi îi ridică uşor piciorul pe pat. Trebuie doar să o rupem din nou.

— În niciun caz!

Lorelai îi puse mâna pe braţ.

— Dacă facem asta, o să pot merge din nou normal?

Doctorul Longhurst încuviinţă.

— E riscant, dar, dacă pot să descopăr unde a fost ruptura iniţial, atunci pot să rup glezna din nou cu un ciocan mic, reaşez osul şi îl forţez să se vindece aşa cum ar fi trebuit s-o facă acum mulţi ani.

— A spus cumva ciocan? interveni Ash.

Atât soţia lui, cât şi doctorul îl ignorară.

— Cu timpul şi cu ajutorul unor exerciţii de întărire, e posibil nu numai să mergeţi din nou normal, dar şi să alergaţi.

Ash lovi biroul cu mâna, atrăgându-le atenţia amândurora.

— Aţi spus risc. Ce fel de risc?

Privirea lui Longhurst îi aminti de ochii unei căprioare sau ai unui iepure. Blânzi şi căprui. Erau ochii unei victime. Rapizi, dacă era inteligent.

— Mereu există un risc asociat cu anestezia, se bâlbâi el. Dar, pe măsură ce aflăm mai multe despre asta, se întâmplă din ce în ce mai rar. Apoi altă grijă e infecţia, dar, odată cu tehnicile moderne de sterilizare, şi aceasta devine…

— Lorelai, ia-ţi lucrurile, plecăm!

Ash îşi luă haina şi pălăria ei.

Încăpăţânată, ea rămase unde era.

— Ash, vreau să-mi facă operaţia.

El o privi încruntat.

— Ai ratat partea în care a spus de ciocan?

Privirea ei era calmă şi hotărâtă.

— Vreau să fac asta. Vreau să merg în toate locurile în care mă duci, dar eu nu pot…

— Ţi-am zis deja că te car eu dacă e nevoie.

— Vreau să merg lângă tine.

Ash făcu o pauză înainte să vorbească din nou.

— Nu merită dacă există riscul să te pierd.

Lorelai îl trase lângă ea şi îi luă faţa în mâini.

— Lasă lucrurile să-şi urmeze cursul, iubirea mea! Uneori, trebuie să fii frânt ca să te poţi vindeca.

Cu ochii împăienjeniţi, Ash se întoarse către Longhurst.

— Dacă i se întâmplă ceva, soarta ta o să fie de trei ori mai rea, ascultă-mă cu atenţie!

După ce rezolvă şi acest aspect, Ash ieşi valvârtej din birou, însă apucă să audă scuzele lui Lorelai.

— Iertaţi-l, domnule doctor, chiar se străduieşte să facă mai puţine ameninţări cu moartea în numele meu.

— E în regulă, îi răspunse doctorul Longhurst. Îi tratez pe mulţi dintre asociaţii lui Blackwell, precum şi pe soţiile şi copiii lor. Nici măcar nu a fost cea mai groaznică ameninţare pe care am primit-o săptămâna asta. Şi sunt aici, încă în viaţă.

*

Un an mai târziu, Lorelai putu să îl însoţească pe Ash la a doua nuntă a Veronicăi, în ciuda preferinţelor ei şocante în ceea ce îl privea pe mire.

Iar Lorelai nu merse pur şi simplu pe jos pe aleile însorite din sudul Franţei pentru a-şi saluta iubita cumnată.

Alergă.

Sfârşit